

ΣΑΙΚΣΠΕΙΡΟΥ

ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ

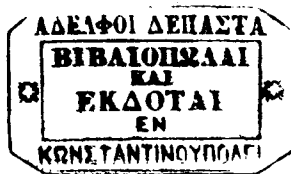
ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΙΣΑΙ

ΥΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΒΙΚΕΛΑ.

ΜΕΡΟΣ Β'.

ΟΘΕΛΛΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,
1876

ΤΑ ΤΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΘΘΕΛΛΟΣ, ὁ Μαῦρος τῆς Βενετίας.
ΒΡΑΒΑΝΤΙΟΣ, πατὴρ τῆς Δυσδαιμόνας.
ΚΑΣΙΟΣ, ὑπασπιστής.
ΙΑΓΟΣ, σημαιοφόρος.
ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ, εὐγενὴς Βενετός.
Ο ΔΟΓΗΣ τῆς Βενετίας.
ΑΡΧΟΝΤΕΣ γερουσιασταί.
ΜΟΝΤΑΝΟΣ, διοικητὴς τῆς Κύπρου.
ΑΡΧΟΝΤΕΣ Κύπριοι.
ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ, ἀδελφὸς τοῦ Βραβαντίου.
ΛΟΔΟΒΙΚΟΣ, συγγενὴς τοῦ Βραβαντίου.
ΝΑΥΤΑΙ.
ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ, ὑπηρέτης τοῦ Ὁθέλλου.
ΚΗΡΥΞ.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ, σύζυγος τοῦ Ὁθέλλου.
ΑΙΜΙΛΙΑ, σύζυγος τοῦ Ἰάγου.
ΒΙΑΓΚΑ, ἑταίρα.

ΔΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ, ΑΡΧΟΝΤΕΣ, ΑΓΓΕΛΙΟΦΟΡΟΙ, ΜΟΥΣΙΚΟΙ,
ΥΠΗΡΕΤΑΙ, ΝΑΥΤΑΙ, Κ. Τ. Α.

*Ἡ σκηνὴ κατὰ μὲν τὴν πρώτην πράξιν ἐν Βενετία,
μετέπειτα δ' ἐν Κύπρω.*

ΟΘΕΛΛΟΣ,
Ο ΜΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ,
ΤΡΑΓΩΔΙΑ.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Ὅδός ἐν Βενετία.

Εἰσέρχονται ὁ ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ καὶ ὁ ΙΑΓΟΣ.

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Νὰ μὴ μοῦ δώκης εἰδήσιν! (2) Δὲν τό 'λεγα ποτέ μου,
ἐσύ, ποῦ εἶχες πάντοτε πουγγίσου τὸ πουγγίμου,
δὲν τό 'λεγα ὅτι ἐσύ 'μποροῦσες νὰ τὸ 'ξεύρης!

ΙΑΓΟΣ

Πλὴν δὲν μ' ἀκούεις. Ἄν ποτέ μ' ἐπέρασ' ἀπ' τὸν νοῦνμου,
νὰ στραβωθῶ!

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Καὶ μ' ἔλεγες ὅτι τοῦ ἔχεις ἔχθραν!

ΙΑΓΟΣ

Κι' ἂν εἶπα ψεῦμα, πτύσέ με.— Ἐπῆγαν τρεῖς τρανοὶ μας
καὶ τὸν ἐπαρακάλεσαν, καὶ εἶπαν νὰ μὲ κάμη

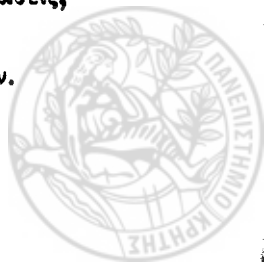
ύπασπιστήν· και μὰ τὸ Ναί! ἤξεύρω πῶς τ' ἀξίζω!
 Κ' ἐκεῖνος οὔτε πείθεται, οὔτε σκοπὸν ἀλλάζει,
 ἀλλὰ τοὺς προφασίζεται τὸ ἓνα και τὸ ἄλλο,
 μὲ ὕφρος στρατιωτικὸν και λόγια φουσκωμένα,
 και τέλος τοὺς τὸ ἔκοψε τοὺς καλοθελητάς μου,
 διότι λέγει, ἔκλεξα ἐγὼ ὕπασπιστήν μου!
 Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ποῦ ἔκλεξε; Λογαριαστῆς μεγάλος!
 Κάποιος Μιχάλης Κάσιος ἀπὸ τὴν Φλωρεντιάν,
 ποῦ διὰ ῥμάτια γυναικὸς πουλεῖ και τὴν ψυχὴν του!
 Ἔνας, ποῦ στρατεύμα ποτὲ ἔς τὸν πόλεμον δὲν εἶδε,
 οὔτε γνωρίζει τί θὰ πῆ παράταξις εἰς μάχην.
 Ἄν ἦναι διὰ γράμματα, κ' ἂν φθάνουν τὰ βιβλία,
 τότε ἄς κάμωμεν στρατὸν ἀπὸ Καλαμαράδες!
 ἔς τὰ λόγια εἶν' ἡ τέχνη του· τὴν πρᾶξιν ποῦ τὴν ἤρε;
 Και ὅμως ἐπροτίμησεν ἐκεῖνον νὰ ἐκλέξῃ,
 κ' ἐγὼ, ποῦ ἐπολέμησα μαζῆ του τόσα χρόνια
 και μ' εἶδε μὲ τὰ ῥμάτια του ἔς τὴν Ῥόδον, κ' εἰς τὴν Κύπρον,
 κ' εἰς ἄλλους τόπους χριστιανῶν κ' ἀπίστων, ἐγὼ πρέπει
 ν' ἀκούω τὰς διαταγὰς τοῦ κῦρ καταστιχάρη,
 ποῦ ἔξεύρει Δοῦναι και Λαβεῖν, διότι αὐτὸς εἶναι
 τοῦ στρατηγοῦ ὕπασπιστῆς, κ' ἐγὼ . . . σημαιοφόρος!

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Μὰ τὸν Θεόν! καλλίτερα νὰ ἤμουν δῆμιός του.

ΙΑΓΟΣ

Ὑπομονή! Αὐτὸ θὰ ἔπῃ βρωμο-ὕπηρεσία.
 Σοῦ γίνονται προβιθασμοὶ πρὸς χάριν, μὲ συστάσεις,
 και ὄχι, καθὼς ἔπρεπε, μὲ τὸ δικαίωμά του
 κατὰ σειρὰν ὁ δεύτερος ν' ἀκολουθῆ τὸν πρῶτον.

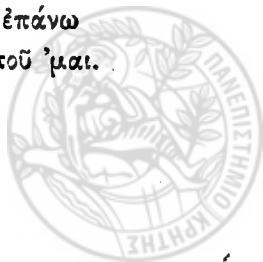
Κρῖνε καὶ μόνος σου λοιπὸν ἐὰν αἰτίαν ἔχω
τὸν Μαῦρον νὰ τὸν ἀγαπῶ.

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Καὶ πῶς δὲν τὸν ἀφίνεις ;

ΙΑΓΟΣ

ᾠ! ἔννοια σου. Ὑπηρετῶ, νὰ κάμω τὸν σκοπὸν μου.
Δὲν ἔμπορεῖ τὸν κύριον νὰ κάμῃ ὁ καθένας,
καὶ οὔτε κάθε κύριος δούλους πιστοὺς νὰ ἔχῃ.
Θὰ ἰδῆς πολλοὺς, ποῦ ταπεινοὶ καὶ μὲ λαϊμὸν σκυμμένον
δουλεύουν ἡμερόνυχτα, καὶ τό'χουν πρὸς τιμὴν των
νὰ ζοῦν ἄν τοῦ κυρίου των τὸν γάϊδαρον, ποῦ ἔχει
ὅσον δουλεύει ἄχυρον, κι' ἅμα γηράση: ἔξω!
Ἐῦλον ποῦ ἤθελαν αὐτοὶ οἱ τιμημένοι δούλοι!
Ἄλλους θὰ ἰδῆς, καμόνονται τὸν ἀφοσιωμένον,
πλὴν τὴν καρδιάν των τὴν κρατοῦν διὰ τὸν ἑαυτὸν των,
κι' ἐνῶ εἰς τὸν αὐθέντην των πουλοῦν ψευτολατρείαν,
παχαίνουν εἰς τὴν βράχην του, κι' ἀφοῦ καλοχορτάσουν
τὸν ἑαυτὸν των προσκυνοῦν. Ἐκεῖνοι ἔχουν γνῶσιν,
καὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶμαι κι' ἐγώ· διότι, κύριέ μου,
νὰ εἶσαι βέβαιος, καθὼς μὲ βλέπεις καὶ σὲ βλέπω,
πῶς Ἰάγον δὲν θὰ μ' ἔβλεπες, ἂν ἤμουν ὁ Ὀθέλλος.
Ἐκεῖνον ἂν ὑπηρετῶ, ὑπηρετῶ ἐμένα.
Δὲν μὲ κρατοῦν κοντὰ ἔς αὐτὸν ἢ χρέος ἢ ἀγάπη,
πλὴν μόνον, σοῦ τ' ὀρκίζομαι, οἱ μυστικοὶ σκοποῖ μου.
Ἄν ἦναι μὲ τοὺς τρόπους μου καὶ μὲ τὸ φέρσιμόν μου
νὰ φανερόνω τὰ κρυφὰ ποῦ τρέφω ἔς τὴν καρδιάν μου,
τότ' ἄς τὴν βάλω τὴν καρδιάν ἔς τὸ χέρι μου ἐπάνω
νὰ τὴν τσυμποῦν οἱ κόρακες! Δὲν εἶμ' ἐκεῖνος ποῦ ἔμαι.

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Τύχην ποῦ ἔχει ὁ χειλαῶς νὰ σοῦ τὸ καταφέρῃ!

ΙΑΓΟΣ

Ἐξύπνα τὸν πατέρα της. Κυνήγησε τὸν Μαῦρον·
φαρμάκευσε του τὴν χαρὰν καὶ διαλάλησέ τον!
Φωτιὰν νὰ πάρουν κύτταξε οἱ συγγενεῖς τῆς νέας.
Ἄν καὶ τὸ κλῆμα ὅπου ζῆ ἦναι τερπνόν, μὲ μυῖγαις
βασάνιζε καὶ κέντα τον! Ἄν κ' ἡ χαρὰ του ἦναι
χαρὰ, ἐσύ προσπάθησε νὰ τὴν ἀνακατώσης
μ' ὄσους χωρέσης πειρασμούς, νὰ τοῦ τὴν ξεθωρίσης!

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Νά! τοῦ πατρός της εἶν' ἐδῶ τὸ σπίτι. Θὰ φωνάξω.

ΙΑΓΟΣ

Μὲ παραζάλην φώναξε καὶ μὲ φωναῖς τρομάρας,
καθὼς ὁπότεν ἔξαφνα εἰς τῆς νυκτὸς τὰ βάθη
φανῆ φωτιὰ εἰς γειτονιαῖς πυκνοκατοικημέναις.

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Αἶ, κύρ Βραβάντιε, αἶ! αἶ! Βραβάντιε! Αὐθέντα!

ΙΑΓΟΣ

Αἶ, ξύπνα, κύρ Βραβάντιε! Ἐχε καλὰ τὸν νοῦν σου
ἔς τὸ σπίτι, ἔς ταῖς σακκοῦλαις σου, ἔς τὴν κόρην σου. Σὲ
κλέπτουν!

ΒΡΑΒΑΝΤΙΟΣ (ἀνοίγων τὸ παράθυρον).

Τί εἶν' αὐτὸς ὁ τρομερὸς ὁ θόρυβος; τί τρέχει;

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Κανένας δὲν σοῦ ἔλειψε ;

ΙΑΓΟΣ

Εἶναι κλεισταῖς αἱ θύραις ;

ΒΡΑΒΑΝΤΙΟΣ

Τί μ' ἐρωτᾶτε ; διατί ;

ΙΑΓΟΣ

Σὲ ἔκλεψαν, αὐθέντα !

Ἰπάγει ἡ καρδιά σου ! Τὴν μισὴν ψυχὴν σου σοῦ τὴν ἴπῃραν,
καὶ τώρα, τώρα ποῦ λαλῶ, ὁ μαῦρος γερο-τράγος
τὴν ἄσπρην προβατίναν σου τὴν χαίρεται ! Ἐνδύσου,
μὲ σήμαντρα τὴν γειτονιὰν ποῦ ρουχαλίζει ἔξυπνα !
Κινήσου, ἔξυπνα, πρὶν παπποῦν ὁ διάβολος σὲ κάμη !
Κινήσου, λέγω.

ΒΡΑΒΑΝΤΙΟΣ

Ἄνθρωπε, ποῦ ἔχεις τὰ μυαλά σου ;

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Ἦ ἄρχον εὐγενέστατε, γνωρίζεις τὴν φωνὴν μου ;

ΒΡΑΒΑΝΤΙΟΣ

Ὅχι· ποιὸς εἶσαι ;

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Εἴμ' ἐγώ, ὁ Ῥοδερίκος εἶμαι.

ΒΡΑΒΑΝΤΙΟΣ

Καὶ τί ζητεῖς ; ἔς τὴν θύραν μου, μὴ τριγυρνᾷς σοῦ εἶπα !
 Σοῦ εἶπα πῶς ἡ κόρη μου δὲν εἶναι δι' ἐσένα·
 καὶ σοῦ τὸ εἶπα παστρικά ! Δαιμονισμένος εἶσαι,
 κι' ἀπὸ τὸ φαγοπότισου καπνοὺς γεμάτος ἤλθες
 μὲ τὴν ἀναισχυντίαν σου νὰ μὲ ἀνησυχήσης ;

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Αὐθέντα μου, αὐθέντα μου !

ΒΡΑΒΑΝΤΙΟΣ

ἼΑλλ' ὅμως βεβαιώσου
 πῶς τόσος εἶναι ὁ θυμὸς κ' ἡ δύναμις μου τόση,
 ποῦ θὰ πληρώσης ἀκριβὰ αὐτό σου . . .

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Ἄκουσέ με.

ΒΡΑΒΑΝΤΙΟΣ

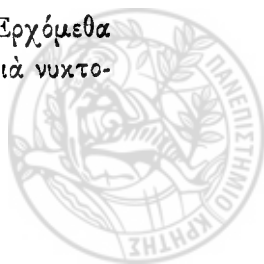
Τί κράζεις ὅτι μ' ἔκλεψαν ; αὐτ' εἶν' ἡ Βενετία,
 δὲν εἶν' ἀχοῦρι ἔρημον τὸ σπίτι μου . . .

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Αὐθέντα,
 ἦλθα ἐδῶ μὲ καθαρὰν καρδιάν, διὰ καλόν σου.

ΙΑΓΟΣ

Εἶσαι καὶ σὺ ἀπ' ἐκείνους, οἱ ὅποιοι δὲν δουλεύουν οὔτε τὸν
 Θεόν, ἂν ᾗναι ὁ διάβολος ὁποῦ τοὺς τὸ λέγει. Ἐρχόμεθα
 νὰ σοῦ κάμωμεν δούλευσιν, καὶ σὺ μᾶς παίρνεις διὰ νυκτο-

κλέπτας. Καλά! Τὴν κόρην σου τὴν χαίρεται ἐν ἄλογον ἀράπικον. Θὰ ἔχῃς ἐγγονάκια νὰ σοῦ χρεμετίζουν, καὶ θὰ συμπεθερεύσῃς μὲ φοράδαις.

ΒΡΑΒΑΝΤΙΟΣ

Τί βλάσφημος παληάνθρωπος ἐσὺ 'σαι ;

ΙΑΓΟΣ

Εἶμαι ἓνας ὁποῦ ἔρχεται νὰ σοῦ εἰπῇ, ὅτι ἡ κόρη σου καὶ ὁ Μαῦρος σοῦ κάμνουν τώρα γάμους καὶ χαραῖς. (3)

ΒΡΑΒΑΝΤΙΟΣ

Εἶς' ἓνας ἀδιάντροπος !

ΙΑΓΟΣ

Εἶς' ἓνας σενατόρος !

ΒΡΑΒΑΝΤΙΟΣ

Θὰ δώσης λόγον δι' αὐτό. Σὲ 'ξεύρω, Ροδερίκε.

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

'Εγὼ σοῦ ἀποκρίνομαι, αὐθέντα μου, δι' ὅλα·
πλὴν δύο λόγια σοῦ ζητῶ. Ἄν ἦναι μ' ἄδειάν σου
καὶ μ' ἰδικόν σου θέλημα (καθὼς μισοπιστεύω),
ποῦ ἡ ὡραία κόρη σου ἐδιάλεξε τὴν ὥραν
ς' τὰ βάθη μέσα τῆς νυκτός, μὲ μόνην συνοδείαν
ἐνὸς ἀνθρώπου μισθωτοῦ, ἐνὸς κοινοῦ βαρκάρη,
κ' ἐπῆγε νὰ παραδοθῇ 'ς τὴν ἀγκαλιὰν τοῦ Μαύρου,
ἂν εἶναι μὲ τὴν εἶδησιν καὶ μὲ τὸ θέλημά σου,
τότ' ἐφερθήκαμεν κακὰ καὶ δίκαια θυμόνεις.

Ἄν ὅμως δὲν τὸ ἤξευρες, τότε, συμπάθησέ με,
 μᾶς ἐπιπλήττεις ἄδικα. Μὴ σοῦ περνᾷ ιδέα
 ὅτι ἐξέχασα ἐγὼ τί πρέπει καὶ ἀρμόζει,
 κ' ἦλθα ἐδῶ νὰ σὲ γελῶ καὶ νὰ σὲ περιπαίζω.
 Ἡ κόρη σου, ἂν ἄδειαν δὲν ἔχη ἀπ' ἐσένα,
 τὸ ξαναλέγω, ἔκαμε παρακοὴν μεγάλην,
 χρέος καὶ τύχην κ' εὐμορφίαν καὶ νοῦν νὰ θυσιάσῃ
 δι' ἓνα κακοῤῥίζικον τυχοδιώκτην ξένον,
 ὅπου κυλᾷ ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἀφότου ἐγεννήθη.
 Ἄν ἦναι 'ς τὸ κρεββάτι της ἡ μέσα εἰς τὸ σπίτι,
 ἄς πέσῃ 'ς τὸ κεφάλι μου τοῦ Νόμου τιμωρία
 διότι σὲ ἐγέλασα.

ΒΡΑΒΑΝΤΙΟΣ (πρὸς τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ).

Φέρετε φῶς ἀμέσως!

Ξυπνήσατε τοὺς δούλους μου! Ἄναψατε τὰ φῶτα!
 Αὐτὸ ἐδῶ μὲ τ' ὄνειρον ποῦ εἶδα ὁμοιάζει
 κ' ἀρχίζει νὰ μοῦ φαίνεται ὡσὰν ἀλήθεια.—Φῶτα!

(Ἀποσύρεται).

ΙΑΓΟΣ

Ὦρα καλῆ. Ἀναχωρῶ διότι δὲν ἀρμόζει,
 οὔτε συμφέρει 'ς τὸν βαθμὸν ποῦ ἔχω, νὰ μὲ φέρουν
 κατὰ τοῦ Μαύρου μάρτυρα, ὡς θὰ συμβῆ ἂν μείνω.
 Διότι ὅσον κι' ἂν αὐτὰ τὸν χανδακώσουν τώρα,
 δὲν ἤμπορεῖ χωρὶς αὐτὸν νὰ κάμῃ ἡ Βενετία.
 Θὰ ἔχουν τὴν ἀνάγκην του 'ς τὸν πόλεμον τῆς Κύπρου, (4)
 κι' οὔτ' ἔχουν ἄλλον ἄξιον 'ς τὸν τόπον του νὰ βάλουν.
 Ὡστε κ' ἐγὼ, κι' ἂν τὸν μισῶ καθὼς τὰ κρίματά μου,
 ἀλλ' ὅμως ἡ περίστασις τὸ θέλει κ' ἡ ἀνάγκη

κάπως φιλίας πρόσχημα καὶ χρῶμα νὰ τοῦ δείχνω.
Πλὴν εἶναι μόνον πρόσχημα.— Ἄν θέλῃς νὰ τὸν εὕρῃς,
ἔς τὸ Ναυαρχεῖον (5) φέρε τους νὰ τὸν ἀνακαλύψουν.
Ἐκεῖ θὰ εἶμαι καὶ ἐγὼ μαζὶ τοῦ. Καλὴν νύκτα.

(Ἀπέρχεται).

(Εἰσέρχεται ὁ ΒΡΑΒΑΝΤΙΟΣ μετὰ δπηρετῶν κρατούντων δᾶδας).

ΒΡΑΒΑΝΤΙΟΣ

Ἀλήθεια ἦτον! Ἐφυγε! Ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα
πικρὴ μοῦ εἶναι ἡ ζωὴ καὶ καταφρονημένη.—
Εἰπέ μου, ποῦ τὴν εἶδες; ποῦ;— Δυστυχησμένη κόρη!—
Μὲ τὸν Ὀθέλλον;— ὦ! παιδιὰ ποῖος θέλει ν' ἀποκτήσῃ;—
Τοὺς εἶδες; εἶσαι βέβαιος; ἦτον ἐκείνη λέγεις;—
ὦ! μὲ ἠπάτησε φρικτὰ!— Καὶ τί σοῦ εἶπε;— Φῶτα!
Φέρετε φῶς! Ξυπνήσετε τοὺς συγγενεῖς μου ὄλους!—
Ὁ γάμος τάχα ἔγεινε, νομίζεις;

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Τὸ φοβοῦμαι.

ΒΡΑΒΑΝΤΙΟΣ

Πῶς νὰ ξεφύγῃ ἀπ' ἐδῶ! Θεέ, τί προδοσία!
Μὴ πιστευθῆτε ἔς τὸ ἐξῆς ταῖς κόραις σας, πατέρες!
Ἄλλα οἱ τρόποι μαρτυροῦν, κι' ἄλλα ἔς τὸν νοῦν των ἔχουν!
Δὲν ἔχει μάγια ποῦ πλανοῦν τὴν παρθενιαὶν τῶν νέων;
εἰπέ μου, δὲν ἐδιάβασες ποτέ σου περὶ τούτου;

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Καὶ βέβαια, αὐθέντα μου.

ΒΡΑΒΑΝΤΙΟΣ

Ποῦ εἶν' ὁ ἀδελφός μου;

Ξυπνήσετέ τον.—Διατί ἐσὲ νὰ μὴ τὴν δώσω!—
 'Εσεῖς πηγαίνετ' ἀπ' ἐδῶ, οἱ ἄλλοι ἄλλον δρόμον.—
 Ποῦ λέγεις θὰ τοὺς εὔρωμεν, ἐκείνην καὶ τὸν Μαῦρον;

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Θὰ τοὺς ἀνακαλύψωμεν, νομιζῶ, ἐὰν θέλῃς
 μὲ συνοδεῖαν ἀρκετὴν νὰ μὲ ἀκολουθήσης.

ΒΡΑΒΑΝΤΙΟΣ

'Οδήγησέ μας. Θὰ κτυπῶ ὅπου περνῶ ταῖς θύραις
 καὶ νὰ προστάζω ἡμπορῶ, ἂν τὸ καλέσῃ χρεῖα.
 'ς τὰ ὄπλα! Νυκτοφύλακας φωνάζετε νὰ ἔλθουν.
 'Εμπρός! Θὰ σοῦ ἀνταμειφθοῦν οἱ κόποι, Ροδερίκε.

(Ἐξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Β'.

'Ἐτέρα ὁδὸς ἐν Βενετία

Εἰσέρχονται ὁ ΘΘΕΛΛΟΣ, ὁ ΙΑΓΟΣ καὶ ὑπηρετὰι δαδουχοί.

ΙΑΓΟΣ

'Εὰν κ' ἐσκότῳσα πολλοὺς 'ς τὴν τέχνην τοῦ πολέμου,
 ἐπάνω 'ς τὴν συνείδησιν τὸ ἔχω, νὰ μὴ κάμω
 μὲ προμελέτην φονικόν. Τὸ ἄδικον δὲν θέλω,
 καὶ ζημιόνομαι συχνά. Ἐννῆὰ φοραῖς ἢ δέκα
 νὰ τοῦ τρυπήσω τὰ πλευρὰ μὲ τὸ σπαθὶ μου ἦλθε.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Καλὰ ποῦ δὲν τὸ ἔκαμες.

ΙΑΓΟΣ

ἼΑλλ' ἐμωρολογοῦσε,
καὶ τόσα λόγια ἔλεγε προσβλητικά κι' ἀχρεῖα
κατὰ τῆς εὐγενείας σου, ποῦ μόλις ἤμποροῦσα,
μὲ τὴν ὀλίγην ἀρετὴν κ' ὑπομονὴν ποῦ ἔχω,
νὰ τὸν ἀφίνω νὰ λαλῆ. ἼΑλλά, παρακαλῶ σε,
ὁ γάμος ἔγεινε σωστά; Διότι, βεβαιώσου,
τὸν ἀγαποῦν τὸν γέροντα, καὶ ἡ φωνὴ του ἔχει
καὶ δύναμιν καὶ πέρασιν ὅσων τὴν φωνὴν τοῦ Δόγη.
Θὰ σᾶς χωρίση. ἼΗ ἀλληῶς εἶν' ἄξιός νὰ φέρῃ
ἐμπόδια καὶ βάσανα· καὶ τὸ σχοινὶ τοῦ Νόμου
νὰ τὸ τεντώσῃ ἤμπορεῖ μὲ τὴν ἐπιβρόχην του.

ΘΘΕΛΛΟΣ

ἼΑς κάμῃ ὅ,τι ἀγαπᾷ. Αἱ ἐκδουλεύσεις πῶχῳ
θ' ἀποστομώσουν ταῖς φωναῖς καὶ τὰ παράπονά του.
Καὶ δὲν ἤξεύρουν κάθε τί ἀκόμη. Ὅταν μάθω
πῶς εἶναι τὰ καυχήματα τιμῆ, θὰ φανερώσω,
ὅτι μ' ἐγέννησαν γονεῖς εἰς θρόνον καθισμένοι,
κ' ἡ τύχη ποῦ ἀπέκτησα ἐδῶ δὲν μ' ἐξιππάζει!
Κι' ἄς εἶσαι, Ἴάγο, βέβαιος, πῶς ἂν δὲν ἀγαποῦσα
τὴν Δυσδαιμόναν τὴν γλυκειάν, διὰ τὸν κόσμον ὅλον
ποτέ μου τὴν ἐλεύθερην καὶ ἄστεγην ζωὴν μου
δὲν τὴν ἐπεριόριζα ἐγὼ, νὰ τὴν σκλαδῶσω!
ἼΑλλά, τί φῶτα εἶν' αὐτὰ ποῦ ἔρχονται; ἼΙδέ τα.

(Εἰσέρχονται μακροθὲν ὁ ΚΑΣΙΟΣ καὶ ἀξιωματικοὶ κρατοῦντες δάδας).

ΙΑΓΟΣ

Θὰ εἶναι ὁ πατέρας της, κ' οἱ φίλοι του μαζῆ του.
Σοῦ δίδω γνώμην νὰ κρυφθῆς.

ΟΘΕΛΛΟΣ

"Οχι· νὰ μ' εὕρουν πρέπει.

Ὁ χαρακτήρ μου, ὁ βαθμὸς, καὶ ἡ συνείδησίς μου
μὲ προστατεύουν ἄρκετά.— Ἀλλὰ δὲν εἶν' ἐκεῖνοι.

ΙΑΓΟΣ

Μὰ τῶν πολέμων τὸν Θεὸν, δὲν εἶν' ἐκεῖνοι· ὄχι!

ΟΘΕΛΛΟΣ

Εἶναι τοῦ Δόγη ἄνθρωποι, καὶ ὁ ὑπασπιστής μου.—
Καλὴ σας νύκτα κ' ἀγαθὴ, ὦ φίλοι. Τί ζητεῖτε;

ΚΑΣΙΟΣ

Σὲ χαιρετᾷ, ὦ στρατηγέ, ὁ Δόγης καὶ ἀμέσως
ἐπιθυμεῖ νὰ σε ἰδῇ.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Τί τρέχει; δὲν ἤξεύρεις;

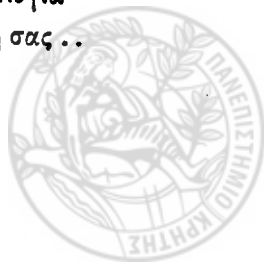
ΚΑΣΙΟΣ

Τῆς Κύπρου εἶναι πράγματα, μοῦ φαίνεται, σπουδαῖα.
Τοῦ στόλου καταποδιαστὰ μηνύματα μᾶς ἤλθαν
αὐτὴν τὴν νύκτα δώδεκα, τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο.
Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας ἐξύπνησαν ὡς τώρα,
καὶ ὅλοι συναθροίζονται 'ς τοῦ Δόγη. Σ' ἐζητοῦσαν
ἐπάνω κάτω, καὶ ἀφοῦ 'ς τὸ σπίτι σου δὲν σ' ἤυραν,
τρεῖς συνοδείας ἔστειλαν νὰ σὲ ζητοῦν 'ς τὴν πόλιν.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Καλὰ λοιπὸν ποῦ ἔτυχε νὰ μ' εὕρῃς σύ. Δυὸ λόγια
πηγαίνω μέσα νὰ εἰπῶ, κ' ἔρχομ' εὐθὺς μαζῆ σας..

(Ἐξέρχεται).

ΚΑΣΙΟΣ

Ἐδῶ τί θέλει ἄρά γε;

ΙΑΓΟΣ

Ἐπῆρεν ἐξ ἐφόδου
μίαν φρεγάδα τῆς ξηρᾶς ἀπόψε, καὶ θὰ κάμη
μὴν καὶ καλὴν τὴν τύχην του, ἐὰν τοῦ τὴν ἀφήσουν.

ΚΑΣΙΟΣ

Τί πράγμα; δὲν κατάλαβα.

ΙΑΓΟΣ

Γυναῖκα ἔπῆρε.

ΚΑΣΙΟΣ

Ποίαν;

ΙΑΓΟΣ

Τὴν θυγατέρα . . .

(Ἐπιστρέφει ὁ ΘΘΕΛΛΟΣ)

ΙΑΓΟΣ

Στρατηγὲ, πηγαίνωμεν;

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ὅδῆγει.

ΚΑΣΙΟΣ

Ἴδού, καὶ ἄλλοι ἔρχονται νὰ σ' εὕρουν, στρατηγέ μου.

(Εἰσέρχονται ὁ ΒΡΑΒΑΝΤΙΟΣ, ὁ ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ,
καὶ ἀξιωματικοὶ φέροντες δῶδας).

ΙΑΓΟΣ

Εἶν' ὁ Βραβάντιος αὐτός. Φυλάξου· πρόσεχε τον,
καὶ ἦλθε μὲ κακοὺς σκοπούς.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Τί θέλετε ; Σταθῆτε !

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Νά τος ὁ Μαῦρος.

ΒΡΑΒΑΝΤΙΟΣ

Πιάσετε τὸν κλέπτην· πιάσετέ τον !

ΙΑΓΟΣ

Ἄ, Ροδερίκε, εἶσαι σύ ; ἐγὼ σὲ διορθώνω.

(Σύρουν πάντες τὰ ξίφη.)

ΟΘΕΛΛΟΣ

Ἐ ταῖς θήκαις μέσα τὰ σπαθιά, δροσιά μὴν τὰ σκουριάση !
Τ' ἄσπρα μαλλιά σου δύναμιν μεγαλειτέραν ἔχουν
ἀπὸ τὰ ὄπλα των.

ΒΡΑΒΑΝΤΙΟΣ

Ληστή, ποῦ τὴν κρατεῖς κρυμμένην
τὴν κόρην μου ; τὴν μάγευσες ἐσὺ ὁ κολασμένος.
Τὸ πρᾶγμα εἶναι φανερόν εἰς ὅποιον ἔχει γνῶσιν.
Ἄν δὲν τὴν ἀλυσόδενες μὲ τὰ κρυφά σου μάγια,
μιὰ κόρη τόσον εὐτυχῆς καὶ τρυφερὰ κι' ὠραία,
ποῦ πανδρειὰν δὲν ἤθελε, καὶ οὔτε εἶχε ἴματα
νὰ ἰδῆ τοὺς πλέον ἐκλεκτοὺς γαμβροὺς τῆς Βενετίας,

τὸν γενικὸν περίγελων τοῦ κόσμου θ' ἀψηφροῦσε,
καὶ θ' ἄφινε τὴν σκέπην τῆς τὴν πατρικὴν, νὰ τρέξῃ
ἔς ταῖς μαύραις ἀγκαλιαῖς ἐνὸς καθὼς ἐσέ, ποῦ φρίκην
ἐμπνέεις, ὄχι ἔρωτα! Ὁ κόσμος ἄς τὸ κρίνῃ
ἂν φῶς δὲν ἦναι φανερόν, πῶς μὲ φρικώδη μάγια,
μὲ βότανα καὶ μέταλλα, ποῦ ἐξυπνοῦν τὴν σάρκα
καὶ τὴν νεότητά πλανοῦν, ἐμάγευσε τὴν νέαν!
Τὸ πρᾶγμα θὰ ἐξετασθῇ· ἀλλ' ὅποιος ἐξετάσῃ
θὰ τὸ πεισθῇ χειροπιαστά! Λοιπὸν σὲ συλλαμβάνω
ὡς πλάνον, ποῦ μ' ἀθέμιτα κ' ἐμποδισμένα μέσα
γελᾷς τὸν κόσμον! Πιάσετε τὸν πλάνον. Πιάσετέ τον! (6)
κι' ἂν τύχῃ κι' ἀντιστέκεται κακὸν τῆς κεφαλῆς του!

ΘΘΕΛΛΟΣ

Τὰ χέρια κάτω ὄλοι σας, κ' οἱ φίλοι μου κ' οἱ ἄλλοι!
Σκοπὸν ἂν εἶχα μὲ σπαθιαῖς ἀπόκρισιν νὰ δώσω,
ἀνάγκην ἄλλος νὰ τὸ πῆ δὲν εἶχα.—Ποῦ νὰ πάγω
εἰς τὴν κατηγορίαν σου ἀπόκρισιν νὰ δώσω;

ΒΡΑΒΑΝΤΙΟΣ

ἔς τὴν φυλακὴν! ἔς τὴν φυλακὴν, ὡς ποῦ νὰ ἔλθῃ ὥρα
ἔς ἀρμόδιον κριτήριον ὁ Νόμος νὰ σὲ κρίνῃ.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Καὶ ἂν σ' ἀκούσω, τί θὰ πῆ ὁ Δόγης, ὅπου θέλει
δι' ὑποθέσεις σοβαρὰς νὰ μὲ ἰδῇ τοῦ Κράτους,
καὶ οἱ ἀποσταλμένοι του προσμένουν ἔς τὸ πλευρόν μου;

ΛΕΙΩΜΑΤΙΚΟΣ

Ἄληθινὰ, συμβούλιον ὁ Δόγης ἔχει τώρα.

Βεβαίως θὰ ἐμήνυσε κ' ἐσένα, ὦ αὐθέντα.

ΒΡΑΒΑΝΤΙΟΣ

Μεσάνυκτα συμβούλιον! Κι' αὐτὸς ἐκεῖ ἄς ἔλθῃ!
 Αὐτὸ ποῦ ἔπαθα ἐγὼ μικρὸν δὲν εἶναι πρᾶγμα.
 Ὡς ἰδικὴν του προσβολὴν κι' ὁ Δόγης θὰ τὸ πάρῃ,
 κ' οἱ ἄλλοι μου συνάδελφοι, οἱ ἄρχοντες τοῦ Κράτους.
 Ἄν μένουν ἀτιμώρητα καμώματα τοιοῦτα,
 εἰς χέρια δούλων καὶ ληστῶν θὰ πέσῃ ἡ Πολιτεία.

(Ἀπέρχονται)

Σ Κ Η Ν Η Γ'.

Τὸ συμβούλιον τοῦ Δόγη.

(Ὁ ΔΟΓΗΣ καὶ ΓΕΡΟΥΣΙΑΣΤΑΙ κἀθηνται. Ἀξιωματικοὶ
 ἴστανται ὄπισθεν αὐτῶν.)

ΔΟΓΗΣ

Ἄλλὰ τὰ νέα ὡς ἐδῶ δὲν συμφωνοῦν διόλου
 καὶ φαίνονται ἀπίστευτα.

Α'. ΓΕΡΟΥΣΙΑΣΤΗΣ

Τῶ ὄντι διαφέρουν.

Τὰ πλοῖα ἑκατὸν ἑπτὰ ἐμένα μὲ τὰ γράφουν.

ΔΟΓΗΣ

Σαράντα κ' ἑκατὸν ἐμέ·

Β'. ΓΕΡΟΥΣΙΑΣΤΗΣ

Κ' ἐμένα διακόσια

Ἄλλα καὶ ἂν ᾿ς τὸν ἀριθμὸν διαφορὰ ὑπάρχη,
 (καὶ θὰ ὑπάρχη, ἐπειδὴ συμπερασμοὺς μᾶς γράφουν),
 ἀπ' ὄλα τὰ μηνύματα ἐξάγεται ἐκ συμφώνου
 πῶς ἓνας στόλος Τουρκικὸς κατὰ τὴν Κύπρον πλέει.

ΔΟΓΗΣ

Ναὶ τοῦτο εἶναι πιθανὸν καὶ ἔρχεται ᾿ς τὸν λόγον.
 Τῶν ἀριθμῶν τ' ἀσύμφωνον δὲν με καθησυχάζει,
 ἀλλὰ τὸν βλέπω φανερὰ τὸν κίνδυνον ἐμπρός μου.

(Εἰσέρχεται ΔΕΙΩΜΑΤΙΚΟΣ συνοδεύων ΝΑΥΤΗΝ.)

ΔΕΙΩΜΑΤΙΚΟΣ

Ἄπο τὸν στόλον μήνυμα.

ΔΟΓΗΣ

Τί νέα; τί μᾶς φέρνεις;

ΝΑΥΤΗΣ

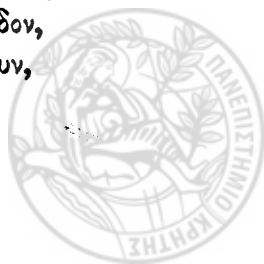
Οἱ Τοῦρκοι ἔκαμαν πανιὰ πρὸς τὰ νερὰ τῆς Ρόδου.
 Ὁ ναύαρχός σας μ' ἔστειλε τὴν εἶδησιν νὰ φέρω.

ΔΟΓΗΣ

Περὶ αὐτῆς τῆς ἀλλαγῆς τί λέγετε, αὐθένται;

Α΄. ΓΕΡΟΥΣΙΑΣΤΗΣ

Ἄδύνατον μοῦ φαίνεται, κι' οὔτε χωρεῖ ᾿ς τὸν νοῦν μου
 τῶν Τούρκων εἶναι τέχνασμα διὰ νὰ μᾶς γελάσουν.
 Ἄν λογαριάσωμεν ᾿ς αὐτοὺς ἢ Κύπρος τί σημαίνει,
 καὶ πόσον περισσότερον τὴν θέλουν ἀπ' τὴν Ρόδον,
 καὶ πόσον εὐκολώτερον τοὺς εἶναι νὰ τὴν πάρουν,

διότι καὶ τὰ φρούρια τῆς Ρόδου δὲν τὰ ἔχει,
καὶ οὔτε τόσην δύναμιν καὶ προετοιμασίαν,
ἂν τὰ ζυγίσωμεν αὐτὰ, πιστεύω θὰ μᾶς πείσουν
ὅτι ὁ Τοῦρκος δὲν ἔμπορεῖ νὰ κάμῃ τόσον λάθος,
τὸ πρῶτόν του καὶ κύριον ἔς τὸ τέλος νὰ τὸ κάμῃ,
ἐκεῖνο δὲ ποῦ εὐκόλα μᾶς παίρνει, νὰ τ' ἀφήσῃ,
καὶ ν' ἀψηφᾷ καὶ νὰ ζητῇ ἀνωφελεῖς κινδύνους. (7)

ΔΟΓΜΕΣ

Δὲν τὸ πιστεύω οὐτ' ἐγὼ ἔς τὴν Ρόδον νὰ πηγαίνῃ.

ΑΙΩΜΑΤΙΚΟΣ

Ἰδοὺ καὶ ἄλλο μῆνυμα.

(Εἰσέρχεται ἕτερος Ναύτης.)

Β'. ΝΑΥΤΗΣ

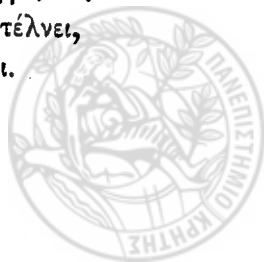
Αὐθένται σεβαστοίμου,
οἱ Τοῦρκοι, ὅπου ἔπλεαν πρὸς τὰ νερά τῆς Ρόδου,
ἐνώθησαν ἔς τὸ πέλαγος με' τ' ἄλλα τῶν τὰ πλοῖα.

Α'. ΓΕΡΟΥΣΙΑΣΤΗΣ

Δὲν σᾶς τὸ ἔλεγα ἐγὼ;—Ὡς πόσα πλοῖα εἶναι;

Β'. ΝΑΥΤΗΣ

Τριάντα πλοῖα· κ' ἤλλαξαν τὸν δρόμον ἐνωμένοι
οἱ δύο στόλοι, καὶ μαζῇ πηγαίνουν πρὸς τὴν Κύπρον.
Καὶ ὁ Μοντάνος, ὁ πιστὸς κι' ἀνδρεῖος στρατηγός σας
μὲ ταπεινοὺς προσκυνισμοὺς τὴν εἶδησιν σᾶς στέλνει,
καὶ πίστιν νὰ τοῦ δώσετε παρακαλεῖ, αὐθένται.

ΔΟΓΗΣ

Λοιπὸν, ἔς τὴν Κύπρον βέβαια πηγαίνουν! Ποιὸς ἤξεύρει
ἐὰν ἐδῶ εὐρίσκεται ὁ Μάρκος ὁ Λουκῆκος; (8)

Α΄. ΓΕΡΟΥΣΙΑΣΤΗΣ

Ἐς τὴν Φλωρεντίαν εἶν' αὐτὸς ἀκόμη.

ΔΟΓΗΣ

Γράψετε τοῦ

ὅτι ἐδῶ ἐπιθυμῶ ἀμέσως νὰ γυρίσῃ.

Α΄. ΓΕΡΟΥΣΙΑΣΤΗΣ

Ἴδου καὶ ὁ Βραβάντιος καὶ ὁ γενναῖος Μαῦρος.

(Εἰσέρχονται ὁ ΒΡΑΒΑΝΤΙΟΣ, ὁ ΘΘΕΛΛΟΣ, ὁ ΙΑΓΟΣ, ὁ ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ,
καὶ ἕτεροι ἀξιωματικοί!).

ΔΟΓΗΣ

Ἐλα, γενναῖε στρατηγέ, καὶ σ' ἔχομεν ἀνάγκην
ἔς τὸν Τοῦρκον νὰ σὲ στείλωμεν, τὸν γενικὸν ἐχθρόν μας.

(Πρὸς τὸν Βραβάντιον).

Ἄ! δὲν σ' ἐπαρατήρησα, ὦ ἄρχον, καλῶς ἤλθεσ·
ἡ γνώμη σου μᾶς ἔλειπε καὶ ἡ βοήθειά σου.

ΒΡΑΒΑΝΤΙΟΣ

Ἐγὼ, αὐθένται μου, ἐγὼ τὴν ἰδικήν σας θέλω.
Οὔτε τὰ νέα τοῦ ἐχθροῦ, οὔτε τ' ἀξίωμά μου
δὲν μ' ἔκαμαν τὴν κλίνην μου ν' ἀφήσω. Δὲν μὲ μέλει
διὰ συμφέροντα κοινά. Ἡ λύπη ἡ ἰδική μου
μοῦ πλημμυρίζει τὴν καρδιάν καὶ ξεχειλίζει τόσον,
ποῦ κάθε ἄλλην συλλογὴν καὶ λύπην καταπνίγει!

ΔΟΓΗΣ

Τί ἔπαθες;

ΒΡΑΒΑΝΤΙΟΣ

Ἦ κόρη μου! Ἦ κόρη μου, αὐθέντα!

ΔΟΓΗΣ

Ἀπέθανε;

ΒΡΑΒΑΝΤΙΟΣ

Ἀπέθανε ἀλήθεια δι' ἐμένα!

Τὴν ᾠάνεσαν, τὴν ἔκλεψαν, τὴν ᾠάλασαν μὲ μάγια,
 μὲ μάγια καὶ μὲ βότανα ὁποῦ πουλοῦν ἀγύρται!
 Διότι τόσον τρομερὰ νὰ πλανηθῆ ἐκείνη,
 ἐνῶ δὲν εἶν' οὔτε τυφλή, οὔτε ὁ νοῦς τῆς λείπει,
 ποτὲ δὲν ἦτο δυνατὸν χωρὶς νὰ τὴν μαγεύσουν...

ΔΟΓΗΣ

Ὅποιος κι' ἂν ἦναι, ποῦ μ' αὐτὸν τὸν ἄνομον τὸν τρόπον
 ἐπλάνεσε τὴν κόρην σου ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν τῆς
 κι' ἀπ' τὸν πατέρα τῆς, ἰδοῦ τοῦ Νόμου τὸ βιβλίον
 γραμμένον μ' αἶμα. Τὴν πικρὴν σελίδα διάβασέ τὴν
 κ' ἐξήγησέ τὴν μόνος σου, κ' ἐὰν αὐτὸς ὁ υἱός μου
 ἦναι ὁ πταίστης!

ΒΡΑΒΑΝΤΙΟΣ

Ταπεινῶς σ' εὐχαριστῶ, αὐθέντα.

Ἴδου ὁ πταίστης! Εἶν' αὐτὸς, ὁ Μαῦρος, ὁποῦ τώρα
 ἐδῶ τὸν ἐπροσκάλεσες, καθὼς πληροφοροῦμαι,
 διὰ συμφέροντα κοινά.

ΔΟΓΗΣ ΚΑΙ ΓΕΡΟΥΣΙΑΣΤΑΙ

Αὐτός; Πολὺ λυποῦμαι!

ΔΟΓΗΣ

Δὲν ἔχεις τί ν' ἀποκριθῆς πρὸς ὑπεράσπισίν σου
ἔς αὐτά ποῦ λέγει;

ΒΡΑΒΑΝΤΙΟΣ

Τίποτε, παρὰ πῶς εἶν' ἀλήθεια!

ΘΘΕΛΛΟΣ

Μεγάλοι, παντοδύναμοι καὶ σεβαστοὶ αὐθένται,
σεῖς ὅλοι, εὐγενέστατοι καὶ φίλοι ἄρχοντές μου,
τὴν ἔκλεψα τοῦ γέροντος αὐτοῦ τὴν θυγατέρα,
καὶ τὴν ἐστεφανώθηκα· αὐτὸ εἶν' ἡ ἀλήθεια·
τὸ ἔγκλημά μου εἶν' αὐτό· αὐτὸ καὶ ὄχι ἄλλο!
Χονδρὰ τὰ λέγω· εὐμορφα νὰ ὀμιλῶ δὲν ἔξέρω·
ἔς εἰρήνης γλυκομίλημα δὲν εἶμαι γυμνασμένος.
Ἄπ' τὸν καιρὸν ποῦ ἔκαμαν αὐτὰ ἐδῶ τὰ χέρια
μόνον ἑπτὰ ἐτῶν μυαλὸν, ὡς πρὸ μηνῶν ἑννέα,
δουλεύουν εἰς τὸν πόλεμον καὶ παίζουν μὲ τὰ ὄπλα,
κι' ἀπὸ τὸν κόσμον ἄλλο τί δὲν ἔξέρω τὸν μέγαν
παρὰ πολέμων πράγματα καὶ τῶν μαχῶν συμβάντα·
ὥστε κακὰ θὰ στολισθῆ ἡ ὑπεράσπισίς μου
ἔαν τὴν κάμω μόνος μου. Ἄλλὰ, μὲ ἄδειάν σας,
μ' ὀλίγα λόγια στρογγυλὰ κι' ἀστόλιστα σᾶς λέγω
πῶς ἤλθε ἡ ἀγάπη μας· τί βότανα, τί μάγια,
(ἀφοῦ ὡς μάγος σήμερα ἐδῶ κατηγοροῦμαι),
ἐπλάνεσαν τὴν κόρην του.

ΒΡΑΒΑΝΤΙΟΣ

Μιά κόρη σεμνοτάτη,
 και ἥσυχη, κ' ἔντροπαλή, ποῦ ὡς καὶ τὴν σκιάν της
 ἐντρέπετο! Καὶ γίνεται τὰ πάντα ν' ἀψηφήση,
 τὴν ἡλικίαν, τὴν τιμὴν, τὸν τόπον της, τὴν φύσιν,
 καὶ τώρα νὰ ἐρωτευθῆ μ' αὐτὸν, ποῦ ἐφοβεῖτο
 νὰ τὸν ἰδῆ; Πρέπει κανεὶς ἢ νὰ μὴν ἔχη κρίσιν,
 ἢ νὰ τὴν ἔχη παλαβὴν, διὰ νὰ τὸ πιστεύσῃ,
 ὅτ' ἤμπορεῖ τοὺς νόμους της ἢ φύσιν νὰ πατήσῃ,
 καὶ τόσον νὰ παρεκτραπῆ ἀπ' τὴν ἐντέλειάν της,
 εἰάν δὲν ἦναι Σατανᾶ ἐνέργεια 'ς τὴν μέσῃν,
 ὅπου νὰ κάμῃ τὸ κακόν! Λοιπὸν καὶ πάλιν λέγω,
 ὅτι αὐτὸς μὲ βότανα ποῦ ἐνεργοῦν 'ς τὸ αἷμα,
 μὲ δύναμιν σατανικὴν καὶ φίλτρα μαγευμένα
 τὴν 'πλάνεσε!

ΔΟΓΗΣ

Ὁ λόγος σου ἀπόδειξις δὲν εἶναι.
 Ἐντὶ μὲ πιθανότητος καὶ μὲ συμπερασμούς σου,
 πρέπει ἐδῶ μὲ ἀσφαλεῖς, γνησίας ἀποδείξεις
 νὰ ἔλθῃς ἐναντίον του.

Α΄. ΓΕΡΟΥΣΙΑΣΤΗΣ

Δὲν ὁμιλεῖς, Ὁθέλλε;
 Εἰπέ μας ἂν μ' ἀφύσικα κ' ἔντροπιασμένα μέσα
 'φαρμάκευσε κ' ἐκέρδισες τῆς κόρης τὴν ἀγάπην,
 ἢ μὲ πειθῶ καὶ μὲ γλυκὰ καὶ τιμημένα λόγια
 ὅπου ἐνόησον δυὸ καρδιαῖς;

ΟΘΕΛΛΟΣ

Παρακαλῶ, αὐθένται,

Ἔς τὸ Ναυαρχεῖον στείλετε νὰ φέρετε τὴν νέαν,
 κ' ἐμπρὸς εἰς τὸν πατέρα της ἢ ἴδια ἄς λαλήσῃ.
 Ἄν ἔνοχον μὲ κρίνετε ἀπ' τὰ ἴδικά της λόγια,
 τότε ὄχι μόνον τὸν βαθμὸν καὶ τὴν ὑπόληψίν μου
 νὰ μὲ καταδικάσετε νὰ χάσω, ἀλλ' ἀκόμη
 καὶ τὴν ζωὴν μου!!

ΔΟΓΗΣ

Φέρετε ἐδῶ τὴν Δυσδαιμόναν.

ΘΕΛΛΟΣ

Ὁδῆγησέ τους, Ἰάγο μου· σὺ ἔξυρεις ποῦ τὴν ἔχω.
 (Ἐξέρχεται ὁ ΙΑΓΟΣ).

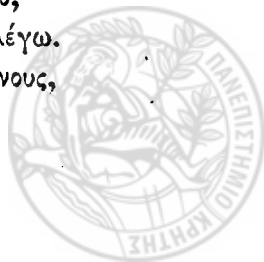
Κι' ὡς ποῦ νὰ ἔλθῃ, καθαρὰ ἴσάν νὰ ξεμολογοῦμαι
 ἔς τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ τὰ κρίματα ποῦ ἔχω,
 μὲ τόσῃν εἰλικρίνειαν ἐμπρὸς σας θὰ ἐκθέσω
 πῶς ἔγινε κ' ἐκέρδισα τῆς νέας τὴν ἀγάπην,
 καὶ πῶς κι' αὐτὴ ἐκέρδισε τὴν ἰδικὴν μου.

ΔΟΓΗΣ

Λέγε.

ΘΕΛΛΟΣ

Μὲ ἀγαποῦσ' ὁ γέροντας· συχνὰ μ' ἐπροσκαλοῦσε·
 τὴν ἱστορίαν μ' ἔβαζε νὰ λέγω τῆς ζωῆς μου·
 τὰς μάχας, τοὺς πολέμους μου καὶ τὰς πολιορκίας,
 τὸν δρόμον ὁποῦ ἔπερασα. Καὶ τοῦ ἐδιηγούμην
 ἀπὸ τὰ παιδιακίσιμα μου τὰ χρόνια τὴν ζωὴν μου,
 ὡς τὴν στιγμὴν ποῦ ἔκαθητο καὶ μ' ἤκουε νὰ λέγω.
 Καὶ ἔλεγα τὴν τύχην μου, τοὺς φοβεροὺς κινδύνους,

τὰ τρομερὰ συμβάντα μου ἔς τὸν κάμπον ἢ ἔς τὸ κῦμα,
 τοὺς παρὰ τρίχα γλυτωμοὺς ἔς ἐφόδους καὶ καρτέρια,
 πῶς ἔπεσα εἰς τοῦ ἔχθρου τ' ἀγριευμένα χέρια
 καὶ σκλάβος ἐπωλήθηκα· τὴν ἐλευθέρωσίν μου,
 καὶ τὰ ταξείδια τὰ πολλὰ ποῦ ἔκαμα κατόπιν.

Τὰ σπήλαια τ' ἀπέραντα καὶ τὰς ξηρὰς ἐρήμους,
 τοὺς βράχους, τὰ ἕψηλά βουνὰ ποῦ φθάνουν ὡς τὰ νέφη·
 αὐτὰ τοῦ ἐπερίγραφα, καὶ τοὺς ἀνθρωποφάγους,
 καὶ τοὺς ἀγρίους τοὺς φρικτοὺς, καὶ τέρατα ποῦ ἔχουν
 τὴν κεφαλὴν ἀνάμεσα ἔς ταῖς πλάταις φυτρωμένην. (9)

Ἡ Δυσδαιμόνα ἤρχετο περίεργη ν' ἀκούη,
 ἀλλ' αἱ φροντίδες τοῦ σπιτιοῦ τὴν ἔκαμαν νὰ φεύγη,
 καὶ βιαστικὴ ἐπήγαινε τὰ χρέη της νὰ κάμη,
 κ' ἐπέστρεφε, τὰ λόγια μου ν' ἀκούσῃ διψασμένη.

Κ' ἐγὼ τὸ παρετήρησα καὶ ἠῦρα εὐκαιρίαν,
 καὶ ἠῦρα τρόπον μόνη της νὰ μοῦ ξεμουστερεύσῃ
 τὸν πόθον τὸν ἐγκάρδιον, νὰ τῆς ἐξιστορήσω
 καταλεπτῶς τὸν βίον μου ἀπ' τὴν ἀρχὴν ἔς τὸ τέλος,
 ποῦ ἄκραις μέσαις ἤξευρεν ἀπ' ὅσα εἶχ' ἀκούσει.

Τῆς εἶπα ὅλα· καὶ συχνὰ τῆς ἰδάκρυσε τὸ ἴματι,
 ἐνῶ τῆς πρώτης μου ζωῆς τῆς ἔλεγα τὰ πάθη·
 καὶ ὅταν ἐτελείωσα, μ' ἐπλήρωσε τὸν κόπον
 μὲ ἓνα κόσμον δάκρυα καὶ ἀναστεναγμούς της.

Μοῦ εἶπε πῶς ἐθαύμασε, ἐθαύμασε εἰς ἄκρον,
 ὅτι λυπᾶται δι' ἐμέ, κατάκαρδα λυπᾶται,
 πῶς ἤθελε καλλίτερα νὰ μὴ τὰ εἶχ' ἀκούσει,
 κ' ὅμως μακάρι καὶ αὐτὴ νὰ λάβῃ τέτοιον ἄνδρα.

Μοῦ εἶπε πῶς μ' εὐχαριστεῖ, κ' ἀνίσως ἔχω φίλον,
 ὅπου τὴν ἐρωτεύεται καὶ θέλει τὴν καρδιάν της,
 νὰ τὸν διδάξῶ νὰ τῆς ἴπῃ ὅσα ἐγὼ τῆς εἶπα.

Ἐς αὐτὴν τὴν νύξιν τῆς κ' ἐγὼ ἀνοίχθηκα μαζῆ τῆς.
 Δι' ὅσα ἐκινδύνευσα μ' ἠγάπησεν ἐκείνη,
 καὶ τὴν ἠγάπησα ἐγὼ, διότι μ' ἐλυπήθη.
 Τὰ μάγια ποῦ τῆς ἔκαμα εἶναι αὐτὰ καὶ μόνα.
 Ἴδού, ἡ νέα ἔρχεται καὶ ἄς τὸ μαρτυρήσῃ. (10)

(Εἰσέρχονται ἡ ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ, ὁ ΙΑΓΟΣ, καὶ ὑπηρεταί).

ΔΟΓΗΣ

Νομίζω καὶ τὴν κόρην μου αὐτὰ θὰ ἐπλανοῦσαν.
 ὦ ἀγαθὲ Βραβάντιε, μὴ τὰ παραξοσχίζῃς,
 ἀλλ' ὅπως πλέον ἤμπορεῖς ἐξοικονόμησέ τα.
 Κάλλια σπασμένα τ' ἄρματα, παρὰ γυμνὰ τὰ χέρια.

ΒΡΑΒΑΝΤΙΟΣ

Παρακαλῶ, ἀφήσετε νὰ ὁμιλήσῃ πρῶτα.
 Ἄν' πῆ ὅτι τὸν ἤθελε καὶ τὸν ἐνοστιμεύθη,
 ἡ κεφαλὴ μου νὰ κοπῆ ἐὰν κατηγορήσω
 εἰς τὸ ἐξῆς τὸν ἄνθρωπον.—Πλησίασε, Κυρία·
 ἔς αὐτὴν ἐδῶ τὴν εὐγενῆ ὀμῆγγυριν ποῦ βλέπεις,
 ποῦ χρεωστεῖς ὑποταγὴν πρὸ πάντων. Ἄποκρίσου.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

ὦ σεβαστὲ πατέρα μου, τὸ βλέπω πῶς εἰς δύο
 μοιράζεται τὸ χρέος μου· διότι εἰς ἐσένα
 καὶ τὴν ζωὴν μου χρεωστῶ καὶ τὴν ἀνατροφὴν μου.
 Κι' ἀνατροφή μου καὶ ζωὴ μ' ἐδίδαξαν πῶς πρέπει
 νὰ σὲ τιμῶ. Ὁ κύριος τοῦ χρέους μου σὺ εἶσαι·
 εἶσαι πατέρας μου· ἀλλὰ, ἰδοὺ ὁ σύζυγός μου.
 Τὴν ἴδιαν τὴν ὑποταγὴν ὅπου σοῦ εἶχε δείξει
 ἡ μάνα μου, κ' ἐπρόκρινε κι' ἀπὸ γονεῖς ἐσένα,
 τώρα κ' ἐγὼ τὴν χρεωστῶ ἔς τὸν ἄνδρα μου, τὸν Μαῦρον.

ΒΡΑΒΑΝΤΙΟΣ

Ἄρκεϊ· μαζῆ σου ὁ Θεός! ἑτελείωσα.— Αὐθέντα,
 ἂν ἀγαπᾶς, ἄς ἔλθωμεν ἔς τὰ πράγματα τοῦ κράτους.—
 Παρὰ παιδί, καλλίτερα νὰ εἶχα ψυχοπαῖδι!—
 Ἄκουσε, Μαῦρε· πάρε τὴν μὲ ὄλην τὴν καρδιάν μου,
 καθὼς ἐπίσης ἤθελα μὲ ὄλην τὴν καρδιάν μου
 νὰ μὴ τὴν δώσω εἰς ἐσέ, ἂν δὲν τὴν εἶχες πάρει.
 Ὡς πρὸς ἐσένα, χαίρομαι π' ἄλλα παιδιὰ δὲν ἔχω,
 διότι τύραννον ἔς αὐτὰ θὰ μ' ἔκαμν' ἢ φυγὴ σου,
 νὰ τὰ κρατῶ ἔς τὰ σίδηρα!—ἑτελείωσα, Αὐθέντα.

ΔΟΓΗΣ

Ἄς ὁμιλήσω καὶ ἐγὼ καὶ ἄς εἰπῶ μιὰν γνώμην,
 ποῦ ἴσως χρήσιμη σταθῆ εἰς τοῦτο τὸ ζευγάρι,
 ὡς σκαλοπάτι ν' ἀναιδοῦν ἔς τὴν εὐνοϊάν σου πάλιν.
 Ἄμα ποῦ γίνῃ τὸ κακὸν κι' οὐτ' ἔχει θεραπείαν,
 ἂν πάρης τὴν ἀπόφασιν ὁ πόνος τελειώνει.
 Τὸ νὰ θρηνῆς ἓνα κακὸν ποῦ ἑέρασε καὶ ἑάγει,
 εἶναι ὁ τρόπος νὰ ζητῆς νέον κακὸν νὰ φέρῃς.
 Ὅ,τι δὲν ἔχει γλυτωμὸν ἂν σοῦ τὸ πάρ' ἢ τύχη,
 τὴν τύχην τὴν περιγελᾶς, ὑπομονὴν ἂν δείξῃς.
 Ἐνας κλεμμένος ποῦ γελᾶ κάτι ἀπ' τὸν κλέπτην κλέπτει·
 ἂν ὁμως κλαίῃ τοῦ κακοῦ, τὸν ἑαυτὸν του κλέπτει.

ΒΡΑΒΑΝΤΙΟΣ

Τὴν Κύπρον τώρα τὸ λοιπὸν ὁ Τοῦρκος ἄς τὴν πάρῃ.
 Ὅσφ γελοῦμεν, βέβαια χαμένη δὲν θὰ εἶναι.
 Τὰ γνωμικὰ εἶναι καλὰ ἔς ἐκεῖνον ὁποῦ θέλει
 ν' ἀκούῃ ἀνακούφισιν καὶ ἄλλο δὲν τὸν μέλει.
 Ἄλλ' ὅποιος ἔχει τὸν καῦμὸν δὲν θέλει νὰ τοῦ λέγουν

ὑπομονὴν νὰ δανεισθῆ, τὴν λύπην νὰ πληρώσῃ!
 Τὰ γνωμικά, εἴτε χολὴ ἢ μέλι, δὲν ἀξίζουν·
 ἔχουν ἐξήγησιν διπλῆν. Τὰ λόγια εἶναι λόγια,
 καὶ δὲν τρυπᾶτ' ἀπὸ τ' αὐτὶ μία καρδιὰ καμμένη.—
 Παρακαλῶ ἄς ἔλθωμεν 'ς τὰ πράγματα τοῦ Κράτους.

ΔΟΓΗΣ

Ὁ Τοῦρκος ἐκστρατεύει μὲ μεγάλην δύναμιν ἐναντίον
 τῆς Κύπρου. Ἐσὺ, Ὀθέλλε, γνωρίζεις ἀπὸ κάθε ἄλλον
 καλλίτερα ποῦ στέχει ἡ δύναμίς της. Καὶ μολονότι ἔχομεν
 ἐκεῖ ἄξιον τοπορητὴν, ἡ κοινὴ ὁμῶς γνώμη, ὁ μέγας αὐ-
 τὸς Κυβερνήτης τῶν πραγμάτων, ἀποζητεῖ ἐσένα διὰ με-
 γαλειτέραν ἀσφάλειαν. Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ σκιασῆς τὴν
 λάμψιν τῆς νέας σου εὐτυχίας, μὲ αὐτῆς τῆς ἐκστρατείας
 τὴν ἀνεμοζάλην.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Αὐθένται μου, ὁ τύραννος, ποῦ λέγεται Συνήθεια,
 μοῦ κάμνει ἀπαλώτατον, ἴαν πουπουλένιον στρῶμα,
 τὸ σιδερένιον τῶν μαχῶν ἢ λίθινον κρεββάτι.
 Τ' ὁμολογῶ· εἰς τὴν ζωὴν τὴν σκληραγωγημένην
 τὴν φυσικὴν μου τὴν ὀρμὴν κ' ἐνέργειαν εὐρίσκω.
 Μετὰ χαρᾶς τὸν δέχομαι κ' ἐπάνω μου τὸν παίρνω
 τὸν νέον πόλεμον αὐτὸν κατὰ τῶν Μουσουλμάνων!
 Ἐ τοὺς ὀρισμούς σας ταπεινῶς τὴν κεφαλὴν μου κλίνω
 καὶ μόνον τοῦτο σᾶς ζητῶ: νὰ ἔχῃ ἡ σύζυγός μου
 τὴν πρέπουσαν περίθαλψιν, καὶ ἔ,τι λάβῃ χρεῖαν
 διὰ νὰ ζῆ ἀνάλογα μὲ τὸ ἀξίωμά μου
 καὶ μὲ τὸ γένος της.

ΔΟΓΗΣ

Ἄς ζῆ, ἂν θέλης, ἔς τοῦ πατρός της.

ΒΡΑΒΑΝΤΙΟΣ

Ἐγὼ δὲν θέλω.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Οὔτ' ἐγώ.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

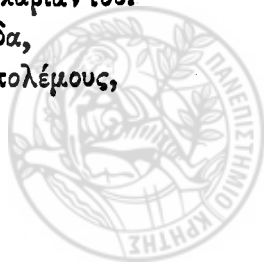
Καὶ οὔτ' ἐγὼ δὲν θέλω,
 νὰ μ' ἔχη ὁ πατέρας μου ἐμπρός του, νὰ μὲ βλέπη,
 καὶ νὰ θυμόνη. Τὸ αὐτὶ ἔς τὴν δέησίν μου κλῖνε,
 ὦ Δόγη κραταιότατε, καὶ ἄφες με νὰ εὔρω
 ἀπὸ τὴν προστασίαν σου κι' ἀπὸ τὴν δύναμίν σου
 τὴν φύλαξιν καὶ σκέπην μου.

ΔΟΓΗΣ

Τί θέλεις, Δυσδαιμόνα;

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ὅτι τὸν Μαῦρον ἀγαπῶ διὰ νὰ ζῶ μαζὶ του,
 τ' ὄρητικόν μου κίνημα κι' αὐτὴ ἡ παραζάλη
 τρανὰ τὸ διελάλησαν ἔς τὸν κόσμον. Τὴν καρδιάν μου
 ἐγὼ τὴν ἀφιέρωσα ἔς τὴν τύχην τοῦ ἀνδρός μου.
 Εἰς τοῦ Ὁθέλλου τὴν ψυχὴν τὸ πρόσωπόν του εἶδα,
 καὶ ἐπιστεύθηκα τὸ πᾶν, καὶ βίον καὶ ψυχὴν μου
 εἰς τὴν ὀδικὴν του τὴν τιμὴν καὶ τὴν παλλικαριάν του.
 Κι' ἂν ἀπομείνω ἔγω ἐδῶ, εἰρήνης πεταλοῦδα,
 ἐνῶ, αὐθένται μου, αὐτὸς πηγαίνει ἔς τοὺς πολέμους,

θὰ μοῦ φανῆ πῶς ἀφαιροῦν ἀπὸ τὸν ἔρωτά μου
τὰ δίκαιά του, κ' ἡ ζωὴ βαρεῖα θὰ μοῦ ἦναι
χωρὶς ἐκεῖνον.— Ἄφησε μαζὶ του νὰ μὲ πάρῃ.

ΘΘΕΛΛΟΣ

ὦ ἄρχοντες, ἀφήσατε παρακαλῶ νὰ γείνη
τὸ θέλημά της. Δὲν ζητῶ ἐγὼ αὐτὴν τὴν χάριν,
διὰ νὰ θρέψω μ' ἡδονὴν τὸ ἰδικόν μου πάθος,
καὶ οὔτε τῆς ἀγάπης μου τὴν φλόγα νὰ χορτάσω,
πλὴν μόνον ἐπειδὴ ποθῶ νὰ γείνη ὅπως θέλει.
Καὶ νὰ φυλάξῃ ὁ Θεός, ἔς τὸν νοῦν σας μὴ περάσῃ
πῶς θ' ἀστοχῆσω σοβαρὰ κ' ἐπίσημά μου χρέη,
διότι θᾶχῶ ἔς τὸ πλευρὸν ἐκείνην. Ἐὰν ἦναι
τοῦ Ἐρωτος τοῦ πτερωτοῦ τὰ ἐλαφρὰ παιγνίδια
νὰ μοῦ θολώσουν καὶ τὸν νοῦν καὶ τὴν ἐνέργειάν μου,
ἢ νὰ χαλάσουν ἡδοναὶ τὴν τέχνην τῆς ζωῆς μου,
τότε ἀγγεῖον μαγειρείου ἄς κάμουν αἱ γυναῖκες
τὴν περικεφαλαίαν μου, καὶ τὴν ὑπόληψίν μου
τοῦ κόσμου καταφρόνησις ἄς τὴν καταμαυρίσῃ!

ΔΟΓΗΣ

Ἐσεῖς ἀποφασίσετε· ἄς μείνῃ ἢ ἄς φύγῃ.
Τὸ πρᾶγμα εἶναι βιαστικόν κι' ἀναβολὴν δὲν θέλει.

Α΄. ΓΕΡΟΥΣΙΑΣΤΗΣ

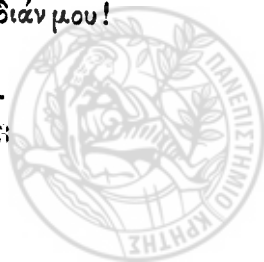
Ἀπόψε φεύγεις ἀπ' ἐδῶ.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Μὲ ὄλην τὴν καρδιάν μου!

ΔΟΓΗΣ (πρὸς τοὺς Γερούσιαστας).

Εἰς τὰς ἐννέα τὴν αὐγὴν ἐδῶ σᾶς περιμένω.—

(Πρὸς τὸν Ὅθελλον).

Ἐδῶ κανέννας ἄς σταθῆ ἀξιωματικός σου,
καὶ μὲ αὐτὸν σοῦ στέλλομεν καὶ τὸν διορισμόν σου
καὶ ὅ,τι ἄλλο χρειασθῆ νὰ σοῦ σταλθῆ ἀκόμη.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Νὰ ὁ σημαιοφόρος μου, ἂν ἦναι ὀρισμός σας.
Εἶν' ἄνθρωπος ἐνάρετος καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης.
Εἰς τοῦτον τὴν γυναῖκά μου θ' ἀφήσω νὰ μοῦ φέρῃ,
καὶ ὅ,τι ἢ ἐκλαμπρότης σου νομίσῃ ἀναγκαῖον.

ΔΟΓΗΣ

Πολὺ καλὰ. Σᾶς εὐχομαι εἰς ὄλους καλὴν νύκτα.

(Πρὸς τὸν Βραβάντιον.)

Καὶ, ἄρχον εὐγενέστατε, ἐὰν δὲν ἦναι ψεῦμα,
ὅτι δὲν ἔχει εὐμορφιάς ἢ ἀρετὴ ἀνάγκην,
τότ' ὁ γαμβρός σου κάτασπρος καὶ ὄχι μαῦρος εἶναι.

Α΄. ΓΕΡΟΥΣΙΑΣΤΗΣ

Χαῖρε, κί ἀγάπα τὴν καλὰ, γενναῖε Μαῦρε· χαῖρε!

ΒΡΑΒΑΝΤΙΟΣ

Ἄν ἔχῃς μάτια κύτταζε, ὦ Μαῦρε. Πρόσεχέ τὴν
καθὼς ἐμένα ἔγέλασε, ἴσως νὰ σὲ γελάσῃ.

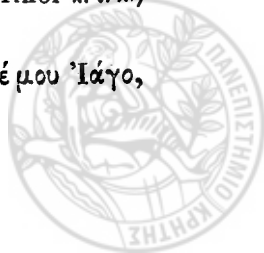
ΟΘΕΛΛΟΣ

Τὴν παίρνω ἔς τὴν ψυχὴν μου! Ναί!

(Ἀπέρχονται, ὁ ΔΟΓΗΣ, οἱ ΓΕΡΟΥΣΙΑΣΤΑΙ, ΔΕΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ κ. τ. λ.)

ΟΘΕΛΛΟΣ

Τώρα, πιστέ μου Ἰάγο,

τὴν Δυσδαιμόναν μου ἐγὼ ἔς ἐσένα τὴν ἀφίνω·
 νὰ βάλῃς τὴν γυναῖκά σου, παρακαλῶ, κοντά της,
 κι' ὅπως καλλίτερα ἔμπορεῖς ἔς τὴν Κύπρον νὰ τὰς φέρῃς.
 Ἔλα· μιὰ ὥρα μοναχὴ μοῦ μένει, Δυσδαιμόνα,
 μιὰ ὥρα ἔννοιας κ' ἔρωτος μαζῆ σου νὰ περάσω.
 Εἴμεθα σκλάβοι τοῦ καιροῦ.

(Ἀπέρχονται ὁ ΘΘΕΛΛΟΣ καὶ ἡ ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ).

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Ἰάγο!

ΙΑΓΟΣ

Τί λέγεις, παλλικαρᾶ μου.

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Ἐξεύρεις τί θὰ ἰπάγω νὰ κάμω τώρα;

ΙΑΓΟΣ

Νὰ πλαγιάσῃς καὶ νὰ κοιμηθῆς.

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Θὰ ἰπάγω ἴσα νὰ πνιγῶ!

ΙΑΓΟΣ

Ἄν τὸ κάμῃς, δὲν θὰ σὲ ἀγαπῶ ὕστερα. Τί ἀνοησία
 εἶναι αὕτη;

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Ἄνοησία εἶναι νὰ ζῆ κανεὶς, ὅταν ἡ ζωὴ καταντήσῃ
 βάσανον. Τὸ μόνον ἰατρικόν εἶναι ὁ θάνατος, ὅταν γείνη
 ἰατρός μας ὁ Χάρος.

ΙΑΓΟΣ

ὦ τὸν ἄνανδρον! Τὸν κόσμον τὸν εἶδα τέσσαραις φοραῖς ἐπτὰ χρόνους· καὶ ἀφότου ἔμαθα νὰ ξεχωρίζω τί θὰ εἰπῇ φίλος καὶ τί θὰ εἰπῇ ἐχθρός, ἀκόμη δὲν ἤυρα τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος νὰ ἠξεύρῃ ν' ἀγαπᾷ τὸν ἑαυτὸν του! Καλλίτερα νὰ γείνω πίθηκος, παρὰ νὰ καταντήσω νὰ βάλω εἰς τὸν νοῦν μου νὰ πνιγῶ διὰ τὴν ἀγάπην ἐνὸς χηνοπούλου!

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Τί θέλεις νὰ κάμω; Τὸ ἠξεύρω κ' ἐγὼ ὅτι εἶναι ἐντροπὴ νὰ ἦμαι τόσον ἐρωτευμένος, ἀλλὰ δὲν εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου ν' ἀλλάξω.

ΙΑΓΟΣ

Δὲν εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου! Κολοκύθια! Μόνοι μας γινόμεθα τοῦτο ἢ ἐκεῖνο. Τὸ σῶμά μας εἶναι περιβόλι, καὶ περιβολάρης ἢ θέλησίς μας. Θέλεις τσουκνίδα νὰ φυτεύσης, ἢ μαρουῖλι; Θέλεις νὰ σπείρης ὕσσωπον, ἢ νὰ φυτρώσῃ θυμάρη; Θέλεις νὰ ἐχῆς ἓνα μόνον εἶδος χόρτου, ἢ λογιῆς λογιῆς βότανα; Θέλεις νὰ τὸ ἐρημώσῃς μὲ τὴν ἀκαμωσίαν, ἢ νὰ τὸ κοπρίσῃς μὲ τὸν ἰδρῶτά σου; Εἰς τὴν θέλησίν σου στέχει ὅ,τι θέλεις νὰ τὸ κάμῃς.—Ἐὰν ἡ ζυγαριὰ τῆς ζωῆς δὲν εἶχε τὸ βάρος τοῦ λογικοῦ, ν' ἀντιζυγίζῃ τὰ αἰσθητήριά μας, ἀλλοίμονον ποῦ θὰ μᾶς ἐκουτρουθαλοῦσε τὸ αἷμά μας καὶ ἡ σιχαμένη ἡ φύσις μας! Ἀλλὰ τὸ λογικὸν τὸ ἔχομεν διὰ νὰ μᾶς δροσίξῃ τὰ ἀναμμένα αἰσθήματά μας, τὰς σαρκικὰς δρέξεις μας, τὰ ἀχαλίνωτα πάθη μας. Ἐκεῖνο λοιπὸν, τὸ ὁποῖον ἐσὺ ὀνομάζεις ἔρωτα, ἐγὼ τὸ ὀνομάζω φέλιασμα, καὶ παραβλάσταρον.

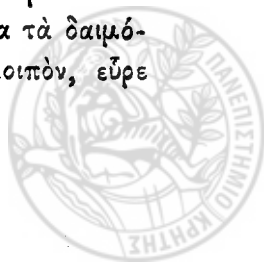

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

ἼΑλλ ἀντ' ἄλλων!

ΙΑΓΟΣ

Ὁ ἔρωτας εἶναι ἀσωτεία τοῦ αἵματος καὶ χαλάρωσις τῆς θελήσεως, σοῦ λέγω. Ἐλα· σέ θέλω ἄνδρα! Ἄκοῦς ἐκεῖ, νὰ πνιγῆς! Πνίξιμον ταῖς γάταις καὶ τὰ τυφλά γατόπουλα! Ἐγὼ σοῦ ἔταξα φιλίαν καὶ ἐδόθηκα μαζῆ σου μὲ σχοινιά σφικτὰ καὶ δυνατά. Ἄλλὰ δὲν ἤμπορῶσα ποτὲ νὰ σοῦ σταθῶ τόσον χρήσιμος, καθὼς τώρα. Βάλε ἀργύριον εἰς τὸ πουγγί σου, πήγαινε κατόπιν ἀπὸ τὸ στράτευμα, κρύψε τὰ κάλλη σου μὲ γένεια ψεύτικα. Σοῦ λέγω βάλε ἀργύριον εἰς τὸ πουγγί σου! Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ βαστάξῃ πολὺν καιρὸν ἡ ἀγάπη τῆς Δυσδαιμόνας διὰ τὸν Μαῦρον.—βάλε ἀργύριον εἰς τὸ πουγγί σου.—οὔτε ἡ ἰδική του δι' ἐκείνην. Ἐρχισαν ὀρμητικὰ, καὶ μὲ τὸν ἴδιον τρόπον θὰ τελειώσουν. Θὰ τὸ ἰδῆς! Βάλε ἀργύριον εἰς τὸ πουγγί σου μόνον. Αὐτοὶ οἱ Μαῦροι ἀλλάζουν γνώμην εὐκόλα.—Παραγέμισε τὸ πουγγί σου.—Ἡ τροφή ὅπου τώρα τοῦ φαίνεται γλυκεῖα ὡσὰν ξυλοκέρατον, θὰ τοῦ φανῆ εἰς ὀλίγον ἄνοστη ὡσὰν ξυλάγγουρον. Κ' ἐκείνηθ' ἀλλάξῃ, ἐπειδὴ εἶναι τόσον νέα. Ἄφοῦ τὸν χορτάσῃ τὸν Μαῦρόν της, θὰ ἰδῆ ὅτι ἡ ἐκλογή της ἦτο στραβή.—Βάλε λοιπὸν ἀργύριον εἰς τὸ πουγγί σου.—Ἄν θέλῃς καὶ καλὰ νὰ κολασθῆς, εὔρε κανένα τρόπον καλλίτερον ἀπὸ τὸ πνίξιμον.—Μάζευσε ὅσα περισσότερα χρήματα ἤμπορεῖς.—Ἄν ἡ εὐλογία ἐνὸς παππᾶ, καὶ ἓνας ὄρκος ὅπου ἐπέρασε μεταξὺ ἐνὸς βαρβάρου τυχοδιώχτου, καὶ μιᾶς πονηρᾶς Βενετῆς, δὲν εἶναι μὲ τὸ παρεπάνω δυνατὰ διὰ τὸ μυαλόν μου καὶ δι' ὅλα τὰ δαιμόνια τῆς Κολάσεως, θὰ τὴν ἀπολαύσης! Λοιπὸν, εὔρε

χρήματα. Νὰ πάρῃ ἡ ζάλη τὸ πνίξιμον! Δὲν εἶναι δου-
λειά σου νὰ πνιγῆς. Κύτταξε καλλίτερα νὰ κρεμασθῆς
ἀφοῦ χαρῆς τὸν πόθον σου, παρὰ νὰ πνιγῆς πρὶν τὸ κα-
ταφέρῃς.

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Καὶ ἂν προσκολληθῶ εἰς αὐτὴν τὴν ἐλπίδα, θὰ μοῦ
παρασταθῆς πιστά;

ΙΑΓΟΣ

Μὴν ἔχῃς φόβον δι' ἐμένα. Πήγαινε νὰ εὔρῃς χρή-
ματα. Σοῦ τὸ εἶπα πολλαῖς φοραῖς καὶ σοῦ τὸ ξαναλέγω!
Τὸν Μαῦρον τὸν μισῶ. Ἔχω λόγους νὰ τὸν μισῶ μὲ τὴν
καρδιάν μου. Δὲν πηγαίνεις καὶ σὺ παρακάτω. Ἄς γεί-
νωμεν καὶ οἱ δύο μας ἓνα εἰς τὴν ἐκδίκησίν μας. Ἄν κα-
τορθώσῃς νὰ τὸν κερατώσῃς, ἐσὺ θὰ τὸ χαρῆς, καὶ ἐγὼ
θὰ τὸ διασκεδάσω. Ὁ Καιρὸς εἶναι ἐγγαστρωμένος μὲ
πολλὰ περιστατικά, καὶ θὰ τὰ ξεγεννήσῃ! Ἐμπρός! Πή-
γαινε νὰ εὔρῃς χρήματα. Αὔριον τὰ ξαναλέγομεν. Ὁρα
καλή.

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Ποῦ θὰ σ' εὔρω τὴν αὐγὴν;

ΙΑΓΟΣ

Εἰς τὸ κατάλυμά μου.

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Θὰ ἔλθω πρῶτ' πρῶτ'.

ΙΑΓΟΣ

Καλά· ὦρα σου καλή.—'Ακούεις, Ροδερίκε;

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Τί εἶπες;

ΙΑΓΟΣ

Δὲν ἔχει πνίξιμον πλέον. Ἄκουεις;

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Ἦλλαξα γνώμην. Πηγαίνω νὰ πωλήσω τὰ χωράφια μου.

ΙΑΓΟΣ

Καλά. Παραγέμισε τὸ πουγγί σου.

(Ἀπέρχεται ὁ ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ)

ΙΑΓΟΣ

Ἄς χρησιμεύῃ ὁ κουτὸς πουγγίμου νὰ τὸν ἔχω.
Θὰ ἦτο κρῖμα, κ' ἐντροπή 'ς τὴν πείραν καὶ 'ς τὸν νοῦνμου,
νὰ χάνω 'γὼ τὴν ὥραν μου μ' αὐτὴν τὴν καλοιακουῦδαν,
χωρὶς ἢ διασκέδασις ἢ κέρδος νὰ μοῦ μένη.

Ἄλλὰ τὸν Μαῦρον τὸν μισῶ. Καὶ τρέχει λόγος ἔξω
πῶς ἔλαβε τὴν θέσιν μου εἰς τὰ 'παπλώματά μου.

Ἄν ἦν ἀλήθεια τ' ἀγνοῶ· πλὴν κ' ὑποψία μόνη
μοῦ φθάνει, ὥστε νὰ φερθῶ ὡσάν νὰ ἦν ἀλήθεια!

Μ' ἔχει αὐτὸς περὶ πολλοῦ. Θὰ βοηθήσῃ τοῦτο
νὰ γείνουν εὐκολώτερα κοντά του οἱ σκοποί μου.—

Ὁ Κάσιος εἶν' εὐμορφος καὶ νέος. Πῶς νὰ γείνη;
Νὰ πάρω καὶ τὴν θέσιν του καὶ τὴν ἐκδίκησίν μου
μὲ μιὰν διπλὴν κατεργαριάν.— Πλὴν πῶς; Πῶς νὰ τὸ
κάμω;—

Μὲ τὸν καιρὸν εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ Μαύρου νὰ σφυρίζω,
πῶς τάχα ξεθαῖρρεύονται πολὺ, ἡ Δυσδαιμόνα
κι' ὁ Κάσιος. Τὸ πρόσωπον, οἱ νόστιμοί του τρόποι
'ς τὴν ὑποψίαν ἔρχονται. Σοῦ ἔχει ἴσα ἴσα
ἐκεῖνα ποῦ χρειάζονται γυναῖκας νὰ πλανέσῃ.

Ὁ δὲ Ὀθέλλος εἶν' ἀπλὸς, μὲ τὴν καρδίαν 'ς τὸ χέρι,
κ' ὅποιον ὡς τίμιος περνᾷ καὶ τίμιον τὸν παίρνει.
Ἄπο τὴν μύτην εὐκολὰ 'σὰν γαῖδαρος τραβιέται.
Τὸ ἤϋρα! Τὸ κοιλοπονῶ! Ἡ Κόλασις κ' ἡ Νύκτα
τὸ τέρας τοῦτο εἰς τὸ φῶς θὰ μοῦ τὸ ξεγεννήσουν!

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Λιμὴν ἐν Κύπρῳ (12) παρὰ τὸν αἰγιαλόν.

Ἐισέρχονται: ὁ ΜΟΝΤΑΝΟΣ καὶ δύο ἄρχοντες ΚΥΠΡΙΟΙ.

ΜΟΝΤΑΝΟΣ

Τί φαίνεται ἔς τὸ πέλαγος ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι;

Α΄. ΚΥΠΡΙΟΣ

Δὲν διακρίνω τίποτε. Βουνὸν τὸ κάθε κύμα·
δὲν ξεχωρίζω μεταξὺ συννέφων καὶ θαλάσσης
οὔτε πανί.

ΜΟΝΤΑΝΟΣ

Εἰς τὴν ξηρὰν ὁ ἄνεμος μουγκρίζει.
Τόσον πολὺ τοὺς πύργους μας δὲν ἔσεισε ποτέ του.
Ἐὰν καὶ εἰς τὸ πέλαγος φουᾶ μὲ τόσῃ λύσσαν,
ποιὰ τάχα ξύλινα πλευρὰ θὰ δυνηθοῦν ν' ἀνθέξουν
εἰς τὰ βουνὰ ὅπου βουτοῦν! Νὰ ἰδοῦμεν τί θὰ γείνη;

Β΄. ΚΥΠΡΙΟΣ

Θὰ γείνη μέγας σκορπισμὸς τοῦ τουρκικοῦ τοῦ στόλου.
Ἄν ἡμπορέσης νὰ σταθῆς εἰς τοῦ ἱγιαλοῦ τὴν ἄκρην,
θὰ ἰδῆς τὰ νέφη νὰ κτυπᾶ μ' ἀφρούς τὸ κάθε κύμα.
Ἡ θάλασσ' ἀνεμόδαρτη, μὲ χαίτην ὀρθωμένην,
νὰ καταβρέξῃ προσπαθεῖ τ' ἀστέρια, καὶ νὰ σβύσῃ
ἔς τὸν Οὐρανὸν τοὺς φύλακας τοῦ ἀκινήτου πόλου.
Ποτέ μου τόσῃ ταραχὴν ἔς τὸ πέλαγος δὲν εἶδα!

ΜΟΝΤΑΝΟΣ

Ἐὰν ὁ στόλος τῶν ἐχθρῶν δὲν ἦναι ἀραγμένος
 ἔς ἀπανεμιάν, δὲν θὰ σωθῆ· τὸν ἔχω καὶ πνιγμένον.
 Τῶν ἀδυνάτων νὰ βαστᾶ ἔς ἀνεμοζάλην τόσην.

(Εἰσέρχεται τρίτος Κύπριος.)

Γ'. ΚΥΠΡΙΟΣ

Νέα, παιδιά! Ὁ πόλεμος τελειωμένος εἶναι.
 Τοὺς Τούρκους τοὺς ἐπρόκοψεν αὐτὴ ἡ τρικυμία,
 καὶ τοὺς χαλνᾶ τὰ σχέδια. Βενέτικον καράβι
 ἀπήντησε τὰ τουρκικὰ καὶ εἶδε τὴν ζημίαν
 καὶ τὴν φρικτὴν καταστροφὴν ὄλου σχεδὸν τοῦ στόλου.

ΜΟΝΤΑΝΟΣ

Ἀληθινά;

Γ'. ΚΥΠΡΙΟΣ

Ναί· εἰν' ἐδῶ ἀγκυροβολημένον.
 Ὁ Μιχαὴλ ὁ Κάσιος, τοῦ Μαύρου τοῦ Ὁθέλλον
 ὑπασπιστής, ἦλθε μ' αὐτό. Κι' ὁ Μαῦρος ταξειδεύει
 καὶ ἔρχεται διοικητὴς καὶ στρατηγὸς τῆς Κύπρου.

ΜΟΝΤΑΝΟΣ

Πολὺ τὸ χαίρομαι. Καλὸν διοικητὴν μᾶς στέλνουν.

Γ'. ΚΥΠΡΙΟΣ

Ἀλλὰ ὁ Κάσιος αὐτὸς, ἐνῶ παρηγορίαν
 μᾶς φέρνει μὲ τὴν εἰδησιν πῶς ἔχθησαν οἱ Τούρκοι,
 εἶναι ἀνήσυχος πολὺ καὶ καταλυπημένος,
 καὶ τὸν Θεὸν παρακαλεῖ νὰ σώσῃ τὸν Ὁθέλλον,
 διότι τοὺς ἐχώρισε φρικτὴ ἀνεμοζάλη.

ΜΟΝΤΑΝΟΣ

Νά τὸν φυλάγῃ ὁ Θεός! Ἐδούλευσα μαζῆ του
καὶ εἶν' ἀνδρείος στρατηγός, ἀλήθεια παλλικάρη!
Ἐλάτε ἔς τὴν ἀκρογιαλιὰν τὸν Κάσιον νὰ ἰδοῦμεν,
καὶ εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν νὰ ρίξωμεν τὸ ἄματι
ἕως ἐκεῖ ποῦ θάλασσα κ' αἰθέρας δὲν χωρίζουν,
μὲ τὴν ἐλπίδα μὴ φανῆ τὸ πλοῖον τοῦ Ὀθέλλου.

Γ΄. ΚΥΠΡΙΟΣ

Καὶ ἄλλο ἴσως φθάσιμον κάθε στιγμὴ μᾶς φέρη.
Ἐλάτε!

(Εἰσέρχεται ὁ ΚΑΣΙΟΣ ἀκολουθούμενος ὑπὸ Κυπρίων.)

ΚΑΣΙΟΣ

Σᾶς εὐχαριστῶ, τῆς Κύπρου παλλικάρια,
ποῦ τόσον καλοδέχεσθε τὸ ὄνομα τοῦ Μαύρου.
Παρακαλεῖτε τὸν Θεὸν νὰ τὸν κατευοδώσῃ,
διότι ἠχωρισθήκαμεν εἰς κίνδυνον μεγάλον.

ΜΟΝΤΑΝΟΣ

Εἶναι τὸ πλοῖόν του καλόν;

ΚΑΣΙΟΣ

Γερὸν τὸ σκάφος εἶναι,
καὶ ὁ πιλότος του γνωστός, καὶ ἄνθρωπος τῆς τέχνης·
εἰς τοῦτο τὴν ἐλπίδα μου στηρίζω μέχρι τέλους.

(Φωναὶ ἔξωθεν.)

Ἔνα πανί! ἔνα πανί.

ΚΑΣΙΟΣ

Τί θόρυβος; τί τρέχει;

Δ'. ΚΥΠΡΙΟΣ

Ἡ πόλις ὅλη ἄδειασε· ἔς τὴν ἄκρην τῆς θαλάσσης
ὁ κόσμος ἐσωρεύθηκε, κ' ἕνα πανί φωνάζουν.

ΚΑΣΙΟΣ

Κάτι μοῦ λέγει πῶς αὐτὸ τοῦ στρατηγοῦ θὰ ἦναι
τὸ πλοῖον.

Β'. ΚΥΠΡΙΟΣ

Κανονολοῦν χαιρετισμὸν ἔς τὸ Κάστρον.
Φθάσιμον φίλου εἶν' αὐτό.

ΚΑΣΙΟΣ

Παρακαλῶ πηγαίνεις
νὰ μάθης ποῖος ἔφθασε; κ' εἰπέ μας το.

Β'. ΚΥΠΡΙΟΣ

Πηγαίνω.

('Εξέρχεται.)

ΜΟΝΤΑΝΟΣ

Κι' ὁ στρατηγός, ὑπασπιστά, στεφανωμένους εἶναι;

ΚΑΣΙΟΣ

Διὰ τὴν εὐτυχίαν του! Ἐπέτυχε μιὰν νέαν,
ποῦ ξεπερνᾷ περιγραφάς, κι' ὅ,τι κι' ἂν ἦ πῆ ἢ φήμη,
κι' ὅτι νὰ γράψῃ ἡμπορεῖ ἐξακουστὸν κονδύλι.
Χαριτωμένη καὶ καλὴ κι' ὠραία...

('Επιστρέφει ὁ Β'. ΚΥΠΡΙΟΣ).

Ποῖος ἦλθε;

Β΄. ΚΥΠΡΙΟΣ

Σημαιοφόρος εἶν' αὐτὸς τοῦ Μαύρου· κάποιος Ἰάγος.

ΚΑΣΙΟΣ

Κατευοδῶθη γρήγορα μὲ τὴν καλὴν τὴν ὥραν!
Καὶ πέλαγος, καὶ κύματα, καὶ ἡ ἀνεμοζάλη,
βράχοι ποῦ βράζει τὸ νερόν, καὶ ἄμμοι σωριασμένοι,
προδότες ποῦ τὸ ἄκακον παραμονεύουν σκάφος,
τὰ πάντα, ὅταν νὰ ἤξευραν τί κάλλος διαβαίνει,
τὴν ἀγριάδα ἔχασαν ποῦ εἶναι φυσικὴ τῶν
κ' ἐπέρασεν ἀπείρακτη ἡ θεία Δυσδαιμόνα!

ΜΟΝΤΑΝΟΣ

Καὶ ποία εἶναι;

ΚΑΣΙΟΣ

Εἶν' αὐτὴ ποῦ σ' ἔλεγα, ὦ φίλε·
τοῦ στρατηγοῦ ὁ στρατηγός! Ὁ Ἰάγος ὁ γενναῖος
τὴν ἐσυνόδευσεν ἐδῶ. Ἀλλὰ τὸ φθάσιμόν της
ἐπρόλαβε τοὺς πόθους μας κατὰ ἐπτὰ ἡμέρας.
Θεὲ μεγάλε, φύλαγε καὶ σῶσε τὸν Ὀθέλλον·
εἰς τ' ἄρμενά του ἄς φυσᾷ ἡ δυνατὴ πνοή σου!
Ἀξιώσέ τον εἰς αὐτὸν ν' ἀράξῃ τὸν λιμένα,
τῆς Δυσδαιμόνας τὴν γλυκειὰν ἀγκάλην ν' ἀπολαύσῃ,
εἰς τὸ σδυσμένον θάρρος μας νέαν φωτιὰν νὰ δώσῃ,
κι' ὄλον τῆς Κύπρου τὸ νησί νὰ τὸ παρηγορήσῃ!

(Εἰσέρχονται ἡ ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ, ἡ ΑΙΜΙΛΙΑ, ὁ ΙΑΓΟΣ, ὁ ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ
καὶ συνοδεία.)

ΚΑΣΙΟΣ

Ἴδού, κατέβη ἔς τὴν ξηρὰν ὁ θησαυρὸς τοῦ πλοίου!

Τῆς Κύπρου ἄνδρες, πέσατε ἔς τὰ γόνατα ἐμπρός της.
Κυρία, καλῶς ὤρισες. Ἡ χάρις τοῦ Ὑψίστου
ἐμπρός, ὀπίσ', ἀπὸ παντοῦ νὰ σὲ περικυκλόνη!

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Εὐχαριστῶ σε, Κάσιε γενναῖε. Τοῦ ἀνδρός μου
τί νέα ἔχεις νὰ μοῦ ἔπῃς;

ΚΑΣΙΟΣ

Δὲν ἔφθασεν ἀκόμη,
ἀλλὰ τὸν ἄφησα καλά, κ' ἐλπίζω δὲν θ' ἀργήση.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Φοβοῦμαι ἁμῶς... Διατι δὲν ἦλθετε συγχρόνως;

ΚΑΣΙΟΣ

Ἡ Θάλασσα κι' ὁ Οὐρανὸς ἐπιάσθησαν εἰς μάχην
κ' ἐχώρισαν τὸν δρόμον μας ἔς τὸ πέλαγος... Ἀκούεις;
Ἔνα πανί!

(Φωναὶ ἔξωθεν).

Ἔνα πανί! Ἔνα πανί!

Β'. ΚΥΠΡΙΟΣ

Ἐς τὸ Κάστρον
τὸ χαιρετοῦν μὲ κανονιαῖς. Καὶ τώρα φίλος εἶναι.

ΚΑΣΙΟΣ

Ἴδὲ τί τρέχει.

(Ἐξέρχεται ὁ Κύπριος.)

(Πρὸς τὸν Ἰάγον.)

Εἶσαι σύ; Καλῶς μᾶς ἦλθες, Ἰάγο.

(Πρὸς τὴν Αἰμιλίαν.)

Κυρά μου, καλῶς ὤρισες.

(Τὴν φιλεῖ.)

Μὴ σὲ πειράζει, Ἰάγο,
 ἂν ξεθαρβρεύωμαι πολὺ. Οἱ τρόποι μου τὸ ἔχουν
 νὰ ἦμαι μᾶλλον τολμηρὸς εἰς τὴν φιλοφροσύνην.

ΙΑΓΟΣ

Ἄν τόσο σοῦ ἐχάριζε κ' ἐσένα μὲ τὰ χεῖλη,
 ὅσον ἢ γλῶσσά της συχνὰ 'ς ἐμένα χαριτόνει,
 θὰ σοῦ ἐφαίνετο πολὺ.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Καλὲ, φωνὴν δὲν ἔχει.

ΙΑΓΟΣ

ὦ! ἔχει, μὰ τὴν πίστιν μου, καὶ μὲ τὸ παρεπάνω!
 Ἐγὼ τὸ 'ξεύρω πῶς λαλεῖ ὅταν μοῦ ἔρχετ' ὕπνος.
 Ἐμπρὸς 'ς τὴν εὐγενείαν σου τὴν γλῶσσαν, ἐννοεῖται,
 τὴν συμμαζεύει 'ς τὴν καρδιάν, καὶ μέσα της γρυνιάζει.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Αὐτὰ νὰ λέγῃς ἀφορμὴν δὲν ἔχεις.

ΙΑΓΟΣ

Ἔλα, ἔλα·

σεῖς ὄλαις εἰκονίσματα εἶσθ' ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι,
 πλὴν μέσα ἀγριόγατοι, κ' ἡ γλῶσσά σας καμπάνα·

ὅταν πειράζετ' ἄγιοι, διαδόλοι ἂν σᾶς πειράζουν,
καὶ ἀκαμάτραις ἔς τὴν δουλειάν, δουλεύτραις ἔς τὸ κρεβάτι.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

ᾠ! Ἐντροπή, κακόγλωσσε.

ΙΑΓΟΣ

Ἄν σέ γελῶ τουρκεύω!
ἔς τὸν ὕπνον σας δουλεύετε, καὶ παίζετε ἔς τὸν ξύπνον.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Δὲν σ' ἔβαλα ἐγκώμιον νὰ γράψῃς.

ΙΑΓΟΣ

Μὴ μὲ βάλῃς.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Τί θᾶγραφες, ἐγκώμιον ἂν εἶχες νὰ μοῦ κάμῃς;

ΙΑΓΟΣ

Παρακαλῶ, Κυρία μου, μὴ μοῦ ζητῆς ἐπαίνους,
καὶ δὲν ἀξίζω τίποτε ἔάν δὲν ψεγαδιάζω.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἐμπρός. Δοκίμασε. — Κανεῖς ἐπῆγε ἔς τὸν λιμένα;

ΙΑΓΟΣ

Ἐπῆγε· ναι, Κυρία μου.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Διάρθεσιν δὲν ἔχω.

τὸν ἑαυτὸν μου ἀπατῶ τὴν εὐθυμὴν ἄν κάμω.
 Ἄς ἦναι.—Λέγε μας λοιπόν· πῶς θὰ μ' ἐγκωμιάσῃς;

ΙΑΓΟΣ

Κοντεύω. Ἄλλ' ἡ ἔμπνευσις ἔβγαίνει ἀπ' τὸ καύκαλόν μου, καθὼς ἐβγαίνει ὁ ἰξὸς ἀπ' τὴν προβιὰν τοῦ πιάση· μου ξεκολνᾷ καὶ τὰ μυαλὰ καὶ κάθε τί. Ἐν τούτοις ἡ Μοῦσά μου κοιλοπονᾷ. Νὰ τὸ ξεγέννημά της· Ἡ κατάσπρη καὶ γνωστικὴ ἔχει εὐμορφίαν καὶ γνῶσιν· τὸ ἓνα εἶναι χρήσιμον· τὸ ἄλλο κάμνει χρῆσιν.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Καλὸν ἐγκώμιον αὐτό. Κ' ἡ γνωστικὴ καὶ μαύρη;

ΙΑΓΟΣ

Ἄν ἦναι μαύρη κ' ἔχη νοῦν, κ' ἐκείνη δίχως ἄλλο θὰ εὕρη τὴν μαυρίλαν της μὲ ἄσπρον νὰ ταιριάξῃ.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Κακὰ τὰ πηγαίνομεν.

ΑΙΜΙΛΙΑ

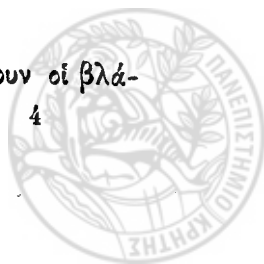
Καὶ ἡ κουτὴ καὶ ὠραία;

ΙΑΓΟΣ

Ποτὲ κουτὴ δὲν ἤμπορεῖ νὰ ἦναι ἡ ὠραία, ἀφοῦ κ' ἡ κουταμάδα της θὰ φέρῃ κληρονόμον.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Αὐτὰ εἶναι παραδοξολογίαις νὰ ταῖς ἀκούουν οἱ βλά-

κες εἰς τὸ καπηλειὸν καὶ νὰ γελοῦν. Καὶ τί κακοῤῥίζι-
κον ἐγκώμιον ἔχεις νὰ εἰπῆς δι' ἐκείνην, ἡ ὁποία εἶναι
καὶ κουτὴ καὶ ἄσχημη;

ΙΑΓΟΣ

Κουτὴ γυναῖκα κι' ἄσχημη δὲν ἔχει, ποῦ δὲν κάμνει
τὰ ἴδια τὰ καμώματα μὲ ζυπνηταῖς κι' ὠραίαις.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

ὦ, τί χονδρὴ ἀμάθεια! Τὸ καλλίτερόν σου ἐγκώμιον
εἶναι διὰ τὴν χειροτέραν γυναῖκα! Καὶ τί θὰ ἔλεγες δι'
ἐκείνην, ἡ ὁποία πραγματικῶς ἀξίζει, καὶ δὲν ἔχει νὰ
φοβηθῆ οὔτε τὴν κακογλωσσιάν;

ΙΑΓΟΣ

Ἐκείνη ποῦ εἶν' εὐμορφή καὶ ὅμως δὲν τὸ 'ξεύρει,
ποῦ ἔχει γλῶσσαν καὶ φωνὴν καὶ ὅμως δὲν φωνάζει,
ποῦ δὲν τῆς λείπουν χρήματα ἀλλὰ δὲν τὰ σκορπίζει,
ποῦ λέγ' εἶν' εἰς τὸ χέρι μου καὶ ὅμως δὲν τὸ κάμνει,
ποῦ ἂν καὶ τὴν ἐπείραξαν δὲν τιμωρεῖ, κι' ἀφίνει
νὰ φύγ' ἢ δυσαρέσκεια καὶ τ' ἀδικὸν νὰ μείνη,
ποῦ ἔχει γνῶσιν, καὶ τὸν νοῦν δὲν ἔχασε ν' ἀλλάξῃ
διὰ οὐρὰν τοῦ σολομοῦ κεφάλι τῆς μουρούνας, (12)
ποῦ τῆς περνοῦν συλλογισμοὶ πλὴν 'ξεύρει νὰ τοὺς κρύ-
πτῃ,
ποῦ ἂν κανεῖς τὴν κυνηγᾷ τὸ νοιώθει, πλὴν δὲν στρέφει,
τέτοια γυναῖκα, ἂν ποτὲ ὑπῆρξε τέτοια, πρέπει...

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Νὰ κάμῃ τί;

ΙΑΓΟΣ

Ἐς τοὺς παλαβοὺς νὰ δίδῃ τὸ βυζί της,
καὶ νὰ πωλῇ ἔς τὸ καπηλεῖον κρασί μὲ τὸ ποτῆρι. (13)

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

ὦ, τί μισερὸν καὶ ἀνούσιον συμπέρασμα! Μὴ τὸν
ἀκούης, Αἰμιλία, καὶ ἄς ἦναι καὶ ἄνδρας σου. Τί λέ-
γεις Κάσιε; Δὲν εἶναι ἀδιάντροπα τὰ γυνωμικά του;

ΚΑΣΙΟΣ

Τὰ λέγει ξάστερα, Κυρία μου· εἶναι καλλίτερος διὰ
στρατιώτης παρὰ διὰ λογιώτατος.

(Συνομιλεῖ μετὰ τῆς Δυσδαίμονας).

ΙΑΓΟΣ

Τὴν παίρνει ἀπὸ τὸ χέρι... Μάλιστα! Λέγε τα σι-
γαλά. Μὲ αὐτὴν τὴν μικρὴν ἀραχνιὰν θὰ πιάσω ἐγὼ
μίαν μυῖγαν μεγάλην μεγάλην, ὅπου τὴν λέγουν Κά-
σιον!—Βέβαια, χαμογέλα. Θὰ σὲ μαγκώσω μὲ ταῖς
νοστιμάδαις σου.—Τῷ ὄντι! Ὁραῖα τὰ λέγεις! Ἄν μὲ
αὐτά σου τὰ τσακίσματα σὲ κάμω νὰ χάσης τὸν βαθμὸν
σου, καλὰ θὰ ἦτο νὰ μὴν εἶχες φιλήσει τόσαις φοραῖς
τὰ τρία σου δάκτυλα, καθὼς ἐτοιμάζουσαι νὰ ξανακάμης
διὰ νὰ μᾶς δείξης τὴν χάριν σου... Περιφῆμα! ὦραϊος
ἀσπασμός! Χαριέστατος χαιρετισμός! Ὁραῖα, μὰ τὴν
ἀλήθειαν!... Τί; πάλιν τὰ δάκτυλα εἰς τὰ χεῖλη;
Καλλίτερα δι' ἐσένα νὰ ἦσαν τόσα μασούρια γλυστηριοῦ
τὰ δάκτυλά σου....

(Σάλπιγγες ἔξωθεν).

Ὁ Μαῦρος! Γνωρίζω τὴν σάλπιγγά του.

ΚΑΣΙΟΣ

'Αλήθεια!

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Νά τόν προϋπαντήσωμεν, νά τόν δεχθῶμεν!

ΚΑΣΙΟΣ

'Ιδού! ἔρχεται.

(Εἰσέρχεται ὁ ΟΘΕΛΛΟΣ μετὰ τῆς συνοδείας του).

ΟΘΕΛΛΟΣ

'Ωραία ἡρώίνα μου!

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

'Αγαπητὲ 'Οθέλλε!

ΟΘΕΛΛΟΣ

Μεγάλος εἶν' ὁ θαυμασμὸς, μεγάλη κ' ἡ χαρά μου
 ἐδῶ νὰ σ' εὔρω πρὸ ἐμοῦ φθασμένην, ὦ ψυχὴ μου!
 Ἄν κάθ' ἀνεμοστρόβιλος τέτοιαν γαλήνην φέρνη,
 μὴν παύης τότε νὰ φυσᾷς ἀέρα, ἕως ὄτου
 ἀπ' τὸν βαθὺν τὸν ὕπνον του τὸν Χάρον νὰ ἔξυπνήσης
 κι' ἄς κουρασθῇ τὸ σκάφος μου ν' ἀναιδοκαταιβαίνῃ
 εἰς τοῦ πελάγους τὰ βουνά, κι' ἀπὸ τὴν κορυφὴν των,
 ὡσάν τὸν Ὀλυμπον ἕψηλά, νὰ πέφτῃ—'σάν νὰ πέφτῃ
 'ς τὸν Ἄδην ἀπ' τὸν Οὐρανόν! Ἄν ἦτο ν' ἀποθάνω,
 ἀπέθνησκα μετὰ χαρᾶς αὐτὴν τὴν ὥραν! Τόσον
 εἶν' ἡ ψυχὴ μου ἤσυχη κι' ἀναπαυμένη τώρα,
 ὥστε φοβοῦμαι μὴ ποτὲ ἡ ἄγνωστὴ μου Μοῖρα
 τόσῃν χαρὰν καὶ ἡδονὴν δὲν μοῦ ξαναχαρίσῃ!

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Νὰ δώσῃ πάντα ὁ Θεὸς ν' αὐξάνουν μὲ τὰ χρόνια
κ' οἱ ἔρωτές μας κ' ἡ χαρὰ!

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ἄμην, ἀγαπητὴ μου!
Δὲν ἔχω λόγια νὰ εἰπῶ τὴν εὐχαρίστησίν μου!
Εἶν' ἡ χαρὰ τόσοσ πολλή, ποῦ πνίγει τὸν λαιμόν μου.
Κι' αὐτὸ, κι' αὐτὸ . . .

(Τὴν ἀσπάζεται ἐπανελημμένως).

ᾠ! πάντοτε αὐτὴν τὴν ἀρμονίαν
νὰ κάμνουν αἱ καρδίαι μας!

ΙΑΓΟΣ (καθ' ἑαυτόν).

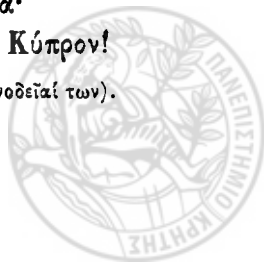
Καλὰ τὰ 'πᾶτε τώρα
ὅμως αὐτὴν τὴν μουσικὴν ἐγὼ θὰ τὴν χαλάσω,
ἢ νὰ μὴν ἦμαι ἄνθρωπος!

ΘΘΕΛΛΟΣ

Πηγαίνωμεν 'ς τὸ Κάστρον.

Ἐτελείωσεν ὁ πόλεμος· ἐπνίγησαν οἱ Τοῦρκοι.—
Τί γίνονται οἱ φίλοι μου οἱ παλαιοὶ τῆς Κύπρου;—
Ἐσὺ θὰ γείνης τοῦ νησιοῦ ἢ χυδαυμένη τώρα.
Ἐχω πολλοὺς, ποῦ μ' ἀγαποῦν ἐδῶ, γλυκό μου μέλι.
Ἄπ' τὴν χαρὰν μωρολογῶ καὶ λέγω ἄλλ' ἀντ' ἄλλων.
Παρακαλῶ σε, Ἰάγο μου, καταίβα 'ς τὸν λιμένα,
ξεφόρτωσε τὰ πράγματα, καὶ φέρε μου 'ς τὸ Κάστρον
τὸν πλοίαρχον πᾶσα τιμὴ καὶ ἔπαινος τοῦ πρέπει·
εἶν' ἄξιος θαλασσινός. — ᾠ Δυσδαιμόνα, ἔλα·
καὶ πάλιν καλῶς ὤρισες, ἀγάπη μου, 'ς τὴν Κύπρον!

(Ἐξέρχονται ὁ ΘΘΕΛΛΟΣ, ἡ ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ καὶ αἱ συνοδεῖαί των).

ΙΑΓΟΣ

Ἔλα νὰ μ' ἐνταμώσης ἀμέσως κάτω εἰς τὸν λιμένα.
Ἔλα ἐδῶ. Ἄν ἦσαι παλλικάρι — (ἀφοῦ τὸ λέγει ὁ λό-
γος ὅτι, ὅταν κανεὶς ἐρωτευθῆ γίνεται καλλίτερος ἀπὸ
ὅ,τι εἶναι τὸ φυσικόν του⁽¹⁴⁾), ἄκουσέ με. Ἀπόψε ὁ ὑπα-
σπιστὴς φρουρεῖ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Κάστρου. Πρῶτα
καὶ ἀρχὴ ὅμως πρέπει νὰ σοῦ εἰπῶ τὸ ἐξῆς: ἡ Δυσδαι-
μόνα εἶναι ἐρωτευμένη μαζῆ του.

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Μαζῆ του! Ἐκείνη; Ἀδύνατον!

ΙΑΓΟΣ

Βάλε τὸ δάκτυλό σου εἰς τὰ χεῖλη καὶ ἄκουε νὰ μά-
θης. Ἐνθυμήσου πόσον ὀρμητικὰ ἐρωτεύθηκεν ἀπ' ἀρχῆς,
μόνον καὶ μόνον ἀπὸ τὰ καυχήματα καὶ τὰ παραμύθια
ὁποῦ τῆς ἔλεγεν ὁ Μαῦρος. Καὶ θέλεις νὰ ἐξακολουθῆ
ἀκόμη νὰ τὸν ἀγαπᾷ διὰ τὰ φλυαρήματά του; Ἄν ἔχης
ἀσπροῦ γνῶσιν δὲν θὰ τὸ πιστεύσῃς αὐτό. Τὸ ἴματι τῆς
θέλει νὰ χορτάσῃ. Καὶ τί εὐχαρίστησιν θὰ ἔχη νὰ βλέπῃ
ἐμπρὸς τῆς τὸν Διάβολον; Ἄφοῦ τὸ αἷμα κορεσθῆ καὶ
ἡσυχάσῃ, πρέπει νὰ ἐλκυσθῆ ἀπὸ τίποτε θέλγητρον διὰ
νὰ ξανανάψῃ καὶ νὰ τοῦ ἀνοίξῃ πάλιν ἡ ὄρεξις· πρέπει
νὰ εὖρη κάποιαν συμπάθειαν εἰς τὴν εὐμορφίαν, εἰς τοὺς
τρόπους, εἰς τὴν ἡλικίαν. Ἄλλὰ ὁ Μαῦρος τίποτε ἀπὸ
αὐτὰ δὲν ἔχει. Ἄφοῦ λοιπὸν τοῦ λείπουν ὅλα τὰ συστα-
τικά διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν τρυφερότητά της, εἶναι φυ-
σικὸν νὰ τῆς ἔλθῃ ἀναγοῦλα, νὰ τὸν σιχαθῆ καὶ νὰ τὸν
μισήσῃ τὸν Μαῦρον. Ἡ φύσις θὰ τὴν δασκαλεύσῃ καὶ
θὰ τὴν σπρώξῃ νὰ κάμῃ νέαν ἐκλογὴν. Λοιπὸν, Κύριέ

μου, ἂν τὰ παραδέχεται αὐτά, — καὶ εἶναι ὅλα σωστά καὶ ἀναμάρτητα, — ποῖος ἄλλος θαρρῆεις ὅτι θὰ ὠφεληθῆ ἀπὸ τὴν περίστασιν, παρὰ ὁ Κασίος; ὁ εὐλύγιστος αὐτὸς κατεργάρης, ὁ ὁποῖος καμόνεται τὸν εὐγενικὸν καὶ τὸν φρόνιμον, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ καταφέρῃ καλλίτερα τὸν ἀσελγῆ καὶ μυστικὸν σκοπὸν του; — Κανεὶς ἄλλος, κανεὶς! Αὐτὸς μόνον, ὁ ἐπιτήδειος κατεργάρης, ὁποῦ ἤξεύρει πῶς νὰ ὠφεληθῆ ἀπὸ τὴν εὐκαιρίαν, καὶ ἔχει τὴν τέχνην νὰ προσποιῆται κάθε ἀρετὴν, ἂν καὶ ἀρετὴν δὲν ἔχη. Διάβολο-κατεργάρης! Καὶ ἐκτὸς τούτου εἶναι καὶ εὐμορφος ὁ κατεργάρης, εἶναι νέος καὶ σοῦ ἔχει ὅλα τὰ συστατικὰ ὁποῦ ἀρέσουν τὰ ἀνόητα καὶ κλούδια κεφάλια. Πανοῦκλα νὰ τὸν εὕρῃ τὸν κατεργάρην! Τὸν ἠῦρεν ὁμως προτῆτερα ἢ εὐγενεία της.

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Δὲν τὸ πιστεύω ἀπ' αὐτὴν· εἶναι τόσον καθὼς πρέπει νέα.

ΙΑΓΟΣ

Κολοκύθια καθὼς πρέπει! Τὸ κρασί ὁποῦ πίνει εἶναι καμωμένον ἀπὸ σταφύλι. Ἄν ἦτο τόσον καθὼς πρέπει δὲν θὰ ἔκαμνε τὴν ἀγάπην μὲ τὸν Μαῦρον. Καθὼς πρέπει, λέγει! Δὲν τὴν εἶδες πῶς ἔπαιζε μὲ τὸ χέρι τοῦ Κασίου; Τὴν παρετήρησες;

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Τὴν εἶδα· καὶ τί μ' αὐτό; Ἦτον ἀπλη εὐγένεια.

ΙΑΓΟΣ

Ἄν δὲν ἦτο λαγνεῖα, νὰ μοῦ κόπτης τὸ χέρι. Ἦτον

ὁ κρυφὸς πρόλογος, ἡ ἀρχὴ τῶν αἰσχυρῶν στοχασμῶν καὶ τῆς ἀσελγείας. Τὰ στόματά των ἐσίμωσαν τόσον, ὥστε ἀνεκατώθησαν αἱ ἀναπνοαί των. Σιχαμένοι στοχασμοί, Ροδερίκε! Ὄταν αὐτὰ τὰ ξεθαβρέυματα ἀνοίξουν μίαν φοράν τὸν δρόμον, δὲν ἀργεῖ νὰ ἔλθῃ καὶ ἡ κυρία ὑπόθεσις, τὸ συσσωματωμένον συμπέρασμα. Πίστ! Ἄλλὰ κάμε ὅ,τι σοῦ λέγω ἐγώ· ἐγὼ ὁποῦ σ' ἔφερα ἐδῶ ἀπὸ τὴν Βενετίαν. Ἀπόψε νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν φρουράν· τὸ σύνθημα σοῦ τὸ δίδω ἐγώ· ὁ Κάσιος δὲν σὲ γνωρίζει· ἐγὼ θὰ ἦμαι κοντὰ σου· κύτταξε νὰ εὔρης ἀφορμὴν νὰ τὸν θυμώσῃς· εἴτε φώναζε δυνατὰ, εἴτε ἀπείθησε εἰς τὴν διαταγὴν του, εἴτε ὅπως ἡ περίστασις τὸ φέρει.

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Καλά.

ΙΑΓΟΣ

Ὁ Κάσιος εἶναι ἀψὺς καὶ δξύθυμος. Ἴσως σὲ κτυπήσῃ. Κύτταξε νὰ τὸν θυμώσῃς, ὥστε νὰ σὲ κτυπήσῃ. Ἀπὸ τὸ κτύπημα τοῦτο ἐγὼ θὰ κάμω νὰ σηκωθῇ ἡ Κύπρος εἰς τὸ ποδᾶρι, καὶ νὰ μὴν ἔχῃ ἡσυχίαν ἐνόσω δὲν τὸν πετάξουν ἀπ' ἐδῶ τὸν Κάσιον. Καὶ τότε θὰ σοῦ εὔρω τρόπον νὰ συντομεύσῃς τὸν δρόμον τοῦ πόθου σου, φθάνει νὰ ἔβγῃ ἀπὸ τὴν μέσσην τὸ ἐμπόδιον αὐτό.

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Θὰ κάμω καθὼς μοῦ λέγεις, ἂν μοῦ τὸ φέρῃς βολικά.

ΙΑΓΟΣ

Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι. Ἐλα εἰς ὀλίγον νὰ μ' εὔρης εἰς τὸ

Κάστρον. Τώρα πηγαίνω νὰ ξεφορτώσω τὰ πράγματά του. Ὡρα καλῆ.

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Ἔχε ὑγείαν.

(Ἀπέρχεται)

ΙΑΓΟΣ

Ὁ Κάσιος τὴν ἀγαπᾷ· αὐτὸ δὲν τ' ἀμφιβάλλω.
 Ὅτι κ' αὐτὴ τὸν ἀγαπᾷ, ἀπίθανον δὲν μοιάζει.
 Ὁ Μαῦρος, — πρέπει νὰ τὸ πῶ καὶ ἂν δὲν τὸν χωνεύω, —
 εἶν' ἄνθρωπος εἰλικρινῆς, κ' εὐαίσθητος, καὶ ἴσιος,
 κ' ἄνδρα πιστὸν καὶ ἀκριβὸν ἢ Δυσδαιμόνα ἔχει.
 Ἄλλὰ κ' ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ· κ' ἐγὼ, μὰ τὴν ἀλήθειαν!
 Ὅχι μὲ πόθον σαρκικὸν μονάχα· (μολονότι
 δὲν εἶμαι ἀναμάρτητος καὶ ἀπ' αὐτὸ τὸ κρίμα)
 ἀλλὰ διὰ νὰ κορεσθῆ καὶ ἡ ἐκδίκησίς μου.
 Διότι φόβος μου περνᾷ ὅτι ὁ λάγνος Μαῦρος
 εἰς τὸ θρονί μου ἔκθησε· κ' ἐκεῖν' ἡ ὑποψία
 μου τρώγει τὰ ἐντόσθια καὶ μου τὰ φαρμακεύει,
 καὶ ἡσυχίαν ἔς τὴν ψυχὴν ποτέ μου δὲν θὰ ἔχω,
 πρὶν ἴσα κ' ἴσα γίνωμεν· γυναῖκα μὲ γυναῖκα!
 Ἢ, ἂν δὲν γίνεται αὐτό, τοῦλάχιστον νὰ χῶσω
 μιὰν ζήλειαν τόσον δυνατὴν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Μαύρου,
 ποῦ ἰατρικὸν νὰ μὴ χωρῆ! Διὰ νὰ ἐπιτύχω,
 (ἐὰν αὐτὸς, ὅπου τραβῶ ἄν σκυλὸν ἔς τὸ κυνήγι
 ὅπου τοῦ δείξω μυρισθῆ καὶ τρέξῃ ὅσον θέλω), (15)
 πρέπει τὸν Κάσιον καλὰ ἔς τὸ χέρι νὰ τὸν βάλω,
 καὶ νὰ τὸν κάμω μισητὸν ἔς τὰ μάτια τοῦ Ὁθέλλου.
 Διότι καὶ ὁ Κάσιος τὸν νυχτικὸν μου σκοῦφον

φοβοῦμαι τὸν ἐφόρεσε. Κ' ἐνῶ θὰ καταστρέφω
 μ' αὐτὰ τοῦ Μαύρου καὶ ζῶην, καὶ νοῦν, καὶ ἡσυχίαν,
 καὶ τὸν τρελλαίνω ἐξ ἑνός, ἐξ ἄλλου θὰ τὸν ἔχω
 νὰ μ' ἀγαπᾶ, νὰ μὲ τιμᾶ καὶ νὰ μὲ ἀνταμείβῃ.
 Τὰ ἔχω μέσα εἰς τὸν νοῦν, ἀλλὰ συγκεχυμένα.
 Ἡ πονηριὰ τὰ μοῦτρά της δὲν θὰ τὰ ξεσκεπάσῃ,
 παρ' ὅταν ἔλθῃ ἔς τὴν στιγμὴν τὸ πρᾶγμα νὰ ξεσπάσῃ.

(Ἐξέρχεται)

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Πλατεῖα ἐν Κύπρῳ.

(Εἰσέρχεται Κηρυξ ἀναγινώσκων προκήρυξιν, ἀκολουθούμενος δὲ
 ὑπὸ τοῦ πλήθους.)

ΚΗΡΥΞ

Ὁ εὐγενὴς καὶ γενναῖος στρατηγός μας Ὁθέλλος θέλει
 καὶ ὀρίζει νὰ δείξῃ ὁ καθένας τὴν χαράν του, διὰ τὴν
 καλὴν εἰδήσιν, ὅτι ἐχάθηκε ὁ στόλος τῶν Τούρκων. Χο-
 ρεύσετε, ἀνάψατε φωτιαῖς, χαρῆτε καὶ ξεφαντώσετε,
 ὁ καθένας κατὰ τὴν προαίρεσίν του. Διότι ἐκτὸς τῆς κα-
 λῆς αὐτῆς εἰδήσεως, ὁ στρατηγὸς ἐορτάζει καὶ τοὺς γά-
 μους τοῦ σήμερα. Εἶναι θέλημα τοῦ στρατηγοῦ νὰ κηρύξω
 αὐτά. Τὰ μαγειρεῖα τοῦ κάστρου εἶναι ἀνοικτά, καὶ
 ὅποιος ἀγαπᾶ ἄς ὀρίσῃ νὰ φάγῃ καὶ νὰ πιῇ ἀπὸ τῶρα
 πέντε ἢ ὥρα, ἕως νὰ σημάνῃ ἢ καμπάνα τὰς ἑνδεκα.
 Ζήτω ἡ Κύπρος καὶ ὁ στρατηγὸς Ὁθέλλος! Πολλὰ τὰ
 ἔτη του!

(Ἀπέρχονται πάντες.)

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

Αὐτὴ ἐν τῷ φρουρίῳ.

(Εἰσέρχονται ὁ ΘΘΕΛΛΟΣ καὶ ἡ ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ μετὰ συνοδείας,
καὶ ὁ ΚΑΣΙΟΣ)

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ἔχε τὸν νοῦν σου ἔς τὴν φρουρὰν ἀπόψε, Κασιέ μου,
καὶ πρόσεχε νὰ μείνωμεν ἕως ἐκεῖ ποῦ πρέπει·
νὰ μὴ τὸ παρακάμωμεν εἰς τὸ ξεφάντωμά μας.

ΚΑΣΙΟΣ

Τὸν Ἰάγον τὸν ὠδήγησα τί χρεωστεῖ νὰ κάμῃ·
ἀλλὰ καὶ μετὰ τὰ μάτια μου ὁ ἴδιος θὰ προσέχω.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ὁ Ἰάγος εἶναι ἄξιος. Μιχάλη, καλὴν νύκτα,
καὶ αὔριον πρῶτ' πρῶτ' νὰ σοῦ μιλήσω ἔχω.—
Ἔλα, γυναϊκά μου γλυκειά. Ἐκεῖνος π' ἀγοράσῃ,
τῆς ἀγορᾶς του τὸν καρπὸν τὸν χαίρεται κατόπιν,
κ' εἶναι ἀνοικτοὶ λογαριασμοὶ ἀκόμη μεταξύ μας.—
Καλή σας νύκτα.

(Ἀπέρχονται ὁ ΘΘΕΛΛΟΣ, ἡ ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ καὶ ἡ συνοδεία των.)

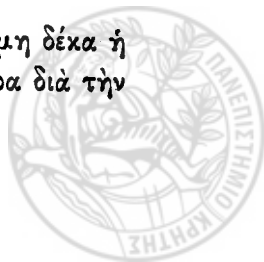
(Εἰσέρχεται ὁ ΙΑΓΟΣ.)

ΚΑΣΙΟΣ

Καλῶς τὸν Ἰάγον! ὦρα διὰ τὴν φρουρὰν.

ΙΑΓΟΣ

Ὅχι ἀπὸ τώρα, ὑπασπιστά. Δὲν εἶναι ἀκόμη δέκα ἢ
ῶρα. Ὁ στρατηγὸς μᾶς ἐξεφορτώθη ἀπὸ τώρα διὰ τὴν

ἀγάπην τῆς Δυσδαιμόνας του. Ἄς τὸν συμπαθήσωμεν, διότι ἀκόμη δὲν ἐχάρηκε νύκτα μαζῆ της· καὶ εἶναι κομμάτι διὰ τὸν Δία αὐτή!

ΚΑΣΙΟΣ

Δὲν ἔχει ταῖρι!

ΙΑΓΟΣ

Καὶ γεμάτη παιγνίδι, νὰ ἦσαι βέβαιος.

ΚΑΣΙΟΣ

Νόστιμον καὶ τρυφερὸν πλάσμα, τῷ ὄντι.

ΙΑΓΟΣ

Σοῦ ἔχει ἓνα ἄματι· φωνάζει «ἔλα ἐδῶ».

ΚΑΣΙΟΣ

Ἐλκυστικὸν ἄματι, ἀλλ' εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν καὶ σεμνότατον.

ΙΑΓΟΣ

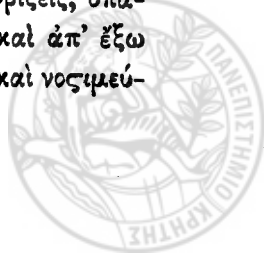
Καὶ ὅταν λαλῆ, δὲν εἶναι ὡσὰν σήμαντρον τοῦ ἔρωτος ἢ φωνή της;

ΚΑΣΙΟΣ

Μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶναι ἐντέλεια!

ΙΑΓΟΣ

Ἄς ἦναι. Μακαρίζω τὰ σεντόνια των. — Ὅρίζεις, ὑπασπιστά; Ἐχω ἐδῶ μίαν λαγήναν κρασάκι· καὶ ἀπ' ἔξω περιμένουν δύο τρία παλλικάρια τῆς Κύπρου, καὶ νοσημεύ-

ονται νὰ σφίξουν μίαν εἰς τὴν ὑγείαν τοῦ Μαύρου Ὁθέλλου.

ΚΑΣΙΟΣ

Ὅχι ἀπόψε, καλέ μου Ἰάγο. Τὸ μυαλόν μου εἶναι ἀδύνατον καὶ δὲν ἀντέχει εἰς τὸ κρασί. Καλὰ θὰ ἦτο νὰ ἐφευρίσκετο κανένας ἄλλος τρόπος νὰ φιλεύωνται οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὄχι μὲ τὸ πιτόν.

ΙΑΓΟΣ

Εἶναι φίλοι αὐτοὶ ἐδῶ. Ἐνα ποτηράκι. Τὸ πίνω ἐγὼ δι' ἐσένα.

ΚΑΣΙΟΣ

Ἐπῆρα προτῆτερα ἓνα ποτήρι, κ' ἐκεῖνο νερωμένον. Καὶ ὅμως βλέπεις τί ἀλλαγὴν μοῦ ἔφερεν ἐδῶ. Ἐχω τὴν ἀτυχίαν νὰ ἦναι ἀδύνατον τὸ κεφάλι μου, καὶ δὲν τολμῶ νὰ τὸ βάλω εἰς μεγαλείτερον πειρασμόν.

ΙΑΓΟΣ

Ἐλα, ἄνθρωπε! Ἀπόψε εἶναι ξεφάντωσις. Ἐλα· θὰ ὑποχρεώσης τοὺς φίλους μου.

ΚΑΣΙΟΣ

Ποῦ εἶναι;

ΙΑΓΟΣ

Ἐδῶ ἀπ' ἔξω. Φέρε τους μέσα, νὰ ζῆς.

ΚΑΣΙΟΣ

Καλά· ἄς ἔλθουν. Ἀλλὰ δὲν μοῦ ἔρχεται τὸ πράγμα.

(Ἐξέρχεται).

ΙΑΓΟΣ

Ἄν τοῦ καθίσω μέσα του καὶ δεύτερον ποτῆρι,
 κοντὰ ἔς τὸ ἄλλο τὸ κρασί ποῦ ἔπῃρε πρὸ ὀλίγου,
 θὰ σοῦ τὸν κάμω ἴσάν σκυλὶ νὰ γείνη χαδευμένον,
 ὄλος θυμὸς καὶ μάλωμα! Ὁ δὲ κύρ Ροδερεῖκος,
 ποῦ ὁ πολὺς ὁ ἔρωτας τὸν ἔχει ἄνω κάτω,
 κανάταις ἐκεράσθηκεν ἀπόψε ἔς τὴν ὑγείαν
 τῆς Δυσδαιμόνας· καὶ αὐτὸς εἰς τὴν φρουρὰν θὰ ἦναι.
 Καὶ τρεῖς λεβένταις τοῦ νησιοῦ, κεφάλια ἀναμμένα,
 πῶχουν τὸ χέρι εὐκολον καὶ ὑψηλὰ τὴν μύτην,
 ἀπόψε τοὺς ἐξέσταινα μ' ἐπανωτὰ ποτῆρια·
 κι' αὐτοὶ θὰ ἦναι ἔς τὴν φρουρὰν. Ἐς αὐτὸ τὸ μεθοκόπι
 τὸν Κάσιον εἰς κάμωμα κανένα θὰ τὸν σπρώξω,
 ποῦ τὸ νησιὶ νὰ ταραχθῆ.—Ἄλλὰ, ἰδοῦ ποῦ ἦλθαν.
 Ἄν ὄσα ὄνειρεύωμαι καθὼς τὰ θέλω ἔλθουν,
 μὲ φουσκωμένα τὰ πανιά τότε ἄρμενίζω πρῦμα!
 (Ἐπιστρέφει ὁ ΚΑΣΙΟΣ μετὰ τοῦ ΜΟΝΤΑΝΟΥ καὶ ἐτέρων ἀξιωματικῶν).

ΚΑΣΙΟΣ

Μὰ τὸν Θεόν! Ἡθέλησαν καὶ καλὰ νὰ μὲ κεράσουν.

ΜΟΝΤΑΝΟΣ

Μικρὸν πρᾶγμα, μὰ τὴν πίστιν μου. Νὰ μὴν ἦμαι
 στρατιώτης ἂν ἦτο περισσότερον ἀπὸ ἓνα ποτῆρι.

ΙΑΓΟΣ

Αἶ! φέρετέ μας κρασί.

(Ψάλλει)

Κλίγκ, κλίγκ, παιδιά μου· ἡ πλώσκ' ἄς γυρίση
 Μὴ ἄνδρας δὲν εἶναι κι' ὁ στρατιώτης;

ἴσ' ἀστραπή θά περάσ' ἡ νεότης·
ὁ στρατιώτης λοιπὸν ἄς μεθύσῃ!

Κρασί, παιδιά!

ΚΑΣΙΟΣ

Μὰ τὸν Θεόν! ὦραϊον τραγοῦδι.

ΙΑΓΟΣ

Τὸ ἔμαθα εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ἐκεῖ δὰ οἱ ἄνθρωποι δὲν
τὴν φοβοῦνται τὴν κρασοκανάταν. Ὁ Δανός σου, καὶ ὁ
Γερμανός σου, καὶ ὁ κοιλᾶς ὁ Ὀλλανδός σου δὲν ἀξίζουσι
τίποτε ἔμπρὸς εἰς τὸν Ἀγγλον μου.

ΚΑΣΙΟΣ

Τόσον παλλικαρῖσια πίνει ὁ Ἀγγλος σου;

ΙΑΓΟΣ

Σοῦ καταπίνει δλάκαιρον τὸν Δανόν, φόβιον ἀπὸ τὸ
μεθύσι. Σοῦ ἀναποδογυρίζει τὸν Γερμανόν πρὶν ἰδρῶσῃ ἡ
μύτη του. Καὶ σοῦ κάμνει τὸν Ὀλλανδόν νὰ ἐμέσῃ, ἐνῶ
αὐτὸς ξαναγεμίζει τὸ ποτηρί του.

ΚΑΣΙΟΣ

Εἰς τὴν υἰγείαν τοῦ στρατηγοῦ μας!

ΜΟΝΤΑΝΟΣ

Κ' ἐγὼ μαζῆ σου, ὑπασπιστά! Ὡς τὸν πάτον!

ΙΑΓΟΣ

Ὡ γλυκειά μου Ἀγγλία!

Ἐνα καιρὸν ὁ Στέφανος ἐκεῖ
 ἔφορουσε τὸ βασιλικὸν στεφάνι.
 Μίαν φορὰν παρήγγειλε βραχί,
 πλὴν ἀκριθὸν παρὰ πολὺ τοῦ ἴφάνη.
 ὁ βράπιτης τοῦ ἔζητοῦσεν ἕνα γρόσι·
 τοῦ ἔκοψεν αὐτὸς ἕνα παρᾶ.
 Νὰ βασιλέας ὁποῦ εἶχε γνῶσιν!
 Νὰ βασιληᾶς καλὸς μίαν φορὰν! (16)

Φέρετέ μας κρασί! Αἴ!

ΚΑΣΙΟΣ

Αὐτό σου τὸ τραγοῦδι μοῦ ἀρέσει περισσότερο ἀπὸ
 τ' ἄλλο.

ΙΑΓΟΣ

Νὰ σοῦ τὸ ξαναπῶ;

ΚΑΣΙΟΣ

Ὅχι· διότι ὅποιος κάμνει τέτοια πράγματα δὲν εἶναι
 ἄξιος διὰ τὴν θέσιν του. Ὁ Οὐρανὸς εἶναι ἐπάνω ἀπὸ
 ὅλον τὸν κόσμον· καὶ μερικαὶ ψυχαὶ θὰ σωθοῦν, καὶ ἄλ-
 λαι δὲν θὰ σωθοῦν.

ΙΑΓΟΣ

Καλὰ λέγεις ὑπασπιστά μου

ΚΑΣΙΟΣ

Ὅσον δι' ἐμένα, — μὴ πρὸς βᾶρος τοῦ στρατηγοῦ, οὔτε
 κανενὸς ἄλλου ἄρχοντος, — ἐλπίζω νὰ σωθῇ ἡ ψυχὴ μου.

ΙΑΓΟΣ

Καὶ ἡ ἴδική μου, ὑπασπιστά.

ΚΑΣΙΟΣ

Καλά· ἀλλὰ, μὲ συμπάθειον, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἰδικήν μου. Πρῶτα ὁ ὑπασπιστῆς καὶ ἔπειτα ὁ σημαιοφόρος.—Φθάνουν αὐτά. Πηγαίνωμεν εἰς τὴν δουλειάν μας. — Ἄφες ἡμῖν τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν. — Κύριοι, νὰ κυττάξωμεν τὴν δουλειάν μας.—Μὴ νομίζετε, Κύριοι, ὅτι εἶμαι μεθυσμένος. Νὰ, αὐτὸς εἶναι ὁ σημαιοφόρος. Νὰ τὸ δεξί μου χερί· νὰ τὸ ἀριστερόν. Δὲν εἶμαι μεθυσμένος. Στέκομαι ἔς τὰ πόδια μου καὶ ἠξέυρω τί μοῦ γίνεται.

ΠΑΝΤΕΣ

Καὶ βέβαια, καὶ βέβαια.

ΚΑΣΙΟΣ

Ἰάγει καλά· λοιπὸν μὴ μὲ θαρρήτε μεθυσμένον.

(Ἐξέρχεται).

ΜΟΝΤΑΝΟΣ

Εἰς τὸν προμαχῶνα Κύριοι. Ὁρα ἀλλαγῆς.

ΙΓΛΟΣ

Ἰδὲ τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν ποῦ ἔβγηκε τώρα ἔξω· εἶν' ἀξίος νὰ στέκεται ἔς τοῦ Καίσαρος τὸ πλάγι καὶ νὰ προστάζῃ. Ἄλλ' ἰδὲ καὶ τὸ ἐλάττωμά του! Τοῦ κάμνει ἔς τὴν ἀξίαν του σωστὴν ἰσημερίαν, καὶ εἶναι ἴσα καὶ τὰ δύο: ἐλάττωμα κι' ἀξία. Κρῖμα ἔς τὸν νέον, κρῖμα ἔς τον! Φοβοῦμαι καμμιὰν ὥραν, καθὼς τοῦ ἔχει τὰ πιστὰ ὁ στρατηγός μας, μήπως ἀναστατώσῃ τὸ νησί.

ΜΟΝΤΑΝΟΣ

Ἄλλὰ τὸ συνειθίζει;

ΙΑΓΟΣ

Ὁ πρόλογός του εἶν' αὐτὸς ὁ τακτικὸς τοῦ ὕπνου.
Κ' εἶν' ἄξιος ἑμερόνυχτον σωστὸν νὰ ξαγρυπνήσῃ,
ἐὰν τοῦ λείψῃ τὸ πιστὸν διὰ νανούρισμά του.

ΜΟΝΤΑΝΟΣ

Πλὴν ἔπρεπεν ὁ στρατηγὸς νὰ τὸ γνωρίζῃ τοῦτο.
Δὲν θὰ τὸ παρετήρησε. Ἡ μήπως ἡ καρδιά του
ἢ ἀγαθὴ τὰς ἀρετὰς κυττάζει τοῦ Κασίου
χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ ἰδῇ τὰ ἐλαττώματά του;

(Εἰσέρχεται ὁ ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ.)

ΙΑΓΟΣ (κρυφίως πρὸς τὸν Ροδερικόν.)

Ἐδῶ τί θέλεις; Πήγαινε. Τὸν Κάσιον κηνύγα.

(Ἐξέρχεται ὁ ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ.)

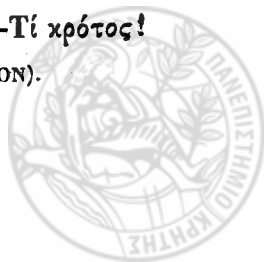
ΜΟΝΤΑΝΟΣ

Ἄλλ' εἶναι κρῖμα, καὶ πολὺ, ὁ εὐγενὴς Ὀθέλλος
νὰ ἐμπιστεύεται αὐτὴν τὴν ὑψηλὴν τὴν θέσιν
εἰς ἄνθρωπον μὲ φυσικὸν παραλυμένον τόσον.
Σωστὸν θὰ ἦτο νὰ τὸ πῆ κανεὶς εἰς τὸν Ὀθέλλον.

ΙΑΓΟΣ

Ὅχι ἐγώ, κι' ὀλάκαιρην τὴν Κύπρον νὰ μοῦ δώσῃς.
Τὸν ἀγαπῶ τὸν Κάσιον πολὺ, κ' ἐπιθυμοῦσα
νὰ ἰάτρευα τὸ πάθος του... Ἄλλ' ἄκουσε.—Τί κρότος!

(Εἰσέρχεται ὁ ΚΑΣΙΟΣ κυνηγῶν τὸν ΡΟΔΕΡΙΚΟΝ.)

ΚΑΣΙΟΣ

Ἄ κατεργάρη! Κνώδαλον!

ΜΟΝΤΑΝΟΣ

Τί τρέχ' ὑπασπιστά μου.

ΚΑΣΙΟΣ

Τὸ κάθαρμα! Τὰ χρέη μου ἐμένα θὰ μοῦ μάθῃ!
Ἄκοῦς ἐκεῖ! Τὸ κνώδαλον! Θὰ τὸν ξυλοφορτώσω!

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Ξύλον ἐμένα!

ΚΑΣΙΟΣ

Φλυαρεῖς ἀκόμη;

ΜΟΝΤΑΝΟΣ

Ἔλα, ἔλα.

Παρακαλῶ, ὑπασπιστά, χαμήλωσε τὸ χέρι.

ΚΑΣΙΟΣ (πρὸς τὸν Μοντάνον).

Φῦγ' ἀπ' ἐμπρός μου εἰδεμῆ τὸ καύκαλόν σου σπάνω.

ΜΟΝΤΑΝΟΣ

Ἦσύχασε, ἡσύχασε καὶ εἶσαι μεθυσμένος.

ΚΑΣΙΟΣ

Τί! μεθυσμένος!

(ὁ ΚΑΣΙΟΣ καὶ ὁ ΜΟΝΤΑΝΟΣ σύρουσι τὰ ξίφη καὶ μάχονται.)

ΙΑΓΟΣ (κρυφίως πρὸς τὸν Ροδερίκον)

Γρήγορα, τρέξε καὶ κράξε «στάσις!»

(Πρὸς τοὺς μαχομένους).

Μῆ, μὴ καλὲ ὑπασπιστά. Ἄλλοίμονον! ὦ φίλοι!
 Βοήθεια! ὦ ὑπασπιστά καλέ μου! ὦ Μοντάνε!
 Βοήθεια! Νὰ τί φοβερὴ φρουρά, μὰ τὴν ἀλήθειαν!
 Σταθῆτε! Ποῖος διάβολος σημαίνει ταῖς καμπάναις;
 Θὰ ἐξυπνήσῃ τὸ νησί. Ὑπασπιστά μου, στάσου.
 Θ' ἀτιμασθῆς ἐπὶ ζωῆς!

(Ἐισέρχεται ὁ ΟΘΕΛΛΟΣ μετὰ συνοδείας.)

ΟΘΕΛΛΟΣ

Τί τρέχει ἐδῶ κάτω:

ΜΟΝΤΑΝΟΣ

Μ' ἐπλήγωσε θανάσιμα. Τὰ αἵματά μου τρέχουν.

(Ἐφορμᾷ κατὰ τοῦ Κασίου)

ΟΘΕΛΛΟΣ

Σταθῆτε, ἦ μὰ τὸν Θεόν!...

ΙΑΓΟΣ

Ἀκούσατε, σταθῆτε!

Ὑπασπιστά μου,—Κάσιε,—Μοντάνε,—Κύριοί μου!
 Ἐχάσατε καθ' αἴσθημα τοῦ χρέους, τοῦ βαθμοῦ σας;
 Ὁ στρατηγὸς σᾶς ὀμιλεῖ. Σταθῆτε. Ἐντροπή σας!

(Χωρίζονται ἐπὶ τέλους οἱ μαχομένοι).

ΟΘΕΛΛΟΣ

Τί εἶν' αὐτό; Τί ἔτρεξε, καὶ πῶς συνέβη τοῦτο;

Μὴ Τοῦρκοι ἐγενήκαμεν, καὶ κάμνομεν μονάχοι
 ὅσα δὲν θέλει ὁ Θεὸς οἱ Τοῦρκοι νὰ μᾶς κάμουν;
 Ἄφῃτ', ἂν ἦσθε χριστιανοί, τὸ μαλοκόπημά σας!
 Ὅποιος τολμήσῃ ἀπὸ σᾶς τὸ χέρι νὰ σηκώσῃ
 ζῶν δὲν ἔχει! Ἐσφαξά ἐκείνον ποῦ σαλεύσῃ!
 Παύσατ' αὐτὴν τὴν τρομερὴν καμπάναν ποῦ ταραάζει
 τὴν ἡσυχίαν τοῦ νησιοῦ!—Τί ἔγεινε; τί τρέχει;
 Ἄ! Ἰάγο; σὺ ποῦ φαίνεσαι νεκρὸς ἀπὸ τὴν λύπην,
 εἰπέ μου, ποιὸς πρωτάρχισε;—Ἄν μ' ἀγαπᾶς ὀμίλει.

ΙΑΓΟΣ

Δὲν ἔξέρω. Εἴμεθα ἐδῶ ἀγαπημένοι ὅλοι,
 φίλοι, ἴσταν νύμφη καὶ γαμβρὸς ποῦ ἴπαν εἰς τὸ κρεββάτι.
 Κ' ἐκεῖ, ἴσταν νὰ ἔξεμυάλισαν τὰ ἄστρα τοὺς ἀνθρώπους,
 ἀμέσως ἔξω τὰ σπαθιά καὶ δὸς του ἑνας τ' ἄλλου!
 Κ' ἐγὼ δὲν ἔξέρω νὰ εἰπῶ ποιὸς ἤρχισεν ὁ πρῶτος.
 Καλλίτερα ἴσταν τὸν πόλεμον χαμένα νὰ τὰ εἶχα
 τὰ πόδια αὐτά μου, ποῦ ἐδῶ μὲ ἔφεραν κ' ἐμένα!

ΘΕΛΛΟΣ

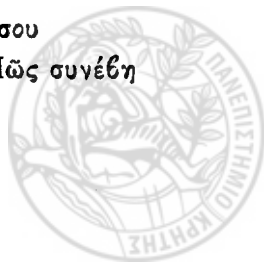
ὦ Κάσιε, πῶς ἔγεινε νὰ ξεχασθῆς; Εἰπέ μου.

ΚΑΣΙΟΣ

Συμπάθησέ με στρατηγέ. Τί νὰ εἰπῶ δὲν ἔχω.

ΘΕΛΛΟΣ

Καὶ σὺ, Μοντάνε; Ἄξιον καὶ γνωστικὸν σὲ ξέρω
 τὸν τρόπον σου τὸν ἡσυχον, τὰ φρόνιμά σου νειάτα
 ὁ κόσμος ὅλος ἐπαινεῖ, κ' οἱ γέροι τ' ὄνομά σου
 τὸ φέρνουν ὡς παράδειγμα ἴς τοὺς νέους. Πῶς συνέβη

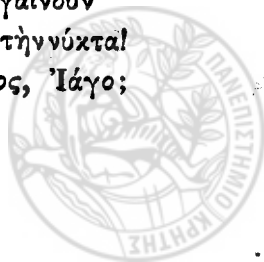
αὐτήν σου τὴν ὑπόληψιν νὰ ριψοκινδυνεύσης,
καὶ τ' ὄνομά σου τὸ καλὸν νὰ χάσης, καὶ νὰ γείνης
μαχαιροβγάλτης καπηλειοῦ; Ν' ἀποκριθῆς προσμένω.

MONTANOS

Ὅθέλλε, τὸ αισθάνομαι βαρεῖα εἶν' ἡ πληγὴ μου.
Ἔς τὸν Ἰάγον ἔχεις τὰ πιστά, κι' ἄς σοῦ εἶπῃ ἐκεῖνος
(διότι τώρα τὰ πολλὰ τὰ λόγια μὲ πειράζουν),
ὅσα θὰ εἶχα νὰ σοῦ 'πῶ. Ἄλλ' ὅμως δὲν ἤξεύρω
νὰ εἶπα ἢ νὰ ἔκαμα τί ἄτοπον ἀπόψε,
ἐκτός ἐάν τὸ ν' ἀγαπᾶ κανεὶς τὸν ἑαυτὸν του,
ἢ νὰ ὑπερασπίζεται ὁπότεν τὸν προσβάλλουν,
εἶν' ἄτοπον ἢ ἐγκλημα.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Μὰ τὸν Θεόν, ἀρχίζει
τὸ αἰμά μου τὴν φρόνησιν νὰ κυριεύῃ τώρα,
καὶ νὰ θολόνη ὁ θυμὸς τὸν καθαρὸν τὸν νοῦν μου,
καὶ νὰ μὲ σπρώχνῃ ἔς τὰ ἐμπρός! Ἄν μιὰν φορὰν κουνήσῃ,
ἂν σηκωθῇ τὸ χέρι μου, καὶ τὸν καλλίτερόν σας
θέλει τὸν πάρει ἢ ὀργή! Εἰπῆτέ μου νὰ μάθω
πῶς ἤρχισε τὸ μάλωμα; Ποιὸς ἦτον ἡ αἰτία;
Καὶ ὅποιος κι' ἂν φανερωθῇ πῶς ἔπταισεν ὁ πρῶτος,
καὶ ἀδελφός μου δίδυμος νὰ ἦναι, θὰ μὲ χάσῃ.
Ἄχοῦς ἐκεῖ! Εἰς φρούριον ἀκόμη ἄνω κάτω,
μὲ τῶν κατοίκων τὴν καρδιὰν γεμάτην ἀπὸ φόβους,
νὰ γίνωνται μαλώματα, καὶ τὰ σπαθιά νὰ βγαίνουν
ἔς τοῦ φρουραρχείου τὴν αὐλήν, εἰς τὴν φρουράν, τὴν νύκτα!
Τί φρίκη καὶ τί ἐντροπή! Ποιὸς ἦτον πρῶτος, Ἰάγο;

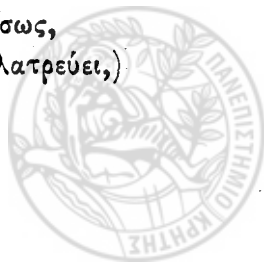

ΜΟΝΤΑΝΟΣ

Ἐὰν ἀπὸ συμπάθειαν ἢ φιλοπροσωπίαν,
ἢ ᾗ πῃς ἢ κρύψῃς τίποτε, δὲν σ' ἔχω στρατιώτην.

ΙΑΓΟΣ

Μὴ μὲ τὰ λόγια σου αὐτὰ κατάκαρδα μ' ἐγγίζῃς.
Καλλίτερα νὰ μ' ἔκοπταν τὴν γλῶσσαν ἀπ' τὸ στόμα,
παρὰ νὰ ᾗ μὴν συλλαβὴν πρὸς βλάβην τοῦ Κασίου.
Ἄλλ' ὅμως, εἶμαι βέβαιος, δὲν θὰ τὸν ἀδικήσω
ἂν τὴν ἀλήθειαν εἰπῶ.—Ἴδού, ὦ στρατηγέ μου.
Ἐνῶ συνωμιλούσαμεν, ἐγὼ καὶ ὁ Μοντάνος,
βλέπομεν ἓνα καὶ ὄρμα κ' ἐφώναζε Βοήθεια!
Κι' ὁ Κάσιος κατόπιν του μὲ τὸ σπαθὶ ἔς τὸ χέρι
νὰ τὸν κτυπήσῃ προσπαθεῖ. Ἀμέσως ὁ Μοντάνος
πηγαίνει πρὸς τὸν Κάσιον νὰ τὸν καθησυχάσῃ,
ἐνῶ τὸν ἄλλον κυνηγῶ ἐγὼ νὰ τὸν προφθάσω
μὴ τύχῃ (καθὼς ἔτυχε), καὶ τὰ ξεφωνητά του
παραζαλίσουν τὸ νησί. Πλὴν ἔτρεχεν ἐκεῖνος
καὶ μοῦ ἐξέφυγε. Κ' ἐγὼ ἐγύρισα τρεχάτος
ἐδῶ, ποῦ ἤκουα σπαθιά νὰ σμίγουν νὰ κτυπιοῦνται,
καὶ τοῦ Κασίου ταῖς φωναῖς, καὶ λόγια τὰ ὁποῖα
δὲν ἤκουσ' ἀπ' τὸ στόμα του ἄλλην φορὰν ποτέ μου.
Γυρίζω,—καὶ δὲν ἤργησα,—κ' εὗρίσκω καὶ τοὺς δύο
πιασμένους εἰς τὸ μάλωμα καὶ νὰ σπαθοκοποῦνται,
ἐκεῖ ποῦ ἤλθες, στρατηγέ, καὶ σὺ νὰ τοὺς χωρίσης.
Τίποτε ἄλλο νὰ εἰπῶ δὲν ἔχω, οὔτε ἔξέρω.
Πλὴν ὅλοι ἄνθρωποι εἴμεθα. Καμμιὰν φορὰν ξεχνιέται
κι' ὁ πλέον ἀξιέπαινος. Καὶ τώρα, μολονότι
κᾶπως ἐφέρθηκε κακὰ πρὸς τὸν Μοντάνον ἴσως,
(εἰς τὸν θυμὸν κτυπᾷ κανεὶς κ' ἐκεῖνον ποῦ λατρεύει,)

πλήν βέβαια ὁ Κάσιος θὰ ἤκουσε πιστεύω
ἀπὸ ἐκεῖνον πῶφυγε κανένα τέτοιον λόγον,
ὁποῦ κανεὶς ὑπομονὴν δὲν ἔχει νὰ χωνεύσῃ.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Τὸ βλέπω, Ἰάγο, προσπαθεῖς ὅταν φίλος τιμημένος
νὰ ἐλαφρώσῃς τὸ κακόν. — Κάσιε, σ' ἔχω φίλον,
ἀλλ' ὄχι ἀπ' ἐδῶ κ' ἐμπρὸς ἀξιωματικόν μου.

(Εἰσέρχεται ἡ ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ μετὰ θεραπεινίδων.)

Ἴδέτε, κ' ἡ ἀγάπη μου ἐξύπνησε.

(Πρὸς τὸν Κάσιον)

Θὰ γείνη

τὸ πάθημά σου μάθημα ἔς τοὺς ἄλλους.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Τί συμβαίνει;

ΟΘΕΛΛΟΣ

Ὅλα ἠσύχασαν, γλυκειά. Ἐλα νὰ κοιμηθοῦμεν.

(Πρὸς τὸν Μοντάνον)

Μὴ τὴν πληγὴν σου φοβηθῆς. Ἐγὼ θὰ σὲ ἰατρεύσω.
Σηκώσατέ τον.

(Μεταφέρεται ὁ Μοντάνος ἔξω τῆς σκηνῆς.)

Πήγαινε ἔς τὴν πόλιν μέσα, Ἰάγο,
καὶ κύτταξ' ἂν ἐτρόμαξαν, κ' ἠσύχασε τὸν κόσμον.
Ἐλα, καλή μου· ἡ ζωὴ τοῦ στρατιώτου τὸ ἔχει,
μαλώματα τοῦ ὕπνου του τὴν γλύκαν νὰ ταραζοῦν

(Ἐξέρχονται πάντες ἐκτὸς τοῦ ΙΑΓΟΥ καὶ τοῦ ΚΑΣΙΟΥ)

ΙΑΓΟΣ

Εἶσαι πληγωμένος, ὑπασπιστά;

ΚΑΣΙΟΣ

Πληγωμένος ὁποῦ δὲν ἔχει θεραπείαν.

ΙΑΓΟΣ

Θεὸς νὰ φυλάγῃ!

ΚΑΣΙΟΣ

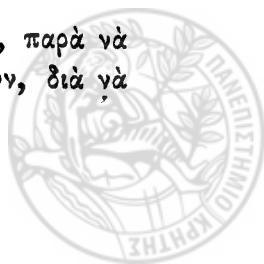
Ὑπόληψις! ὑπόληψις! ὑπόληψις! ὦ! ἔχασα τὴν ὑπόληψίν μου! Ἔχασα ὅτι εἶχα ἀθάνατον μέσα μου, καὶ τώρα δὲν μοῦ μένει παρὰ τὸ κτῆνος! Τὴν ὑπόληψίν μου, Ἰάγο, τὴν ὑπόληψίν μου!

ΙΑΓΟΣ

Νὰ μὴν ᾔμαι τίμιος ἄνθρωπος ἂν δὲν ἐπίστευα, ὅτι ἔχεις ἀληθινὴν πληγὴν εἰς τὸ κορμί σου. Ἐκεῖνο πονεῖ περισσότερο ἀπὸ τὴν ὑπόληψιν. Ἡ ὑπόληψις εἶναι πρόληψις, ψευτιά καὶ ματαιότης. Συχνὰ κανεῖς τὴν ἀποκτᾶ χωρὶς νὰ τὴν ἀξίζῃ, καὶ τὴν χάνει χωρὶς νὰ πταίῃ. Τὴν ὑπόληψίν σου δὲν τὴν ἔχεις χαμένην, ἐκτὸς ἐὰν σοῦ περάσῃ ἀπὸ τὴν φαντασίαν ὅτι τὴν ἔχασες. Ἔλα, ἄνθρωπε, καὶ θὰ εὔρεθῇ ὁ τρόπος νὰ φιλιωθῆς πάλιν μὲ τὸν στρατηγόν. Σοῦ κάμνει τώρα τὸν ὠργισμένον καὶ σὲ παιδεύει ἀπὸ πολιτικὴν, ὄχι ἀπὸ κακίαν, καθὼς κτυπᾶ κανεῖς ἐν ἀπείρακτον σκυλί διὰ νὰ τρομάξῃ κανένα φοβερόν λέοντα. Καλόπιασέ τον καὶ θὰ τὸν ἔχῃς πάλιν ἰδικόν σου.

ΚΑΣΙΟΣ

Καλλίτερα νὰ ἔχω τὴν καταφρόνησίν του, παρὰ νὰ τὸν καλοπιάσω ἓνα τέτοιον καλὸν ἀρχηγόν, διὰ νὰ

πάρη κοντά του ένα αξιωματικόν άνίκανον, έλαφρόμυα-
λον και μεθύστακα! Μεθυσμένος, εγώ; και να παπα-
γαλίζω, και να μαλοκοπῶ; και να υβρίζω, και να
βλασφημῶ; και να πιάνωμαι με τόν ίσκιον μου; Ὡ
άόρατον πνεῦμα τοῦ κρασιοῦ, αν δέν έχης άλλο όνομα,
σοῦ αξίζει να σε όνομάσουν διάβολον!

ΙΑΓΟΣ

Ποιον εκυνηγοῦσες ξεσπαθωμένος;

ΚΑΣΙΟΣ

Δέν γνωρίζω.

ΙΑΓΟΣ

Πῶς γίνεται;

ΚΑΣΙΟΣ

Ἐνθυμοῦμαι ένα σωρόν πράγματα, όλα ανακατω-
μένα ένα μάλωμα, άλλ' άφορμήν... τίποτε. Ὡ! τί
βάζουν οι άνθρωποι μέσα εις τό στόμα των τόν έχθρόν,
διά να τοῦς κλέπτῃ τὰ μυαλά; Και τό έχομεν χαράν
μας και ήδονήν και ξεφάντωμα να γινώμεθα μόνοι μας
κτήνη!

ΙΑΓΟΣ

Και όμως τώρα εἶσαι αξιόλογα. Πῶς έκαμες και
συνήλθες;

ΚΑΣΙΟΣ

Ὁ ένας διάβολος, ή Μέθη, έδωκε τόπον εις τόν άλλ-

λον διάβολον, τὴν Ὀργὴν. Τὸ ἓνα ἐλάττωμα μοῦ δείχνει τὸ ἄλλο, διὰ νὰ σιγαθῶ τὸν ἑαυτὸν μου ὀλότελα.

ΙΑΓΟΣ

Ἔλα, ἔλα· μὴν τὸ παρακάμης. Καθὼς ἦλθαν τὰ πράγματα, — ἡ ὥρα, ὁ τόπος, ἡ κατάστασις τῆς χώρας, καλλίτερα ἦτο νὰ μὴ ἐγίνετο ὅ,τι ἔγεινε. Ἄλλ' ἀφοῦ ἔγεινε πλέον, κύτταξε τώρα νὰ τὸ διορθώσης.

ΚΑΣΙΟΣ

Ἄν τοῦ ξαναζητήσω τὸν βαθμόν μου, θὰ μοῦ εἰπῇ ὅτι εἶμαι ἓνας κρασοπότης. Καὶ ὅλα τὰ στόματα τῆς Λερναίας Ὑδρας νὰ τὰ εἶχα, θὰ μὲ ἀπεστόμονε ἢ ἀπόκρισις του! — Νὰ ἦναι κανεὶς εἰς τὰ σωστά του, καὶ διὰ μιᾶς νὰ τὰ χάνη, καὶ νὰ γίνεται κτῆνος! Τί πρᾶγμα! Κάθε ποτῆρι περισσότερον ὀποῦ πίνει κανεὶς εἶναι κατατηραμένον, καὶ ἔχει τὸν διάβολον μέσα του!

ΙΑΓΟΣ

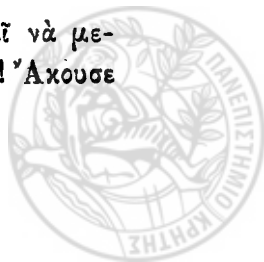
Ἔλα, ἔλα! Τὸ κρασί εἶναι καλὸς φίλος, ὅταν κανεὶς τοῦ φέρνεται καλά. Μὴ φωνάζης ἐναντίον του, καὶ ἄκουσε ἐμένα τί σοῦ λέγω. Πιστεύω νὰ πιστεύης ὅτι σ' ἀγαπῶ, ὑπασπιστά.

ΚΑΣΙΟΣ

Μοῦ τὸ ἀπέδειξες ἀρκετὰ, φίλε μου. — Ἐγὼ μεθυσμένος!

ΙΑΓΟΣ

Καὶ σὺ καὶ κάθε ἄλλος ἄνθρωπος ἤμπορεῖ νὰ μεθύσῃ μίαν φορὰν εἰς τὴν ζωὴν του, ἄνθρωπε! Ἄκουσε

τώρα τί νὰ κάμης. Ἡ γυναῖκα τοῦ στρατηγοῦ μας εἶναι τώρα ὁ στρατηγός. Αὐτὸ ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ λέγῃ, ἀφοῦ εἶναι δοσμένος καὶ ἀφιερωμένος εἰς τὸ νὰ κυττάζῃ, νὰ θαυμάζῃ καὶ νὰ λογαριάζῃ τὰ προτερήματα καὶ ταῖς χάραις της. Εἶπέ της ἐλεύθερα τὸν πόνον σου. Παρακάλεσέ την νὰ σέ βοηθήσῃ διὰ νὰ ξαναλάβῃς τὸν βαθμὸν σου. Εἶναι τόσο καλοδιάθετη, τόσο ὑποχρεωτική, τόσο ἀγαθὴ, ὥστε τὸ ἔχει ἀμαρτίαν νὰ μὴ κάμῃ περισσότερον ἀπὸ ὅ,τι τῆς ζητεῖ κανεὶς. Παρακάλεσέ την λοιπὸν νὰ διορθώσῃ ἐκείνη αὐτὴν τὴν χαλασμένην κλείδωσιν μεταξύ σου καὶ τοῦ ἀνδρός της. Καὶ σοῦ στοιχηματίζω—τὴν τύχην μου μὲ ὅ,τι θέλεις,—ὅτι ὕστερον ἀπὸ τὸ χάλασμα τοῦτο, ἡ φιλία σας θὰ ξαναγείνη γερὴ περισσότερον ἀπὸ πρὶν.

ΚΑΣΙΟΣ

Καλὰ μὲ συμβουλεύεις.

ΙΑΓΟΣ

Σοῦ ὁμιλῶ ὡς φίλος σου εἰλικρινῆς καὶ καλοθελητῆς σου.

ΚΑΣΙΟΣ

Τὸ γνωρίζω, φίλε μου. Καὶ αὔριον πρῶτῃ πρῶτῃ θὰ παρακαλέσω τὴν ἐνάρετην Δυσδαιμόναν νὰ μεσιτεύσῃ δι' ἐμένα. Ἄν ἀποτύχω ἐκεῖ, ἀπελπισία τότε!

ΙΑΓΟΣ

Αὐτὸ εἶναι τὸ σωστόν. Καλὴν νύκτα, ὑπασπιστά. Πρέπει νὰ πάγω εἰς τὴν φρουράν.

ΚΑΣΙΟΣ

Καλήν νύκτα, τίμιε Ίάγο.

(Ἀπέρχεται ὁ ΚΑΣΙΟΣ)

ΙΑΓΟΣ

Καὶ ποῖος τώρα θὰ μοῦ 'πῆ πῶς εἶμαι κατεργάρης,
 ἐνῶ τοῦ δίδω συμβουλήν σωστήν καὶ τιμημένην,
 ποῦ ἔρχεται εἰς τὴν πειθῶ καὶ εἶν' ὁ μόνος τρόπος
 νὰ ξανακάμη φίλον του τὸν χολωμένον Μαῦρον;
 Διότι εὐκολόπιαστη ἢ Δυσδαιμόνα εἶναι,
 ἅμα κανεὶς διὰ καλὸν ζητεῖ τὴν συνδρομὴν της·
 ἔχει γενναίαν τὴν καρδίαν καὶ ἀνοικτὸν τὸ χέρι.
 Καὶ ἔπειτα τὸν ἄνδρα της τὸν κάμνει ὅ,τι θέλει·
 κ' ἂν τοῦ ζητήσῃ ν' ἀρνηθῆ ὡς καὶ τὸ βάπτισμά του
 καὶ ὅλα τὰ μυστήρια τῆς θείας Σωτηρίας,
 τὸν ἔχει 'ς τὴν ἀγάπην της σφικτοδεμένον τόσον,
 ὥστε τὰ πάντα ἠμπορεῖ νὰ κάμη, νὰ ξεκάμη,
 κ' ὅ,τι 'ς τὸν νοῦν τῆς καταιβῆ, ἠμπορεῖ νὰ τ' ἀπολαύσῃ
 ἀπ' τὴν ἀδυναμίαν του.—Πῶς εἶμαι κατεργάρης
 λοιπόν, ἀφοῦ τὸν Κάσιον τοῦ ἔδειξα τὸν δρόμον
 διὰ νὰ φθάσῃ ἀσφαλῶς εἰς τὴν ἐπιτυχίαν;
 Ἔχει κ' ἡ Κόλασις Θεόν! Ὅταν ἐβγάζουσιν ἔξω
 οἱ Δαίμονες τὰ κρίματα τὰ πλέον σκοτεινά των,
 μὲ χρώματα οὐράνια νὰ τὰ στολίζουν 'ξεύρουν.
 Αὐτὸ κατῶρθωσα κ' ἐγώ. Διότι ἐνῶ τώρα
 αὐτὸς ὁ τίμιος κουτὸς ἀπὸ τὴν Δυσδαιμόναν
 τὴν συνδρομὴν της θὰ ζητῆ καὶ θὰ τὴν καλοπιάνῃ,
 κ' ἐκεῖνη θὰ φορτόνεται πρὸς χάριν του τὸν Μαῦρον,
 ἐγὼ 'ς τ' ἄνδρός της τὸ αὐτὶ θὰ στάζω τὸ φαρμάκι,
 ὅτι αὐτὴ ἐπιθυμεῖ τὸν Κάσιον κοντά της

δι' ὄρεξίν τῆς σαρκικῆν· καὶ ὅσον ἐπιμένει
 νὰ τοῦ ζητῇ τὴν χάριν του καὶ τὴν συγχώρησίν του,
 τόσον ὁ Μαῦρος δι' αὐτὴν θὰ παίρῃ ὑποψίαν,
 καὶ τόσον θὰ τοῦ φαίνεται ἡ ἀρετὴ τῆς πίσα.
 Ἄπο τὴν καλοσύνην τῆς δίχτυ ἐγὼ θὰ πλέξω,
 καὶ θὰ τοὺς πιάσω ὅλους των!

(Εἰσέρχεται ὁ ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ).

Τί θέλεις Ροδερίκε;

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Εἶμαι ἐδῶ, ὄχι ὡσάν λαγωνικὸν εἰς τὸ κυνηγι, ἀλλ'
 ὡσάν σκύλος ὁποῦ δὲν ἠξεύρει ἄλλο παρὰ νὰ γαυγίζῃ.
 Τὰ χρήματά μου κοντεύω νὰ τὰ ξεπατώσω, ἀπόψε ταῖς
 ἔφαγα ὄχι καὶ καλλίτερα· καὶ ἄλλο δὲν βλέπω ἐμπρὸς
 μου παρὰ ὅτι τὰ παθήματα θὰ μοῦ γείνουν μαθήματα,
 καὶ ὅτι θὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν Βενετιαν χωρὶς γρόσι,
 ἀλλὰ μὲ κάτι περισσοτέραν γνῶσιν.

ΙΑΓΟΣ

Ὅποιος δὲν ἔχ' ὑπομονὴν τί πτώχειαν ποῦ τὴν ἔχει!
 Καὶ ποιά πληγὴ νὰ ἰατρευθῇ δὲν παίρνει τὸν καιρὸν τῆς;
 Ἡμεῖς δουλεύομεν μὲ νοῦν, καὶ ὄχι μὲ τὰ μάγια,
 κι' ὁ νοῦς χρειάζεται καιρὸν. Καὶ τί παραπονεῖσαι;
 Μὴ δὲν πηγαίνομεν καλά; Ἐφαγες ξύλον, λέγεις·
 πλὴν παύεται ὁ Κάσιος διὰ τὸ ξύλον τοῦτο.
 Ἐχει φυτὰ ποῦ γρήγορα ἔς τὸν Ἥλιον μεγαλόνουν·
 ἀλλ' ὅ,τι πρωτοάνθησε καὶ πρωτοωριμάζει.
 Ἐχε λοιπὸν ὑπομονὴν.—Νά! ἔξημερόνει κι' ὄλα!
 Μὲ τὴν χαρὰν ἢ τὴν δουλειὰν πῶς ξεγλιστρᾷ ἡ ὥρα!
 Τραβήξου τώρα· πήγαινε εἰς τὸ κατάλυμά σου.

τραβήξου· περισσότερα θὰ μάθης μετ' ὀλίγον.
 ὦρα καλῆ.

(Ἀπέρχεται ὁ ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ).

Δύο πράγματα ἔχω νὰ κάμω τώρα.
 Θὰ βάλω τὴν γυναῖκά μου τὸ μέρος τοῦ Κασίου
 κοντὰ εἰς τὴν κυρίαν της νὰ πάρῃ. Καὶ συγχρόνως
 ἐγὼ τὸν Μαῦρον ἀπ' ἐκεῖ θὰ τὸν ἀπομακρύνω,
 καὶ θὰ τὸν φέρω ἔξαφνα, τὸν Κάσιον νὰ εὔρη
 μαζῆ μετὴν γυναῖκά του, ἐνῶ θὰ τῆς γυρεύῃ
 τὴν προστασίαν της αὐτός. Ἴδου τὰ σχέδιά μου.
 Μὴ τύχη κ' ἡ ἀναβολὴ μοῦ τὰ κρυολογήσῃ!

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Ἐμπροσθεν τοῦ φρουρίου.

(Εἰσέρχεται ὁ ΚΑΣΙΟΣ μετὰ ΜΟΥΣΙΚΩΝ).

ΚΑΣΙΟΣ

Παίζετε' ἐδῶ, καλὰ παιδιὰ, καὶ θὰ σᾶς τὸ πληρώσω.
Ὅχι πολὺ· ἔς τὸν στρατηγὸν εἰπήτε καλὴ ἡμέρα. (17)

(Ἡ μουσικὴ παύεται. Εἰσέρχεται ὁ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ).

ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ

Αἶ, παιδιὰ, ἀπὸ τὴν Νεάπολιν ἔρχονται τὰ ὄργανα
καὶ λαλοῦν μετὰ τὴν μύτην;

Α΄. ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Τί, κύριε; τί;

ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ

Ἄερα φυσοῦν τὰ ὄργανα αὐτὰ;

Α΄. ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Μάλιστα, κύριε· μάλιστα.

ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ

Ἐδῶ ἔχουν τὴν οὐράν; (18)

Α'. ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Ποῦ εἶδες οὐρανόν, Κύριε;

ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ

Ποῦ! εἰς πολλὰ ὄργανα ὅπου φυσοῦν ἀέρα. Νά, παι-
διά μου, χρήματα. Ὁ στρατηγὸς τόσον ἀρέσει τὴν μου-
σικήν σας, ὥστε σᾶς παρακαλεῖ καὶ καλὰ νὰ τὴν ἀφήσετε
ἤσυχην.

Α'. ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Πολὺ καλὰ παύομεν.

ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ

Ἄν ἔχετε μουσικήν νὰ μὴν ἀκούεται, ἐμπρὸς παιδιά.
Ἄλλὰ τὴν μουσικήν ὅπου ἀκούεται, δὲν τὴν πολυνοστι-
μεύεται ὁ στρατηγός.

Α'. ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Δὲν τὴν ἤξεύρομεν τέτοιαν μουσικήν, Κύριε.

ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ

Τότε λοιπόν, τὴν φλογέραν ἔς τὸ σακκί, καὶ σᾶς
ἐχαιρέτησα! Πηγαίνετε ἔς τὸν ἄνεμον! Κατευοδίωνσας!

(Ἐξέρχονται οἱ Μουσικοί.)

ΚΑΣΙΟΣ

Ἄκουεις, καλὸ παιδί;

ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ

Δὲν ἀκούω Καλὸ παιδί. Ἐσένα ἀκούω.

ΚΑΣΙΟΣ

Ἄφησε νὰ ζῆς ταῖς νοστιμάδες. Πάρε αὐτὸ τὸ χρυσὸν κομματάκι· ἂν ἐξύπνησε ἡ κυρά, ἡ ὁποία ὑπηρετεῖ τὴν ἀρχόντισσαν τοῦ στρατηγοῦ, εἰπέ της, ὅτι ἓνας κάποιος Κάσιος παρακαλεῖ νὰ τῆς εἰπῇ δύο λογάκια. Μοῦ κάμνεις τὴν χάριν;

ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ

Ἐξύπνησε, Κύριε. Ἄν θέλῃ νὰ κοπιᾶσῃ ἐδῶ, ἴσως τῆς τὸ εἰπῶ.

ΚΑΣΙΟΣ

Εἰπέ της το, καλὸ παιδί.

(Ἐξέρχεται ὁ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ. Εἰσέρχεται ὁ ΙΑΓΟΣ.)

ΚΑΣΙΟΣ

Καλῶς σὲ ἡῦρα, Ἰάγο.

ΙΑΓΟΣ

Καὶ κᾶτι; δὲν ἐπλάγιασες λοιπὸν ἀπόψε;

ΚΑΣΙΟΣ

Ἄχι.

Ἐχάραζ' ὅταν ἔφευγες.—Πῆρα τὸ θάρρος, Ἰάγο, νὰ στείλω 'ς τὴν γυναῖκά σου. Θὰ τὴν παρακαλέσω, ἂν ᾔναι τρόπος κ' ἡμπορῇ, νὰ μὲ παρουσιάσῃ 'ς τὴν Δυσδαιμόναν τὴν καλήν.

ΙΑΓΟΣ

Εὐθύς νὰ σοῦ τὴν στείλω.

Καὶ εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν ἐγὼ θὰ προσπαθήσω
 νὰ τραβηχθῆ ὁ στρατηγός, διὰ νὰ ἡμπορέσης
 μὲ τὴν ἐλευθερίαν σου μαζῆ τῆς νὰ μιλήσης.

ΚΑΣΙΟΣ

Μὲ ὑπεχρέωσες πολὺ.

(Ἐξέρχεται ὁ ΙΑΓΟΣ.)

Ποτὲ ἔς τὴν Φλωρεντίαν
 δὲν ἦυρα φίλον ἄν αὐτόν, καλὸν καὶ τιμημένον.

(Εἰσέρχεται ἡ ΑΙΜΙΔΙΑ.)

ΑΙΜΙΔΙΑ

Καλή σου ἡμέρα, Κάσιε καλέ μου. Πῶς λυποῦμαι
 μ' αὐτὰ ὅπου σοῦ ἔτυχαν. Ἄλλὰ θὰ ἰσιάσουν ὄλα.
 Ὁ Μαῦρος κ' ἡ γυναῖκά του ἠμιλοῦσαν δι' ἐσένα.
 Αὐτὴ σ' ἐδιαφεύντευε· καὶ ἔλεγεν ὁ Μαῦρος,
 ὅτι κ' ὑπόληψιν πολλὴν καὶ συγγενεῖς ἔς τὴν Κύπρον
 ἔχει αὐτὸς ποῦ ἠπλήγωσες, καὶ γνωστικὸν δὲν εἶναι
 νὰ μείνης ἀτιμώρητος· ἀλλ' ὅτι σ' ἔχει φίλον,
 καὶ ὅτι δὲν χρειάζεσαι καλλίτερον μεσίτην
 ἀπ' τὴν καλήν του θέλησιν, εἰς πρώτην εὐκαιρίαν
 τὸν παλαιὸν σου τὸν βαθμὸν καὶ πάλιν νὰ σοῦ δώσῃ.

ΚΑΣΙΟΣ

Ἄλλ' ὅμως σὲ παρακαλῶ, ἐὰν ἐσὺ νομίζῃς,
 ὅτι δὲν εἶν' ἀταίριαστον κι' ὅτι ἡμπορεῖ νὰ γείνη,
 κατάφερέ μου μοναχὴν νὰ ἰδῶ τὴν Δυσδαιμόναν
 κι' ὀλίγα λόγια νὰ τῆς πῶ.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ἄν θέλῃς ἔλα μέσα,
 κ' ἐγὼ σοῦ τὰ οικονομῶ διὰ νὰ τῆς 'μιλήσης
 ἐλεύθερα.

ΚΑΣΙΟΣ

Σ' εὐχαριστῶ, καλή μου Αἰμιλία.
 (Ἀπέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Β'.

Θάλαμος ἐν τῷ φρουρίῳ.

(Εἰσέρχονται ὁ ΟΘΕΛΛΟΣ ὁ ΙΑΓΟΣ καὶ ΔΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ.)

ΟΘΕΛΛΟΣ

Τὰ γράμματά μου δόσε τα εἰς τὸν πιλότον, Ἰάγο,
 καὶ ἄς εἰπῇ 'ς τοὺς ἄρχοντας τὰ προσκυνήματά μου.
 Ἐλα νὰ μ' εὔρης ἔπειτα 'ς τὰ τεῖχη.

ΙΑΓΟΣ

Ἵρισμός σου.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Λοιπόν, αὐθένται, θέλετε τὰ τεῖχη νὰ ἰδοῦμεν;

ΔΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ

Ἀκολουθοῦμεν, στρατηγέ, τὴν γενναιότητά σου.

(Ἀπέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ἐμπροσθεν τοῦ θροῦνίου.

(Εἰσέρχονται ἡ ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ, ὁ ΚΑΣΙΟΣ καὶ ἡ ΑἸΜΙΛΙΑ)

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Νὰ ᾔσαι βεβαίωτος, ὦ Κάσιε, θὰ κάμω
ὅ,τι μοῦ εἶναι δυνατὸν πρὸς χάριν ἰδικήν σου.

ΑἸΜΙΛΙΑ

Προσπάθησε, Κυρία μου. Ὁ Ἰάγος τὰ ἐπῆρε
κατάκαρδα, ὡσὰν αὐτὸς ὁ ἴδιος νὰ ἐπαύθη.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Τί ἄνθρωπος ἐξαίρετος ποῦ εἶν' αὐτός!—Σοῦ λέγω
ὅτι τὸν ἄνδρα μου ἐγὼ, κ' ἐσένα, θὰ σᾶς κάμω
καὶ πάλιν φίλους καθὼς πρὶν.

ΚΑΣΙΟΣ

Καλότατη Κυρία,
ὁ Μιχαήλ ὁ Κάσιος, ὅ,τι καὶ ἂν τοῦ τύχη,
θὰ ᾔναι πάντα, ὅσῳ ζῆ, πιστότατός σου δοῦλος.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Τὸ ἔξεύρω καὶ σ' εὐχαριστῶ. Τὸν ἄνδρα μου γνωρίζεις
φίλος του εἶσαι παλαιός· νὰ ᾔσαι πεπεισμένος
πῶς ἡ ψυχρότης του με σὲ θὰ διαρκέσῃ μόνον
ἐνόσῳ ἡ πολιτικὴ τὸ ἀπαιτεῖ.

ΚΑΣΙΟΣ

Ἄλλ' ἔμωσ

ἀνίσως ἢ πολιτικὴ αὐτὴ πολυχρονίση,
 ἐὰν εἰς μάκρος τραβηχθῆ τὸ πρᾶγμα καὶ παληώση,
 καὶ λείψω ἄγῳ, κί ἄλλος κανεῖς μὲ ἀντικαταστήση,
 μὴ κ' ἐκδουλεύσεις ξεχασθοῦν καὶ παλαιὰ φιλία;

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἦσύχασε καὶ μὴ φοβοῦ. Ἐμπρὸς ἔς τὴν Αἰμιλίαν
 ἐγὼ σοῦ τὸ ὑπόσχομαι· δὲν χάνεις, τὸν βαθμόν σου.
 Ἄν τάξω πρᾶγμα μίαν φορὰν εἰς φίλον, τὸ πληρόνω.
 ὦ! ἤσυχον τὸν ἄνδρα μου οὔτε στιγμὴν θ' ἀφήσω·
 θὰ χάση καὶ τὸν ὕπνον του καὶ τὴν ὑπομονὴν του·
 νυστάζει θὰ καλαναρχῶ, πεινᾷ θὰ ἔξαγορεύω·
 εἰς κάθε ὁμιλίαν του, εἰς κάθε πάτημά του
 θὰ χώνω καὶ τὸν Κάσιον. Λοιπὸν παρηγορήσου,
 ἀφοῦ ὁ δικηγόρος σου καλλίτερ' ἀποθνήσκει,
 ἢ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν νὰ μὴ σοῦ τὴν κερδίση.

(Εἰσέρχονται μακρόθεν ὁ ΘΘΕΛΛΟΣ καὶ ὁ ΙΑΓΟΣ.)

ΑΙΜΙΛΙΑ

Κυρία, νὰ ὁ στρατηγός.

ΚΑΣΙΟΣ

Κυρία μου πηγαίνω.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Μεῖνε, ν' ἀκούσης τί θὰ ἴπῳ.

ΚΑΣΙΟΣ

Κυρία, ὄχι τώρα·
 εἴμ' ἄνω κάτω· δὲν τολμῶ· τί νὰ εἰπῶ δὲν ἔξέρω.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἄς ἦναι· ὅπως ἀγαπᾶς.

(Ἀναχωρεῖ ὁ ΚΑΣΙΟΣ.)

ΙΑΓΟΣ

Ἄ! τοῦτο δὲν μ' ἀρέσει.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Τί λέγεις, Ἰάγο;

ΙΑΓΟΣ

Τίποτε. Ἦ, ἀν... Κ' ἐγὼ δὲν ἔξέρω.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Αὐτός, ποῦ τώρα ἔφευγε, ὁ Κάσιος δὲν ἦτο;

ΙΑΓΟΣ

Ὁ Κάσιος, αὐθέντα μου! Ἄ! ὄχι· δὲν πιστεύω,
ὅτι θὰ ἔφευγε κρυφὰ ἐκεῖνος, ὡσάν κλέπτῃς,
ἅμα σὲ εἶδε νὰ φανῆς.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Αὐτός θαρρῶ πῶς ἦτο.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Καλῶς τὸν ἄνδρα μου! Ἐδῶ με ὠμιλοῦσε κάποιος,
ὁποῦ τὴν χάριν του ζητεῖ, καὶ εἶν' ἀπελπισμένος
διότι ἐψυχράθηκες μαζῆ του.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Καὶ ποιὸς ἦτο;

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ποιὸς ἦτον; Ὁ ὑπασπιστής, ὁ Κάσιος! Καλέ μου,
 ἂν μ' ἀγαπᾷς, κι' ὁ λόγος μου ἔχη ἔμπρός σου χάριν,
 συγχώρησε τὸ σφάλμα του καὶ συμφιλιωθῆτε.
 Διότι, ἂν δὲν σ' ἀγαπᾷ εἰλικρινῶς ἐκεῖνος,
 καὶ ἂν αὐτὸ ποῦ ἔτυχε δὲν ἔγειν' ἄθελά του,
 δὲν ἔξέρω ποιὸς εἶν' ὁ καλὸς κι' ὁ τίμιος ποιὸς εἶναι.
 Παρακαλῶ σε, κρᾶξέ τον ὀπίσω νὰ γυρίσῃ.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Ἐκεῖνος ἔφρευ' ἀπ' ἐδῶ τὴν ὥραν ὅπου ἤλθα;

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἐκεῖνος, βεβαίότατα· καὶ τόσον πικραμένος,
 ὅπου ἐκόλλησα κ' ἐγὼ ἀπ' τὴν ἴδικήν του λύπην,
 καὶ τὸν πονῶ. Ἀγάπη μου, νὰ ἔλθῃ μὴνυσέ του.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Ἄλλην φορὰν, γυναϊκά μου γλυκειά μου· ἔχι τώρα.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Πλὴν γρήγορα;

ΟΘΕΛΛΟΣ

Ὅσον ἔμπορῶ, ἀφοῦ ἐσὺ τὸ θέλεις.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἀπόψε εἰς τὸ δεῖπνόν μας;

ΟΘΕΛΛΟΣ

Ὅχι ἀπόψε, ἔχι.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἐς τὸ γεῦμα τότε, αὔριον;

ΘΘΕΛΛΟΣ

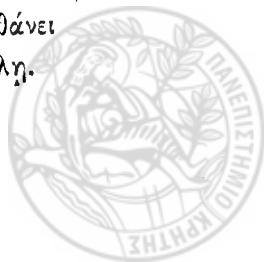
Δὲν θὰ γευθῶ μαζῆ σου·
Ἐς τὸ Κάστρον ἔχω νὰ δεχθῶ ἀξιωματικούς μου.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Λοιπὸν τὸ βράδῳ αὔριον; ἢ τὴν αὐγὴν τὴν Τρίτην;
τὸ μεσημέρι, ἢ ἀργὰ τὴν Τρίτην; τὴν Τετάρτην;
Τὴν ὥραν προσδιόρισε, παρακαλῶ· πλήν ὄχι
ἀπ' τὴν Τετάρτην ὕστερα. Μετάνοιωσ' ὁ καυμένος.
'Αλλὰ ἡ ἀμαρτία του, ὅσον χωρεῖ ὁ νοῦς μου,
(ἐκτὸς ὅπου ἔς τὸν πόλεμον εἶναι ἀνάγκη, λέγουν,
νὰ γίνωνται παράδειγμα καὶ οἱ καλλίτεροί μας),
σφάλμα μου φαίνεται ἑλαφρὸν, καὶ ποῦ ἀξίζει μόλις
μίαν ἐπίπληξιν κρυφὴν. Πότε λοιπὸν νὰ ἔλθῃ;
Λέγε, Ὁθέλλε. — Ἀπορῶ, κ' ἐντὸς μου ἐξετάζω,
ἂν ᾔηται πράγμα, ποῦ ἐγὼ νὰ σ' ἀρνηθῶ ἴμποροῦσα,
ἢ κἂν νὰ ἔχω δισταγμὸν; Τί; τὸν Μιχάλην Κάσιον,
ποῦ ἦτο φίλος σου πιστὸς καὶ ἤρχετο μαζῆ σου
ἔς τοῦ ἔρωτός σου τὸν καιρὸν, κ' ἂν σ' ἐκακολογοῦσα
ἐκεῖνος πάντα ἔπαιρνε τὸ μέρος σου; Καὶ τώρα
διὰ νὰ ἔλθῃ νὰ σ' ἰδῇ νὰ θέλῃ τόσον κόπον;
Καὶ ἴμποροῦσα, πίστευσε...

ΘΘΕΛΛΟΣ

Παρακαλῶ σε, φθάνει
καὶ δὲν σ' ἀρνοῦμαι τίποτε. Ἄς ἔλθῃ ὅταν θέλῃ.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Μήπως μ' αὐτὸ ποῦ σοῦ ζητῶ κάμνεις ἔς μένα χάριν;
 Εἶναι ὡσάν νὰ ἴγυρευα νὰ μὴ κρυολογήσης,
 νὰ βάλῃς τὸ χειρόφτι σου, κάτι καλὸν νὰ φάγῃς,
 νὰ κάμῃς κάτι δι' ἐσέ ποῦ θὰ σὲ ὠφελήσῃ.
 Ἐὰν ποτὲ ζητήσω τί διὰ νὰ δοκιμάσω
 ἀλήθεια τὴν ἀγάπῃ σου, θὰ σοῦ ζητήσω πράγμα
 πολὺ βαρὺ καὶ φοβερὸν καὶ μέγα νὰ μοῦ κάμῃς.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Ποτέ μου δὲν θὰ σ' ἀρνηθῶ. Πλὴν κάμε μου τὴν χάριν
 νὰ μὲ ἀφήσῃς μοναχὸν, παρακαλῶ, ὀλίγον.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἦχι νὰ ἴπῳ; δὲν γίνεται. Ὅθέλλε μου, πηγαίνω.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Ἦρα καλῆ, γυναϊκά μου. Τώρα θὰ ἔλθω μέσα.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἦταν καὶ ὅπως ἀγαπᾷς ἔς τοὺς ὀρισμούς σου εἶμαι
 εἰς ὅ,τι κι' ἂν ἐπιθυμῆς. — Ἦ Αἰμιλία, ἔλα.

(Ἀπέρχεται μετὰ τῆς Αἰμιλίας).

ΟΘΕΛΛΟΣ

Ἦ πλάσμα μου ἐξαίσιον! Νὰ κολασθῆ ἡ ψυχὴ μου,
 ἐὰν ἐγὼ δὲν σ' ἀγαπῶ! Τὸ πᾶν θὰ ἦναι χάος,
 ἂν ἡ ἀγάπη μου ποτὲ περάσῃ.

ΙΑΓΟΣ

Στρατηγέ μου;

ΘΘΕΛΛΟΣ

Τί λέγεις, Ἰάγο;

ΙΑΓΟΣ

Στρατηγέ, ὁ Μιχαήλ ὁ Κάσιος,
'ς τοῦ ἔρωτός σας τὸν καιρόν, πρὶν νὰ στεφανωθῆτε,
τὰ ἤξευρε τὰ πράγματα;

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ἄπ' τὴν ἀρχὴν 'ς τὸ τέλος·
τὰ πάντα τὰ ἐγνώριζε. Πλὴν τὸ ἐρώτημά σου
πρὸς τί;

ΙΑΓΟΣ

Πρὸς εὐχαρίστησιν ἀπλῶς τῶν στοχασμῶν μου.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Τῶν στοχασμῶν σου; διατί; τί στοχασμῶν σου, Ἰάγο;

ΙΑΓΟΣ

Δὲν ἤξευρα ὁ Κάσιος πρὶν νὰ στεφανωθῆτε,
ἂν τὴν ἐγνώριζε.

ΘΘΕΛΛΟΣ

ᾠ, ναὶ! Καὶ ἀναμεταξύ μας
μᾶς ἐχρησίμευσεν αὐτὸς πολλαῖς φοραῖς.

ΙΑΓΟΣ

Ἀλήθεια!

ΟΘΕΛΛΟΣ

Ἄλήθεια! Ναι, ἀληθινά. Εἰς ὅλ' αὐτὰ τί βλέπεις;
Μὴ δὲν τὸν ἔχεις τίμιον;

ΙΑΓΟΣ

Τίμιον, στρατηγέ μου;

ΟΘΕΛΛΟΣ

Τίμιον! Ναίσκε, τίμιον!

ΙΑΓΟΣ

Ἄπ' ἔσον τὸν γνωρίζω.

ΟΘΕΛΛΟΣ

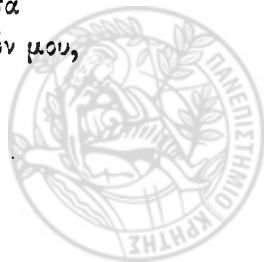
Εἰπέ μου, τί στοχάζεσαι;

ΙΑΓΟΣ

Στοχάζομαι, αὐθέντα;

ΟΘΕΛΛΟΣ

Στοχάζομαι! — (Μὰ τὸν Θεόν, κατήντησε ἡχώ μου,
ὡσάν νὰ κρύπτη μέσα του κανὲν φρικῶδες τέρας,
ὁποῦ νὰ δείξῃ δὲν τολμᾶ!) — Τί ἔχεις εἰς τὸν νοῦν σου;
Τώρα σὲ ἤκουσα ἐδῶ νὰ λέγῃς, «Δὲν μ' ἀρέσει»,
ποῦ ἔφευγεν ὁ Κάσιος. Τί πράγμα δὲν σ' ἀρέσει;
Κι' ὅταν σοῦ εἶπα πῶς αὐτὸν τὸν εἶχα σύμβουλόν μου
ἔς τοῦ ἔρωτός μου τὸν καιρόν, ἐφώναζες, «Ἄλήθεια!»
κ' ἐσήκωτες τὸ μέτωπον, κ' ἐσούφρωσες τὰ φρύδια,
ὡσάν νὰ κρυφοέκλειες εἰς τὸ μναλόν σου μέσα
καμμιᾶν ἰδέαν τρομεράν! Ἄν θέλῃς τὸ καλόν μου,
τοὺς στοχασμούς σου δεῖξέ μου.

ΙΑΓΟΣ

Αὐθέντα μου, τὸ ἔξυρεις

ἂν σ' ἀγαπῶ.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Μὲ ἀγαπᾶς· ναι, Ἰάγο, τὸ πιστεύω.
Καὶ ἐπειδὴ σὲ θεωρῶ καὶ τίμιον καὶ φίλον,
κ' ἤξεύρ' ὅτι τὰ λόγια σου ζυγίζεις πρὶν λαλήσης,
τριμάζω περισσότερον μ' αὐτοὺς τοὺς δισταγμούς σου.
Εἰς ἓνα ψεύτην ποταπὸν θὰ ἦτο φυσικόν του
αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἀλλὰ, ὅταν τὰ λέγῃ ἓνας,
ὅπου γνωρίζει τὸ σωστόν, εἶναι κατηγορίαί
ποῦ νὰ κρατήσῃ δὲν ἔμπορεῖ κι' ἀπ' τὴν καρδιάν του ἔβγαίνουν.

ΙΑΓΟΣ

Ὡς πρὸς τὸν Κάσιον, ἐγὼ τὸν ὄρκον μου τὸν παίρνω
πῶς τὸν νομίζω τίμιον.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Κ' ἐγὼ αὐτὸ νομίζω.

ΙΑΓΟΣ

Μακάρι ὅπως φαίνονται οἱ ἄνθρωποι νὰ ἦσαν,
ἢ νὰ μὴ φαίνεται κανεὶς ἐκεῖνο ποῦ δὲν εἶναι.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ναί· ὅ,τι φαίνεται κανεὶς καὶ ἔπρεπε νὰ ἦναι.

ΙΑΓΟΣ

Λοιπὸν νομίζω τίμιος κι' ὁ Κάσιος νὰ ἦναι.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Ὅχι. Τὰ λόγια σου αὐτὰ μοῦ κρύπτουν κάτι ἄλλο.
Ὅμίλει ὅπως ὁμιλεῖς ἔς τὸν λογισμὸν σου μέσα·
εἶπέ μου ὅ,τι σοῦ περνᾷ ἀπὸ τὸν νοῦν, καὶ δόσε
ἔς τοὺς χειροτέρους στοχασμοὺς τὰς χειροτέρας λέξεις.

ΙΑΓΟΣ

Ἀγαπητέ μου στρατηγέ, ἔς αὐτὸ συμπάθησέ με.
Σοῦ χρεωστῶ ὑποταγὴν εἰς κάθε τί, πλὴν ὄχι
ἔς ἐκεῖνο ποῦ ἐλεύθερος κι' ὁ κάθε σκλάβος εἶναι.
Τοὺς στοχασμοὺς μου νὰ εἰπῶ; Καλά· καὶ ποῦ ἠξεύρεις
ἂν δὲν ἦν ἄτοποι κι' αἰσχροί; Ποῦ εἶναι τὸ παλάτι,
εἶπέ μου, ὅπου κάποτε δὲν χώνονται καὶ λέραις;
Ποιὰ εἶν' ἡ τόσον καθαρὰ καρδιά, ὅπου ποτέ της
σκέψεις δὲν κρύπτει βρωμερὰς κι' ἀδίκους ὑποψίας,
κοντὰ ἔς τοὺς πλέον καθαροὺς κι' ἐντίμους λογισμοὺς της;

ΟΘΕΛΛΟΣ

Τὸν ἀδικεῖς τὸν φίλον σου, ὦ Ἰάγο, ἂν νομιζῆς
πῶς ἀδικὸν τεῦ ἔγινε, καὶ τοὺς συλλογισμοὺς σου
δὲν τοῦ ξεμουστηρέυσαι.

ΙΑΓΟΣ

Θερμοπαρακαλῶ σε!

Ὁ νοῦς μου ἴσως ἄδικα εἰς τὸ κακὸν πηγαίνει,
διότι σοῦ τ' ὁμολογῶ, τὸ φυσικόν μου εἶναι
νὰ ψεγαδιάζω πάντοτε, καὶ κάποτε νὰ θέλω
ἀνύπαρκτα πταισίματα νὰ βλέπω. . . . Σ' ἐξορκίζω
νὰ μὴ πιστεύης ὅτι ἴπῃ ἕνας, ποῦ συνειθίζει
νὰ συμπεραίνῃ ἔς τὰ τυφλά· κι' ἀπὸ παρατηρήσεις,

ποῦ ἔκαμα ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἀστόχαστα, μὴ πλάσῃς
τὸ βάσανόν σου μόνος σου. Δὲν πρέπει, δὲν ἀρμόζει
οὔτε 'ς τὴν εὐτυχίαν σου κ' εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου,
οὔτε 'ς τὴν τιμιότητα καὶ εἰς τὴν φρόνησίν μου
τοὺς λογισμούς μου νὰ σοῦ 'πῶ.

ΘΕΣΑΛΟΣ

Τί ἔχεις εἰς τὸν νοῦν σου;

ΙΑΓΟΣ

Αὐθέντα, ὄνομα καλόν, εἰς ἄνδρα ἢ γυναῖκα,
εἶναι τὸ μόνον τῆς ψυχῆς ἀτίμητον διαμάντι.
Ὅποιος μοῦ κλέψει τὸ πουγγί, πρᾶγμα μικρὸν μοῦ κλέπτει·
κατ' εἶναι, εἶναι τίποτε· τὸ εἶχα, μοῦ τὸ πῆραν·
εἰς χίλια χέρια 'πέρασε καὶ θὰ ξαναπεράσῃ.
Πλὴν τ' ὄνομά μου τὸ καλὸν κανεῖς ἂν μοῦ τὸ κλέψῃ,
μοῦ παίρνει πρᾶγμα, ποῦ αὐτόν, τὸν κλέπτην, δὲν πλουτί-
καὶ μὲ ἀφίνει πάμπτωχον ἐμένα, τὸν κλεμμένον. [ζει,

ΘΕΣΑΛΟΣ

'Απὸ τὸν νοῦν τί σοῦ περναῖ θέλω νὰ μάθω.

ΙΑΓΟΣ

Ὅχι·

δὲν ἠμπορεῖς, 'ς τὸ χέρι σου κ' ἂν εἶχες τὴν καρδιάν μου·
κ' οὔτε ποτὲ θὰ δυνηθῆς, ὅσον ἐγὼ τὴν ἔχω.

ΘΕΣΑΛΟΣ

'Α!

ΙΑΓΟΣ

'Απὸ ζήλειαν στρατηγέ, Θεὸς νὰ σὲ φυλάγῃ!

Αὐτ' εἶναι ἡ δρακόντισα ἡ πρασινοματούσα,
 ποῦ μέσα εἰς τὰ σπλάγχνα της εὕρισκει τὴν τροφήν της⁽¹⁹⁾.
 Εὐτυχισμένην ζῆ ζωὴν ὁ γελασμένος ἄνδρας,
 ποῦ τὴν κυρὰν δὲν ἀγαπᾶ, κ' ἤξεύρει τί παθαίνει.
 Ἄλλὰ τί κόλασιν περνᾷ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος
 ἔχ' ὑποψίαν κι' ἀγαπᾶ, λατρεύει κι' ἀμφιβάλλει.

Ο Θ Ε Λ Λ Ο Σ

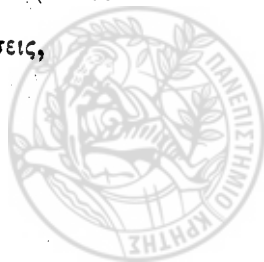
Ἦ συμφορά !

ΙΑΓΟΣ

Ὁ πάμπτωχος ἄλλ' εὐχαριστημένος,
 βαθύπλουτος, ὑπέρπλουτος ἐκεῖνος εἶναι. Ὅμως
 τὰ πλούτη τ' ἀναριθμητὰ πτώχεια καὶ πάγος εἶναι,
 ἔς ἐκεῖνον ποῦ αἰώνια φοβεῖται μὴ πτωχεύσῃ.
 Νὰ μὲ φυλάγῃ ὁ Θεὸς, καὶ ὄλην τὴν φυλὴν μου,
 ἀπὸ τὴν ζήλειαν !

Ο Θ Ε Λ Λ Ο Σ

Πλὴν πρὸς τί, πρὸς τί μοῦ λέγεις τοῦτα ;
 Νομίζεις ὅτι δύναμαι νὰ ζήσω μὲ τὴν ζήλειαν ;
 μὲ καθ' ἀλλαξοφεγγαριὰν νὰ ἔχω νέους φόβους ;
 Ἄ ! ὄχι. Φθάνει μιὰν φερὰν νὰ λάβω ὑποψίαν,
 κι' ἀμέσως ἐσχημάτισα καὶ τὴν ἀπόφασίν μου.
 Εἶπέ με τράγον, ἂν μ' ἰδῆς νὰ τρέφω τὴν ψυχὴν μου
 μ' αὐτὰς τὰς ὑποψίας σου τὰς παραφουσκωμένας
 καὶ μὲ τοὺς φόβους σου. Ἐγὼ δὲν γίνομαι ζηλιάρης
 ἂν ᾔηναι ἡ γυναῖκά μου ὦραία, ἢ ἂν βλέπω
 πῶς ἀγαπᾷ τὴν συντροφιάν καὶ τὰς διασκεδάσεις,
 ὅτι χορεύει, τραγουδεῖ, κι' ἀρέσει ὁμιλίας.

Αὐτὰ εἶν' ὅλα ἀρεταὶ 'ς ἐνάρετην γυναῖκα.
 Πλὴν καὶ τὰ ἐλαττώματα ποῦ ἔχω δὲν μὲ κάμνουν
 νὰ φοβηθῶ μὴν ἥλλαξε· διότι 'μάτια εἶχε
 καὶ μ' εἶδε, καὶ μ' ἐδιάλεξε. Ἄ! ὄχι, Ἰάγο. Θέλω
 πρὶν ἀμφιβάλλω νὰ ἰδῶ· ἂν ἀμφιβάλλω, θέλω
 ἀπόδειξιν· καὶ ἂν πεισθῶ, τότε μοῦ φθάνει τοῦτο!
 Εἰς τὸ καλὸν διὰ μιᾶς καὶ ζήλεια καὶ ἀγάπη!

ΙΑΓΟΣ

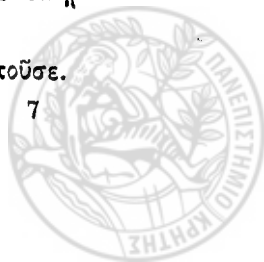
Τώρα σ' ἀρέσω. Κ' ἤμπορῶ νὰ σ' ἀποδείξω τώρα,
 χωρὶς διόλου δισταγμὸν, τί σέβας καὶ φιλίαν
 τρέφω πρὸς σέ, ὦ στρατηγέ. Λοιπόν, ἀφοῦ τὸ θέλεις
 σοῦ λέγω ὅ,τι μοῦ περνᾷ.—'Απόδειξιν δὲν ἔχω,
 πλὴν βλέπε τὴν γυναῖκά σου. Νὰ τὴν παρατηρήσης
 πῶς εἶναι μὲ τὸν Κάσιον. Ἐχ' ἀνοικτὰ τὰ 'μάτια,
 μὴ διὰ ζήλειαν ἔτοιμα, πλὴν οὔτε ξεννοιασμένα.
 Δὲν θέλω ἢ εὐγενικὴ κ' εἰλικρινὴς ψυχὴ σου
 ἀπ' ἄκραν καλοσύνην σου νὰ γελασθῇ.—Φυλάξου!
 Ἐσπούδασα πολὺ καλὰ τοῦ τόπου μας τὰ ἦθη.
 Τὰ κρύπτουν ἀπ' τὸν ἄνδρα των, κί ὁ κόσμος ἄς τὰ βλέπη,
 τ' ἀναίσχυντα καμώματα· ἡ δὲ μεγάλη τέχνη
 εἶν' ὄχι νὰ μὴ γίνωνται, ἀλλὰ πῶς νὰ τὰ κρύπτουν.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Νομίζεις;

ΙΑΓΟΣ

Τὸν πατέρα της 'γελοῦσε καὶ σ' ἐπῆρε·
 κί ἀπ' ἓνα μέρος ἔκαμνε, ὅτι σὲ τρέμει τάχα,
 ὅτι φοβεῖται νὰ σ' ἰδῇ, κί ἀπ' τ' ἄλλο σ' ἀγαποῦσε.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Ἄληθινά· τὸ ἔκαμνε.

ΙΑΓΟΣ

Λοιπὸν, τί περιμένεις;

Ἄν νὰ καμόνεται αὐτὰ ἔμποροῦσε, τόσον νέα,
καὶ τοῦ πατρός της ἤξευρε τὰ ἔματα νὰ τὰ κλείσῃ
τόσον καλά... ἐνόμιζε πῶς ἦσαν ὅλα μάγια... (20)
Πλὴν εἶμαι ἀσυγχώρητος, καὶ νὰ μὲ συμπαθήσῃς
διὰ τὴν ἀφοσίωσιν ποῦ σ' ἔχω.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Διὰ βίου

σοῦ εἶμ' ὑπόχρεως.

ΙΑΓΟΣ

Τὸν νοῦν σ' ἐτάραξα ὀλίγον.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Οὐτ' ἓνα ἰῶτα· τίποτε.

ΙΑΓΟΣ

Σ' ἐτάραξα φοβοῦμαι.

Ἐλπίζω νὰ ἐνόησες, ὅτι αὐτὰ τὰ λέγω
μόνον διότι σ' ἀγαπῶ. Πλὴν εἶσαι συγχυσμένος·
τὸ βλέπω. Χρέος θεωρῶ νὰ σὲ παρακαλέσω
τὰ λόγια μου εἰς κίνημα κανὲν νὰ μὴ σὲ φέρουν·
μὴ λησμονῆς, ὅτι αὐτὰ δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο
πλὴν μόνον ὑποψία μου.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Ἦ! ἔννοιασου.

ΙΑΓΟΣ

'Αλλέως,

θὰ ἔχουν ἀποτέλεσμα κακὸν καὶ σιχαμένον,
 ποῦ δὲν τὸ ἔβαζα ἔς τὸν νοῦν. Εἶναι καλὸς μου φίλος
 ὁ Κάσιος. — Αὐθέντα μου, σὲ βλέπω συγχυσμένον.

ΟΘΕΛΛΟΣ

'Οχι, δὲν ἐσυγχύσθηκα πολὺ. Δὲν τὸ πιστεύω,
 ὅτι πιστὴ κ' ἐνάρετη δὲν εἶν' ἡ Δυσδαιμόνα.

ΙΑΓΟΣ

Χρόνους πολλοὺς νὰ ζῆ πιστὴ, καὶ σὺ νὰ τὸ πιστεύης.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Καὶ ὅμως, πῶς παραστρατεῖ ἡ φύσις!

ΙΑΓΟΣ

Νὰ ὁ φόβος!

Αὐτὸ δὰ εἶναι τὸ κακόν! Διότι, μὴ πρὸς βάρος,
 τὸ ν' ἀρνηθῆ τόσους γαμβροὺς ὅπου τὴν ἐζητοῦσαν
 τοῦ τόπου της, τοῦ γένους της, τῆς καταστάσεώς της,
 πράγματα ὅλα ταιριαστὰ καὶ ποῦ τὰ θέλ' ἡ φύσις, . . .
 φοῦχι! Αὐτὸ σιχαμεραῖς ὀρέξεις μου μυρίζει
 κ' αἰσχροὰ ἐπιθυμήματα, καὶ στοχασμοὺς ἀτόπους. . .
 Πλὴν σοῦ ζητῶ συμπάθειον· δὲν λέγω δι' ἐκείνην
 ὅτι θὰ κάμη καὶ καλὰ τὰ ἴδια· μολονότι
 ὁ φόβος εἶναι μὴ στραφῆ ἔς τὰ παλαιὰ ὁ νοῦς της,
 καὶ μὲ τοὺς συντοπίτας της ἀρχίσῃ νὰ συγκρίνη
 τὸν ἄνδρα ποῦ ἐδιάλεξε, καὶ νὰ μετανοήσῃ.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Ἦρα καλῆ. Νὰ μοῦ εἰπῆς ἐὰν ἰδῆς καὶ ἄλλο.
Καὶ βάλε τὴν γυναῖκά σου νὰ τὴν παραμονεύῃ.
Τὼρ' ἄφησέ με.

ΙΑΓΟΣ

Στρατηγέ, 'ς τοὺς ὀρισμούς σου εἶμαι.

(Ἀποσύρεται).

ΟΘΕΛΛΟΣ

Τί τὴν ἐστεφανώθηκα; ὦ! τὸ καταλαμβάνω,
αὐτὸς ὁ νέος ὁ καλὸς καὶ εἶδε καὶ ἠξεύρει
πολλὰ, καὶ περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ ποῦ λέγει.

ΙΑΓΟΣ (ἐπιστρέφων).

Νὰ σ' ἐξορκίσω, στρατηγέ, τολμῶ, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα
νὰ μείνῃ τώρα ὡς ἐδῶ. Μὴ τὸ παρασκαλίζης.
Περίμενε καὶ πρόσσεχε. Μὴ βία. Ἄν καὶ πρέπη
τὴν θέσιν τοῦ ὁ Κάσιος καὶ πάλιν νὰ τὴν λάβῃ, —
διότι εἶναι ἱκανὸς κι' ἀξίζει νὰ τὴν ἔχῃ, —
ἂν ἀγαπᾷς, μοῦ φαίνεται καλὸν νὰ τ' ἀναβάλῃς,
ὥστε νὰ λάβῃς ἀφορμὴν νὰ τὸν παρατηρήσῃς
κ' ἐκεῖνον καὶ τοὺς τρόπους τοῦ. Τὴν προσοχὴν σου ἔχε·
ἂν ἡ γυναῖκά σου ζητῇ νὰ λάβῃ τὸν βαθμὸν τοῦ,
μὲ ζωηρότητα πολλὴν κι' ἀνυπομονησίαν,
ἀπὸ αὐτὸ θά φωτισθῆς πολὺ. Ἄλλ' ἐντοσοῦτῶ,
μὴ βάζῃς βάσιν, στρατηγέ, 'ς τοὺς ἰδικούς μου φόβους,
καθὼς ἐλπίζω 'ς τὸν Θεὸν ὅτι δὲν ἔχουν βάσιν,
καὶ ἄφησέ τὴν ἥσυχην ἐκείνην. Σ' ἐξορκίζω!

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ἐσύχασε· θὰ κρατηθῶ.

ΙΑΓΟΣ

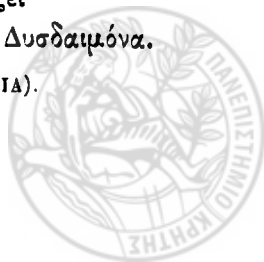
Σὲ προσκυνῶ καὶ πάλιν.

('Αναχωρεῖ.)

ΘΘΕΛΛΟΣ

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πιστὸς καὶ τιμημένος εἶναι,
 κ' ἤξεύρει νὰ παρατηρῇ μὲ γυμνασμένον ἄματι
 τ' ἀνθρώπινα καμώματα.—Ἐὰν τὴν πιάσω ψευτραν,
 τὴν ἀλυσίδα ποῦ μ' αὐτὴν μὲ δένει θὰ τὴν κόψω,
 κι' ἂν μοῦ κοπῇ καὶ ἡ καρδιά μαζῇ, καὶ θὰ τὴν ῥίξω
 εἰς τ' ἀνεμογυρίσματα τῆς Τύχης! (21) Μήπως εἶναι
 διὰ τὸ μαῦρον χρωμά μου; (22) Ἦ ἐπειδὴ μοῦ λείπει
 ἡ γλῶσσα καὶ τὸ φέρσιμον τῶν δουλομαθημένων;
 Ἦ ἐπειδὴ κατηφορῶ ἔς τῶν χρόνων τὴν κοιλάδα;
 Κι' ἀρκεῖ αὐτό; Μὲ ἀπατᾷ! Καὶ ἄλλο δὲν μοῦ μένει,
 παρὰ νὰ τὴν σιχαίνωμαι! ὦ βάσανον τοῦ γάμου!
 Αὐτὰ τὰ πλάσματα κανεῖς νὰ τὰ θαρρῆ ἰδικάτου,
 καὶ ὅμως ἡ ἀγάπη των ἰδικήτου νὰ μὴν ᾔηαι!
 Χίλιαις φοραῖς καλλίτερα νὰ ἤμουν μολυντῆρι (23)
 κ' εἰς τὰ ὑγρά μιάσματα μιᾶς φυλακῆς νὰ ζοῦσα,
 παρὰ εἰς ὅ,τι ἀγαπῶ, ἐγὼ ν' ἀφίνω ἄλλον
 καὶ μίαν τρίχα νὰ χαρῇ! Ἴδου· αὐτὰ παθαίνουν
 οἱ ἄρχοντες! Καλλίτερα περνοῦν οἱ τιποτένιοι.
 Ἄλλὰ τὴν Μοῖραν δὲν ἔμπορεῖ κανεῖς νὰ τὴν ξεφύγη.
 Τὰ κέρατα ἔς τὸ μέτωπον ἐκείνη μᾶς χαράζει
 ἀπὸ τὴν πρώτην μας στιγμὴν! . . . Ἴδου ἡ Δυσδαίμονα.

(Εἰσέρχονται ἡ ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ καὶ ἡ ΑΙΜΙΛΙΑ).

"Αν μ' άπατά!... Τότ' ό Θεός γελά τόν έαυτόν του!
Δέν τό πιστεύω!

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

"Ανδρα μου, τί έγεινες; Τό γεῦμα
καί οί προσκαλεσμένοι σου νησιῶται σέ προσμένουν.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Πταίω έγώ.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Τί έπαθες; τί τρέμει ή φωνή σου;
Καλά δέν είσαι;

ΟΘΕΛΛΟΣ

Μέ πονεῖ έδῶ,—τό μέτωπόν μου.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Εῖναι διότι 'ξαγρυπνᾶς. Θα σου περάση τώρα.
Νά σου τό δέσω ᾤφησε σφικτά. Θα σέ περάση
άμέσως.

(Προτείνει νά τοῦ δέση τήν κεφαλήν.)

ΟΘΕΛΛΟΣ

Τό μαντίλι σου είναι μικρόν· δέν φθάνει.

(Τό ρίπτει καταγῆς.)

Παραίτησέ το· έννοια σου. "Ελα μαζῆ μου μέσα.

(Έξέρχονται ό ΟΘΕΛΛΟΣ καί ή ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ. 'Η ΔΙΜΙΔΙΑ
λαμβάνει εις χείρας τó πεσόν χιρόμακτρον.)

ΑΙΜΙΛΙΑ

Καλὰ ὁποῦ μοῦ ἔτυχε νὰ εὔρω τὸ μαντίλι·
τὸ πρῶτον δῶρον εἶν' αὐτὸ ποῦ ἔλαβ' ἀπ' τὸν Μαῦρον.
'Ὁ ἄνδρας μ' ὁ παράξενος χίλιαις φοραῖς μοῦ εἶπε
νὰ τῆς τὸ κλέψω καὶ καλὰ. Πλὴν τ' ἀγαπᾷ ἐκείνη,
διότι τῆς ἐσύστησε ποτὲ νὰ μὴ τὸ χάσῃ·
τὸ ἀγαπᾷ καὶ πάντοτε ἐπάνω τῆς τὸ ἔχει,
καὶ τὸ φιλεῖ, καὶ τοῦ λαλεῖ. Τὸ σχέδιον θὰ πάρω,
νὰ κάμω ἀπαράλλακτον μ' αὐτό, νὰ τοῦ τὸ δώσω.
Τί νὰ τὸ θέλῃ; 'Ὁ Θεὸς (κι' ὄχι ἐγὼ) τὸ ξεύρει.
'Ἀλλὰ τὴν φαντασίαν του ἄς τὴν εὐχαριστήσω.

(Εἰσέρχεται ὁ ΙΑΓΟΣ.)

ΙΑΓΟΣ

'Α! εἶσαι σύ; Τί γίνεσαι; Κᾶτι ἐδῶ μονάχη;

ΑΙΜΙΛΙΑ

Μὴ γρύναις σὲ παρακαλῶ, καὶ θὰ σοῦ δώσω κᾶτι...

ΙΑΓΟΣ

'Ἐσὺ ἐμένα; 'Ἀπὸ σὲ δὲν περιμένω ἄλλο
παρά...

ΑΙΜΙΛΙΑ

Παρά;

ΙΑΓΟΣ

Λόγια κουτά.

ΑΙΜΙΛΙΑ

'Ἐχεις νὰ πῆς καὶ ἄλλο;

Τί δίδεις, ἂν σοῦ ἔφερα ἐκεῖνο τὸ μαντίλι . . .

ΙΑΓΟΣ

Ποῖον μαντίλι;

ΑΙΜΙΔΙΑ

Ποῖον, αἴ; Ἐκεῖνο τὸ μαντίλι,
τὸ πρῶτον πρῶτον χάρισμα ποῦ ἔδωσε ὁ Μαῦρος
ἔς τὴν Δυσδαιμόναν, καὶ ποῦ σὺ τόσαις φοραῖς μοῦ εἶπες
νὰ τῆς τὸ κλέψω.

ΙΑΓΟΣ

Τὸ ἔκλεψες;

ΑΙΜΙΔΙΑ

Τὸ ἄφησε νὰ πέση,
κ' ἐκεῖ εὐρέθηκα κοντὰ καὶ τὸ ἐπῆρα. Νά το·
τὸ βλέπεις;

ΙΑΓΟΣ

Δός μου το ἐδῶ. Ἴδου καλὴ γυναῖκα!

ΑΙΜΙΔΙΑ

Τί θὰ τὸ κάμης; Διατὶ τόσον πολὺ τὸ θέλεις,
ποῦ νὰ τὸ κλέψω μ' ἔβαζες;

ΙΑΓΟΣ

Δός μου το.

(Τὸ ἀρπάζει ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῆς.)

Τί σὲ μέλει;

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ἐὰν δὲν ᾔναι σοβαρὸς ὁ λόγος ποῦ τὸ θέλεις,
δός μου το 'πίσω. Ἡ πτωχή! Ὁ νοῦς της θὰ τῆς φύγη
ὅταν ἰδῇ πῶς τό 'χασε.

ΙΑΓΟΣ

Νὰ κάμης πῶς δὲν 'ξεύρεις
ποῦ εἶναι. Μοῦ χρειάζεται. Τραβήξου. Ἄφυσέ με.

(Ἀπέρχεται ἡ ΑΙΜΙΛΙΑ.)

ΙΑΓΟΣ

Θὰ 'πάγω εἰς τὸν Κάσιον ν' ἀφήσω νὰ μοῦ πέση,
καὶ νὰ τὸ εὔρη ἔπειτα ἐκεῖνος τὸ μαντίλι.
Τοῦ φύλλου τὰ πηδήματα 'ς ἐκεῖνον ποῦ ζηλεύει
τοῦ φαίνοντ' εὐαγγέλια, τεκμήρια τὰ ἔχει.
Κάτι θὰ ἔβγη ἀπ' αὐτό. Εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Μαύρου
δουλεύει τὸ φαρμάκι μου κ' ἔγεινε ἄλλος τώρα.
Εἶναι οἱ μαῦροι στοχασμοὶ ἀληθινὸν φαρμάκι·
ὅποιος τὸ πίνει, 'ς τὴν ἀρχὴν τὴν πίκραν δὲν τὴν νοιώθει·
πλὴν ὅταν φθάσῃ καὶ χυθῇ 'ς τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου,
ὡσὰν θειάφι τὴν καρδιὰν τὴν καίει.— Δὲν τὸ εἶπα;

(Ἔρχεται μακρόθεν ὁ ΘΘΕΛΛΟΣ.)

Ἔρχεται.— Οὔτ' ἡ θερειακὴ, οὔτε ὁ μανδραγόρας,
οὔτ' ὄλα τὰ ὑπνωτικὰ καὶ ἰατρικὰ τοῦ κόσμου
δὲν ἤμποροῦν πλέον ποτὲ τὸν ὕπνον νὰ σοῦ δώσουν,
ποῦ χθὲς γλυκοκοιμήθηκες.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ἦ! Ἄπιστη 'ς ἐμένα!

ΙΑΓΟΣ

Μή, στρατηγέ· ἤσυχασε καὶ ἄφησέ τα τώρα.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Τραβήξου! Φύγε! Μ' ἔβαλες 'ς τὸν φάλαγγα ἐπάνω!
Καλλίτερα κάνεις πολὺ νὰ ᾔν' ἀπατημένος,
παρὰ νὰ ὑποπτεύεται ὀλίγον.

ΙΑΓΟΣ

Στρατηγέ μου!

ΟΘΕΛΛΟΣ

Τί μ' ἔμελαν οἱ ἔρωτες ποῦ μ' ἔκλεπτεν ἐμένα;
Δὲν ἔβλεπα, δὲν ἤξευρα, ἀλλὰ καὶ δὲν 'πονοῦσα.
Καλὰ 'κοιμούμουν, ἔτρωγα, 'γελοῦσα, κ' εὐθυμοῦσα.
'Εκεῖνος ποῦ τὸν ἔκλεψαν, ἐνόσω δὲν γνωρίζει
ὅτι τοῦ ἔγεινε κλοπή, κλεμμένος δὲν λογιέται.

ΙΑΓΟΣ

Πολὺ μὲ κακοφαίνεται ν' ἀκούω τέτοια λόγια.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Μακάρι ὄλη ἡ φρουρά κ' οἱ στρατιῶται ὄλοι
τὸ εὐμορφόν της τὸ κορμί νὰ εἶχαν δοκιμάσει,
κ' ἐγὼ νὰ μὴ τὸ ἤξευρα μονάχα!—Τώρα 'πάγει,
'πάγει ὁ ἤσυχός μου νοῦς καὶ ἡ ἀνάπαυσίς μου,
καὶ τῶν πολέμων ἡ βοή, καὶ τῶν σπαθιῶν ἡ λάμψις,
καὶ ὅσα κάμνουν ἀρετὴν τὸν ἔρωτα τῆς δόξης!
'Πᾶν τ' ἄλογα ποῦ χλημηνητροῦν, κ' ὁ ἤχος τῶν σαλπίγγων,
τὰ τύμπανα ὅπου καρδιὰν 'ς τοὺς στρατιῶτας δίδουν,

καὶ τὸ παγιαῦλι ποῦ τ' αὐτιά ξεσχίξει, κ' αἱ σημαῖαι,
 κι' ὄλ' ἡ χαρά, καὶ ἡ πομπή, κ' ἡ δόξα τοῦ πολέμου!
 Καὶ σεῖς θανάτου μηχαναὶ ποῦ με τὸν λάρυγγά σας
 τοῦ ἀθανάτου τοῦ Διὸς τοὺς κεραυνοὺς μιμείσθε!
 Ἰὼν ὄλα! Τώρα τίποτε δὲν μέλει τὸν Ὀθέλλον!

ΙΑΓΟΣ

Τί λέγεις; Εἶναι δυνατὸν, ὦ στρατηγέ;

ΟΘΕΛΛΟΣ

Ἄχρεῖτε!
 Σὲ θέλω τὴν γυναῖκά μου νὰ μοῦ τὴν δείξης πόρνην!
 Θέλω ἀπόδειξιν νὰ ἰδοῦν τὰ ἴμάτια μου! Ἀκούεις;

(Τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸν λαιμόν).

Ἄλλέως, μὰ τὴν ἀπλαστὴν ψυχὴν μου, θὰ σὲ κάμφω
 νὰ προτιμᾷς καλλίτερα νὰ ἤσουν ἕνας σκυῶλος,
 ἢ ἔς τὴν ὀργὴν ποῦ ἔξυπνησες νᾶχης νὰ δώσης λόγον!

ΙΑΓΟΣ

Εἰς τοῦτο κατηντήσαμεν λοιπόν;

ΟΘΕΛΛΟΣ

Νὰ μοῦ τὸ δείξης!
 Κι' ἂν δὲν τὸ ἰδῶ, τοῦλάχιστον ἀπόδειξιν νὰ φέρης,
 ἀλλὰ χωρὶς χαραγματιάν, ἢ ἀνοιγμα, ἢ τρύπαν
 ἀπ' τὴν ὁποῖαν νὰ χωρῆ καμμιά ἀμφιβολία!
 Ἀκούεις; ἢ ἀλλοίμονον ἔς ἐσένα!

ΙΑΓΟΣ

Στρατηγέ μου!

ΟΘΕΛΛΟΣ

Ἐκείνην ἂν συκοφαντῆς κ' ἐμένα βασανίζης,
μὴ κάμης πλέον προσευχὴν, συνείδησιν μὴν ἔχης,
ταῖς φρίκαις ὄλαις σώρευσε 'ς τὴν κεφαλὴν τῆς φρίκης,
κάμε τὴν γῆν νὰ 'ξιπασθῆ, τὸν οὐρανὸν νὰ κλαίῃ,
διότι τότε ξεπερνᾷς τὸν Ἄδην, κολασμένε!

(Ἀπολύει τὸν ΙΑΓΟΝ ἀπωθῶν αὐτόν.)

ΙΑΓΟΣ

Καλέ! Θεέ μου φύλαγε! Τί πράγμα! Ἄνδρας εἶσαι;
Ψυχὴν δὲν ἔχεις, οὔτε νοῦν; Ἄ! ὁ Θεός μαζῆ σου.
Νὰ σέ δουλεύω ἔπαυσα.—Ἄνόητος ποῦ εἶμαι!
Νά! ἔχε τιμιότητα, νὰ σοῦ τὴν κάμουν κρῖμα.
Ὁ κόσμος εἶν' ἀλλόκοτος! Ὁ κόσμος ἄς τὸ μάθῃ,
δὲν ὠφελεῖ νὰ ἦναί τις καὶ τίμιος καὶ ἴσιος.
Τὸ μάθημα μ' ὠφέλησε. Δὲν θέλω πλέον φίλον,
ἀφοῦ μὲ τόσῃν προσβολῇν πληρόνεται ἡ φιλία.

ΟΘΕΛΛΟΣ

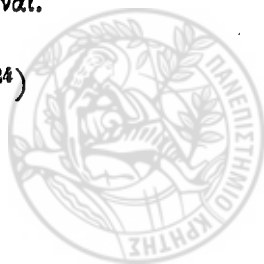
Μὴ φεύγης. Ὅχι. Τίμιος πρέπει νὰ ἦσαι, Ἰάγο.

ΙΑΓΟΣ

Θὰ ἦμαι μόνον γνωστικός. Ἡ τιμιότης τρέλλα,
καὶ χάνεται ὁ κόπος τῆς.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Μὰ τὸν Θεόν, πιστεύω
πῶς εἶναι ἡ γυναῖκα μου πιστή, καὶ πῶς δὲν εἶναι.
Πιστεύω τίμιος ἐσὺ πῶς εἶσαι, καὶ δὲν εἶσαι.
Θέλω σημάδι νὰ ἰδῶ! — Τὸ ὄνομα μου ἦτον (24)

λευκὸν ἄν τῆς Ἀρτέμιδος τὴν ὄψιν, κ' εἶναι τώρα
κατάμαυρον καὶ σκοτεινὸν ὡσάν τὸ πρόσωπόν μου! —
Σχοινὶ ἂν ἔχη, ἢ φωτιάν, μαχαῖρι ἢ φαρμάκι,
ἢ ποταμοὺς καὶ πνίξιμον, δὲν θὰ τὸ ὑποφέρω!
Θέλω νὰ τὸ βεβαιωθῶ.

ΙΑΓΟΣ

Σὲ τρώγ' ἢ ζήλεια βλέπω.
Πολὺ λυποῦμαι, στρατηγέ, ἂν σ' ἔδωσα αἰτίαν.
Ἦθελες νὰ βεβαιωθῆς.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ἦθελα; Ὁχι. Θέλω!

ΙΑΓΟΣ

Καὶ ἢμπορεῖς. Ἄλλ' ὅμως πῶς; πῶς νὰ σὲ βεβαιώσω;
Τί θέλεις; Ἄπ' ἐπάνω των νὰ βλέπῃς καὶ νὰ χάσκης;
Νὰ τοὺς ἰδῆς νά...

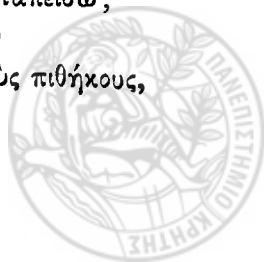
ΘΘΕΛΛΟΣ

Θάνατος καὶ Κόλασις!

ΙΑΓΟΣ

Νομίζω

ὅτι θὰ ἦναι δύσκολον αὐτὸ νὰ σοῦ τὸ δείξω.
Τί διάβολον! Πῶς γίνεται ν' ἀφήσουν ἄλλα ἄματα
τὰ μυστικά των νὰ ἰδοῦν καὶ τὰ καμώματά των;
Λοιπὸν τί θέλεις; Τί νὰ πῶ; Πῶς νὰ σὲ καταπέισω;
Εἶναι ἀδύνατον αὐτὸ νὰ τὸ ἰδῆς, κ' ἂν ἦσαν
ὡσάν τοὺς τράγους βιαστικοί, ζεστοὶ ἄν τοὺς πιθήκους,

ἦ λυσασμένοι κι' ἄγριοι ἴσάν λύκοι, ἦ κι' ἄν ἦσαν
κτῆνη χονδρά, ἴσάν ἄνθρωπον κουτόν ἀφοῦ μεθύση.
Ἄν ὅμως συμπεράσματα καὶ πειστικά σημάδια
ποῦ ὀδηγοῦν ὀλοΐσια ἔς τὴν θύραν τῆς ἀλήθειας
εἶν' ἀρκετά, τότε ἤμπορῶ αὐτὰ νὰ σοῦ τὰ δείξω.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Σημάδι τῆς ἀπάτης της, ποῦ νὰ φωνάζη, θέλω!

ΙΑΓΟΣ

Ἄ! τοῦτο τὸ ὑπούργημα διόλου δὲν μ' ἀρέσει.
Ἄλλ' ὅμως ἀφοῦ ἔγεινε κ' ἔως ἐδῶ ἐμβῆκα,
ἀπὸ ἀνοησίαν μου κι' ἀπὸ πολλὴν φιλίαν,
ἄς ἦναι.—Μὲ τὸν Κάσιον ἐπλάγιασα ἐσχάτως·
ἀλλ' ἐπειδὴ πονόδοντος φρικτὸς μ' ἐτυραννοῦσε,
ὀλόνοκτα ἔς τὸ πλάγι του δὲν ἔκλεισα τὸ μάτι.
Εἶν' ἄνθρωποι ποῦ τὴν ψυχὴν τόσον ῥηχὰ τὴν ἔχουν,
ποῦ ὅ,τι ἔχουν εἰς τὸν νοῦν, ἔς τὸν ὕπνον τὸ φωνάζουν.
Ὁ Κάσιος εἶν' ἀπ' αὐτούς. Ἐκεῖ ποῦ ἐκοιμᾶτο
τὸν ἤκουσα ποῦ ἔλεγε: «Γλυκειά μου Δυσδαιμόνα!
τὸν ἔρωτά μας πρόσεχε κανεὶς νὰ μὴ τὸν νοιώση.»
Καὶ ὕστερα μοῦ ἤρπασε καὶ μ' ἔσφιγγε τὸ χέρι
κ' ἐφώναζε: Ἀγάπη μου!—καὶ μ' ἐθερμοφιλοῦσε,
ἴσάν νᾶθελ' ἀπ' τὰ χεῖλη μου φιλιὰ νὰ ξεβρίζωση.
Κ' ἐκεῖ μ' ἐσφικταγκάλιασε κ' ἐστέναξε, καὶ εἶπε:
Κατηραμέν' ἦ Μοῖρά σου ποῦ σ' ἔδωκε ἔς τὸν Μαῦρον.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Ἦ φρίκη, φρίκη!

ΙΑΓΟΣ

Πλὴν αὐτὸ εἰς τ' ὄνειρόν του ἦτο.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ἄλλ' ὅμως εἶν' ἐνθύμησις πραγμάτων περασμένων,
κι' ἄς ἦναι ὄνειρον. Πολὺ, πάρα πολὺ σημαίνει.

ΙΑΓΟΣ

Καὶ ἴσως κι' ἄλλα πράγματα μ' αὐτὸ ξεκαθαρίσουν,
ποῦ τώρα φαίνονται θολά.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Θὰ τὴν καταξεσχίσω!

ΙΑΓΟΣ

Μή! Ἐχε γνῶσιν. Τίποτε δὲν εἶδαμεν ἀκόμη,
καὶ ἴσως δὲν σοῦ ἔπταισεν ἐκείνη.— Δὲν μοῦ λέγεις,
εἶδες ποτέ σου νὰ κρατῇ ἔς τὸ χέρι της μαντίλι,
ποῦ ἔχει χαμοκέρασα ἔς ταῖς ἄκραις κεντημένα;

ΘΘΕΛΛΟΣ

Τῆς τὸ ἐχάρισα ἐγώ. Τὸ πρῶτον χάρισμά μου.

ΙΑΓΟΣ

Αὐτὸ δὲν τὸ ἐγνώριζα· πλὴν μὲ μαντίλι τέτοιον
(καὶ εἶμαι βεβαίωτατος τῆς γυναικός σου ἦτο),
τὸν Κάσιον τὰ γένεια του τὸν εἶδα νὰ σκουπίζῃ.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ἄν ἦν' αὐτό! . . .

ΙΑΓΟΣ

Ἄν ᾤν' αὐτὸ ἦ ἄλλο ἰδικόν της,
τότ' ἐναντίον της λαλεῖ κι' αὐτὸ κοντὰ εἰς τ' ἄλλα.

ΟΘΕΛΛΟΣ

ᾠ! Διατὶ χίλιαις ζωαῖς ὁ σκύλος νὰ μὴν ἔχη!
Ἡ μία μόνη δὲν ἀρκεῖ εἰς τὴν ἐκδίκησίν μου!
Ἄ! Τώρα τὴν ἀλήθειαν τὴν βλέπω, Ἰάγο! . . . Ἰάγο,
ιδέ με· εἰς τὸν ἄνεμον πετῶ τὸν ἔρωτά μου.
Ἐπέρασε.— Ἄπ' τὰ βαθειὰ τοῦ ἄδου ἔλα τώρα
μαύρη Ἐκδίκησις! Καὶ σὺ Ἀγάπη, εἰς τὸ Μῖσος
παράδοσε τὰ στέφανα καὶ τὸ θρονὶ ποῦ εἶχες
εἰς τὴν καρδιάν μου. Φούσκωσε καὶ σὺ βαρὺ μου στῆθος,
κ' εἶσαι γεμάτον ἐχιδναίς!

ΙΑΓΟΣ

Ἠσύχασε ὀλίγον.

ΟΘΕΛΛΟΣ

ᾠ! αἶμα! αἶμα! αἵματα!

ΙΑΓΟΣ

Ἠσύχασε ὀλίγον.

Ἴσως ἀλλάξ' ἡ γνώμη σου.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Ποτέ! ποτέ μου, Ἰάγο!
ᾠσάν τοῦ Πόντου τὸ γοργὸν καὶ παγωμένον ρεῦμα,
ὀποῦ αἰώνια κυλᾷ ἔς τὴν Προποντίδα κάτω
κ' εἰς τὸν Ἑλλήσποντον, χωρὶς νὰ ὀπισθοδρομήσῃ,

καὶ ἡ ὀδική μου ἡ ὀργὴ παρόμοια θὰ τρέξῃ
χωρὶς ποτέ της νὰ σταθῇ κι' ὀπίσω νὰ κυττάξῃ,
χωρὶς ποτέ νὰ ξαναἰδῇ τοῦ ἔρωτος γαλήνην!
Ποτέ,—ὡς ποῦ τὴν δίψαν της βαθεῖα νὰ τὴν χορτάσῃ
μὲ φοβεράν ἐκδίκησιν!

(Γονατίζει).

Ἴδου ὀποῦ τ' ὀμνύω,
κ' οἱ μαρμαρένιοι Οὐρανοὶ ἐπάνω 'κεῖ ἄς ἦναι
οἱ μάρτυρες τοῦ ὄρκου μου.

ΙΑΓΟΣ (γονατίζων).

Μὴ σηκωθῆς ἀκόμη.—

ὦ φῶτα, σεῖς ποῦ λάμπετε αἰώνια ἐπάνω,
καὶ σεῖς ὀλόγυρα ἔς τὴν γῆν ἀόρατα στοιχεῖα,
νὰ ἦσθε μάρτυρες! Ἴδού, ἐδῶ ἀφιερώνει
ὁ Ἰάγος σῶμα καὶ ψυχὴν, νοῦν καὶ καρδιὰν καὶ χέρι
εἰς τοῦ Ὀθέλλου τὴν τιμὴν κ' εἰς τὴν ἐκδίκησίν του!
Ἄς διατάξῃ! πρόθυμος ἐγὼ θὰ ὑπακούσω,
ὅ,τι κι' ἂν ἦν ἡ προσταγὴ· καὶ σκοτωμὸς νὰ ἦναι!

ΘΘΕΛΛΟΣ

Τὴν θέλω τὴν ἀγάπην σου· καὶ τὸ εὐχαριστῶ μου
δὲν εἶναι λόγια. Δέχομαι τὸ φιλικόν σου τάγμα,
κι' ἀμέσως τώρα σοῦ ζητῶ νὰ μοῦ τὸ ξεπληρώσης.
Εἰς τρεῖς ἡμέραις ἀπ' ἐδῶ, ν' ἀκούσω νὰ μοῦ λέγῃς
ὅτι ὁ Κάσιος δὲν ζῆ.

ΙΑΓΟΣ

Θὰ γείνη ὅπως θέλεις·
ἀπέθανε ὁ φίλος μου· ἀλλὰ—ἄς ζῆ ἐκείνη.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Ἡ βρῶμα, ἡ ἀναίσχυντη! Κατάρα νὰ τὴν εὔρη!
 Ἔλα μαζῆ μου. Ἦθελα τρόπον ταχὺν νὰ εὔρω
 τὸν δαίμονα τὸν εὐμορφον αὐτὸν νὰ τὸν σκοτώσω.
 Ἔλα· πηγαίνωμεν. Ἐσὺ εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἦσαι
 ὑπασπιστῆς μου.

ΙΑΓΟΣ

Εἰς ζωὴν καὶ θάνατον ἴδικός σου.

(Ἀπέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

Ἡ αὐτὴ σκηνογραφία.

(Εἰσέρχονται ἡ ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ, ἡ ΑΙΜΙΛΙΑ καὶ ὁ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ.)

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἦξεύρεις τοῦ λόγου σου ποῦ καταλύει ὁ ὑπασπιστῆς,
 ὁ Κάσιος;

ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ

Δὲν τολμῶ νὰ σοῦ εἰπῶ ποῦ καταλεῖ, Κυράμου. (23)

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Καὶ διατί, ἄνθρωπε;

ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ

Διότι αὐτὸς εἶναι ἀξιωματικός, καὶ ἂν μάθῃ, ὅτι λέγω
 πῶς καταλεῖ, θ' ἀρπάξω κατακεφαλιαῖς.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἔλα, ἔλα· ποῦ κατοικεῖ;

ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ

Ὅ,τι σοῦ εἶπῶ σὲ γελῶ, ἀφοῦ δὲν ἤξεύρω ποῦ κατοικεῖ.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Πήγαινε, κ' ἐρώτησε νὰ τὸ μάθῃς.

ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ

Θὰ κάμω ἐρωταποκρίσεις, καθὼς τὸν παππᾶν εἰς τὴν κατήχησιν.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Εὔρέ τον καὶ εἶπέ του νὰ ἔλθῃ ἐδῶ. Εἶπέ του, ὅτι ὠμίλησα τοῦ ἀνδρός μου, καὶ ἐλπίζω ὅλα νὰ διορθωθοῦν.

ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ

Αὐτὰ ποῦ λέγεις τώρα τὰ χωρεῖ νοῦς ἀνθρώπου, καὶ θὰ κάμω τὰ δυνατὰ μου νὰ σοῦ τὰ καταφέρω.

(Ἐξέρχεται).

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ποῦ τάχα νὰ τὸ ἔχασα νομίζεις τὸ μαντίλι;

ΑΙΜΙΛΙΑ

Κ' ἐγὼ δὲν ἔξεύρω.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Νὰ χάσω τὸ πουγγί μου εἶχα καλλίτερα πολὺ, ὅλον φλωριά γεμάτον

Καλά ὅπου ὁ ἄνδρας μου κακὸν ἔς τὸν νοῦν δὲν βάζει,
οὔτε τὸ ἔχει φυσικὸν ἔς τὴν ζήλειαν νὰ ξεπέφτη·
εἰδὲ θὰ εἶχεν ἀφορμὴν νὰ ἔμβη ἔς ὑποψίαν.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Τί; δὲν ζηλεύει;

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ποῖός; αὐτός; Μοῦ φαίνεται ὁ Ἥλιος,
ἐκεῖ ποῦ ἐγεννήθηκε, τοῦ ῥούφησ' ἀπὸ μέσα
κάθε χυμὸν τέτοιας λογῆς.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Νά· ἔρχεται. Ἴδέ τον.

(Εἰσέρχεται ὁ ΘΘΕΛΛΟΣ).

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Δὲν τὸν ἀφίνω ἤσυχον ἐὰν δὲν προσκαλέση
τώρα τὸν Κάσιον ἐδῶ.— Αὐθέντα μου, πῶς εἶσαι;

ΘΘΕΛΛΟΣ

Καλά, γυναῖκά μου. Καὶ σὺ πῶς εἶσαι, Δυσδαιμόνα;
(Δὲν ἤμπορῶ νὰ κρύπτωμαι!)

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Πολὺ καλά, Ὁθέλλε.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Δός μου τὸ χέρισου ἐδῶ.— Τί ἀπαλὸν ποῦ εἶναι.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Δὲν εἶδ' ἀκόμη γηρατειὰ καὶ λύπην δὲν γνωρίζει.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Αὐτὸ θὰ 'πῆ, καλὴ καρδιά καὶ ἀπλοχεροσύνη.
 Ζεστόν ζεστόν, καὶ ἀπαλόν, κ' ὑγρόν. Τὸ χέρι τοῦτο
 θέλει ταπεινώσιν ψυχῆς, μετάνοιαν, νηστείαν,
 καὶ κάκωσιν τοῦ σώματος, καὶ συντριβὴν καρδιάς·
 διότι ἓνας δαίμονας ἰδροπερευχόμενος
 εἶν' ἐδῶ μέσα, καὶ ζητεῖ νὰ ἐπαναστατήσῃ.
 Καλόκαρδον καὶ ἀνοιχτὸν τὸ χέρι τοῦτο εἶναι.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Τοῦτο 'μπορεῖς νὰ τὸ εἰπῆς, διότι τὴν καρδιάν μου
 τὸ χέρι σοῦ τὴν ἔδωκεν αὐτό.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Γενναῖον χέρι!
 Ἦτο καιρὸς ποῦ τὴν καρδιάν τὴν ἔδιδε τὸ χέρι.
 Τὸ πρᾶγμα τώρα ἥλλαξε· καρδιάς δὲν ἔχει, χέρια!

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἐς αὐτὰ δὲν ἔχω τί νὰ 'πῶ· δὲν τὰ καταλαμβάνω.
 Εἰπέ μου, τί μοῦ ἔταξες;

ΘΘΕΛΛΟΣ

Τί σ' ἔταξα, πουλί μου;

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἐμήγνυσα τὸν Κάσιον νὰ ἔλθῃ νὰ τὰ 'πῆτε.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Μία κακή καταβρόη με καταβασανίζει.
Μου δίδεις τὸ μαντίλι σου;

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἴδού, καλέ μου ἄνδρα.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Ἐκεῖνο ποῦ σ' ἐχάρισα.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἐπάνω μου δὲν τὸ ἔχω.

ΟΘΕΛΛΟΣ

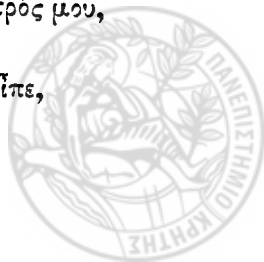
Δὲν τὸ ἔχεις;

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ὅχι, ἄνδρα μου, ἀλήθεια δὲν τὸ ἔχω.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Αὐτὸ δὲν τὸ ἔκαμες καλά. Ἐκεῖνο τὸ μαντίλι
μία γύφτισα τὴν μάναν μου τὸ ἔχει χαρισμένον.
Μάγισσα ἦτο, κ' ἤξευρε σχεδὸν ν' ἀναγινώσκη
κάθε κρυμμένον λογισμὸν· καὶ εἶπε τῆς μητρός μου,
ὅτι ἐνόσω τὸ κρατεῖ, θὰ ἦν ἀγαπημένη
καὶ θὰ ἔχη τὸν πατέρα μου εἰς τὰ θελήματά της
ὑποταγμένον· κί' ἂν ποτὲ τὸ χάσῃ ἢ τὸ χάρισῃ,
ἀμέσως θὰ τὴν σιχαθοῦν τὰ μάτια τοῦ πατρός μου,
καὶ νέους ἔρωτας ἀλλοῦ ἐκεῖνος θὰ ζητήσῃ.
Κ' ἐκείνη ὅταν πέθανε μου τὸ ἔδωσε καὶ μ' εἶπε,

ὅταν θελήσῃ ἡ Μοῦρά μου γυναῖκα ν' ἀποκτήσω
 νὰ τὸ χαρίσω εἰς αὐτήν. Τὸ ἔδωσα ἐσένα,
 καὶ ἔχε το πολύτιμον ὡσὰν τὰ δύο σου ῥάτια!
 Ἐὰν τὸ χάσης, ἢ ἀλλοῦ τὸ δώσης, εἶναι κρῖμα
 ποῦ μεγαλείτερον ποτὲ δὲν γίνεται!

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Τί λέγεις!

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ἀλήθεια! Εἰς τὸ ὕφασμα ἐκεῖνο ἔχει μάγια.
 Μία Σιβύλλα, ποῦ ἔς τὴν γῆν ἐμέτρησε τὸν Ἥλιον
 διακόσια γυρίσματα νὰ κάμη ἔς τὴν ζωὴν της,
 εἰς ἔξαψιν προφητικὴν τὸ ἔχει κεντημένον.
 Ἀπὸ σκουλήκια ἱερὰ ἐβγῆκε τὸ μετᾶξι,
 καὶ ἡ βαφή ἀπὸ καρδιαῖς παρθένων μουμιασμέναις.(26)

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Τί λέγεις; Εἶναι δυνατόν;

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ἀληθινὰ σοῦ λέγω·
 νὰ τὸ προσέχης τὸ λοιπὸν καλά.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Μακάρι τότε
 νὰ μὴ τὸ εἶχα ἰδεῖ ποτέ!

ΘΘΕΛΛΟΣ

Καὶ διατί;

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Τί ἔχεις,
καὶ μοῦ λαλεῖς τόσον σκληρὰ κι' ἀπότομα;

ΟΘΕΛΛΟΣ

Ἐχάθη;
Ἄομίλει· τί τὸ ἔκαμες; τί ἔγεινε; ποῦ εἶναι;

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἐλέησόν με ὁ Θεός!

ΟΘΕΛΛΟΣ

Τί εἶπες;

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Δὲν ἔχάθη·
ἀλλὰ καὶ ἂν ἐχάνετο;

ΟΘΕΛΛΟΣ

Τί;

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

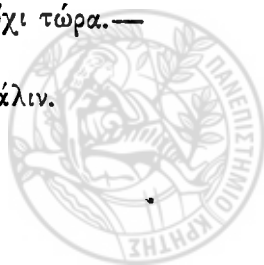
Λέγω δὲν ἔχάθη. .

ΟΘΕΛΛΟΣ

Νὰ μοῦ τὸ δείξης! Φέρε το!

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

ἌΜπορῶ, πλὴν ὄχι τώρα.—
Τὰ κάμνεις ἐξεπίτηδες ν' ἀλλάξης ὁμιλίαν.
Τὴν θέσιν του 'ς τὸν Κάσιον ξανάδοσέ τὴν πάλιν.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Νὰ φέρῃς τὸ μαντίλι σου!—Κᾶτι κακὸν θὰ γείνη!

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

᾽Ω ἔλα, κι' ἄλλον ᾽άν αὐτὸν δὲν θαῦρης.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Τὸ μαντίλι!

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Παρακαλῶ, τὸν Κάσιον εἰπέ μου...

ΘΘΕΛΛΟΣ

Τὸ μαντίλι!

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Αὐτὸν ποῦ ᾽ς τὴν ἀγάπην σου τὴν τύχην του βασιῆει,
καὶ τόσον ἐκινδύνευσε μαζῆ σου...

ΘΘΕΛΛΟΣ

Τὸ μαντίλι!

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

᾽Αλήθεια, τὸ ᾽παράκαμες.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Νὰ φύγῃς ἀπ' ἐμπρός μου!

(᾽Αναχωρεῖ βιαίως).

ΑΙΜΙΛΙΑ

Αὐτὸς ὁ ἄνδρας θὰ μοῦ ᾽πῆς ζηλιάρης πῶς δὲν εἶναι;

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Αὐτὸ ποτὲ ἄλλην φορὰν, ποτὲ μου, δὲν τὸ εἶδα!
 Πρέπει νὰ εἶχε μαγικὰ τῷ ὄντι τὸ μαντίλι,
 καὶ ἦτο δυστυχία μου μεγάλη νὰ τὸ χάσω.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Οὐτ' ἓνας χρόνος οὔτε δυὸ τὸν ἄνδρα δὲν τὸν δείχνουν.
 Οἱ ἄνδρες ὅλ' εἶναι κοιλιὰ, κι' ὅλαις ἡμεῖς τροφή των·
 μᾶς τρώγουν ὅσον ποῦ πεινοῦν· μᾶς διώχουν ἄν χορτά-
 'Ο ἄνδρας μου κι' ὁ Κάσιος. [συν. (27)]

(Εἰσέρχονται ὁ ΙΑΓΟΣ καὶ ὁ ΚΑΣΙΟΣ.)

ΙΑΓΟΣ

Δὲν ἔχει ἄλλον τρόπον·
 ἐκείνη μόνον ἠμπορεῖ. . . Ἴδου! τί εὐτυχία!
 'Ομίλησέ της· πήγαινε, εἰπέ τῆς τα.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Τί κάμνεις ;

Τί νέα ἔχεις, Κάσιε ;

ΚΑΣΙΟΣ

Κυρία μου, καὶ πάλιν
 τὰ ἴδια ἔχω νὰ εἰπῶ καὶ νὰ παρακαλέσω.
 Βοήθησέ με τὴν ζωὴν τὴν πρώτην μου νὰ εὔρω,
 καὶ ν' ἀποκτήσω ἀπὸ σὲ τὴν παλαιὰν ἀγάπην
 ἐκείνου, ὅπου σέβομαι μὲ ὅλην τὴν ψυχὴν μου.
 Μ' ἐσχότωσ' ἢ ἀναβολή.—'Ἐὰν τὸ πταίσιμόν μου
 τόσον τὸ ἔχη τρομερὸν καὶ τόσον μέγα, ὥστε
 οὐτ' ἐκδουλεύσεις παλαιαί, οὔτε παροῦσα λύπη,

οὐτ' ὁ σκοπός μου ἔς τὸ ἐξῆς καλλίτερος νὰ γείνω,
τὴν εὐνοϊάν του δὲν ἔμποροῦν νὰ τὴν ἐξαγοράσουν,
ἄς τὸ γνωρίζω τοῦτο κἄν.—Κέρδος κι' αὐτὸ θὰ ἦναι,
διότι τὴν ἀπόφασιν τουλάχιστον θὰ πάρω,
κ' εἰς ἄλλους δρόμους θὰ ζητῶ νὰ μ' ἐλεήσῃ ἡ Τύχη.

ΛΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἄλλοίμονον ὦ Κάσιε, καλὲ καὶ τρὶς καλέ μου,
δεν ἔχει τώρα πέρασιν ἢ μεσολάβησίς μου·
ὁ κύριός μου σήμερα δὲν εἶναι κύριός μου,
καὶ οὔτε θὰ ἐγνώριζα πῶς εἶν' αὐτὸς ὁ ἴδιος,
ἂν μὲ τὴν γνώμην του μαζῆ τοῦ ἤλλαζε κ' ἡ ὄψις.
Νὰ μὴν ἰδῶ ἀπ' τὸν Θεὸν καλόν, ἐὰν δὲν εἶπα
ὄ,τι ἔμποροῦσα διὰ σέ, καὶ ἂν δὲν εἶπα τόσα,
ὥστ' ἐναντίον μου σκληρὰ ἐξέσπασ' ἡ ὀργή του.
Ἔχε ἀκόμ' ὑπομονήν· ὄ,τι ἔμπορῶ θὰ κάμω·
θὰ κάμω περισσότερον παρὰ ποῦ θὰ ἵτολμοῦσα
καὶ δι' ἐμένα. Μὲ αὐτὸ λοιπὸν εὐχαριστήσου.

ΙΑΓΟΣ

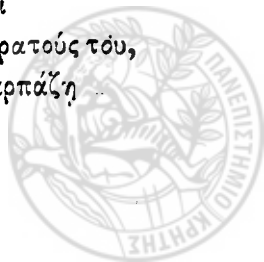
Ὁ στρατηγὸς ἐθύμωσε;

ΑΙΜΙΔΙΑ

Ἐφυγε μόλις τώρα,
καὶ ἄνω κάτω ἔφυγε καὶ καταθυμωμένος.

ΙΑΓΟΣ

Ἐθύμωσε! Πῶς γίνεται; Τὸν εἶδα, τὸ κανόνι
νὰ τοῦ σκορπᾷ ἔς τὸν ἄνεμον κομμάτια τοῦς στρατοῦς τοῦ,
καὶ μέσ' ἀπὸ τὰ χέρια του ἴσταν Δαίμονας ν' ἀρπάξῃ.

τὸν ἀδελφόν του! Πῶς! Αὐτὸς νὰ ἦναι θυμωμένος;
Κᾶτι θὰ τρέχη σοβαρόν. Νὰ τὸν ἰδῶ πηγαίνω.
Κᾶτι θὰ ἦναι φοβερόν, ἂν ἦναι θυμωμένος.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἦ, πήγαινε, παρακαλῶ.

(Ἀπέρχεται ὁ ΙΑΓΟΣ.)

Ναί τίποτε τοῦ Κράτους
θὰ ἦναι, — εἴτε εἴδησις ἀπὸ τὴν Βενετιάν,
ἢ θ' ἀνεκάλυψεν ἐδῶ κρυφὴν συνωμοσίαν,
καὶ τοῦτο θὰ ἐθόλωσε τὸν νοῦν του. Καὶ καθένας
ἂν τὸν βαρύνουν συλλογαῖς εἰς τὰ μικρὰ ξεσπάνει·
διότι ἂν τὸ δάκτυλον ὀλίγον μᾶς πονέση,
καὶ τ' ἄλλα μέλη τὰ γερά αἰσθάνονται τὸν πόνον. (28)
Δὲν εἶν' οἱ ἄνθρωποι Θεοί, ἄς μὴ τὸ λησμονοῦμεν·
κί' οὔτε κανένας ἀπαιτεῖ τοὺς ἄνδρας νὰ τοὺς βλέπη
νὰ ἦναι πάντα πρόσχαροι, καθὼς εἰς ταῖς χαραῖς των.
Ἄλήθεια, μάλωμα πολὺ μοῦ πρέπει, Αἰμιλία·
εἶχα παράπονον κρυφὸν εἰς τὴν ψυχὴν μου μέσα,
(τί στρατιώτης ἀπειθῆς καὶ ἀτακτος ποῦ εἶμαι),
ὅτι μ' ἐφέρθηκε κακά· ἀλλὰ τὸ βλέπω τώρα,
ὅτι τὸν ψευδομαρτυρῶ ἂν τὸν κατηγορήσω.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Μακάρι νὰ τὸν ἰτάραξεν ὑπόθεσις τοῦ Κράτους,
κί' ὄχ' ὑποψία του καμμιὰ ἢ ζήλεια δι' ἐσένα.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἄλλοίμονον, τί ἀφορμὴν τοῦ ἔδωσα ποτέ μου;

ΑΙΜΙΛΙΑ

Δὲν συλλογίζετ' ἀπ' αὐτὰ διόλου ὁ ζηλιάρης·
δὲν τοῦ χρειάζεται' ἀφορμὴ κ' αἰτία νὰ ζηλεύσῃ.
Ζηλεύει μόνον, ἐπειδὴ τὸ ἔχει νὰ ζηλεύῃ.
Νὰ μὴ τὸ ἔχη μέσα του! Ἡ ζήλεια εἶναι τέρας,
ὅπου γεννᾶται μοναχὸν καὶ μόνον μεγαλόνει.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

ὦ! τοῦ Ὀθέλλου τὴν ψυχὴν ἀπὸ αὐτὸ τὸ τέρας
νὰ τὴν φυλάγῃ ὁ Θεός!

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ἄμῆν, ἀμῆν, Κυρία.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Πηγαίνω μέσα. — Κάσιε, ἐδῶ περίμενέ με·
ἐὰν τὸν εὔρω ἤσυχον θὰ τοῦ ξαναμιλήσω,
καθὼς μ' ἐπαρεκάλεσες. Θὰ κάμω δι' ἐσένα
ὅ,τι ἤμπορέσω.

ΚΑΣΙΟΣ

Ταπεινῶς σ' εὐχαριστῶ, Κυρία.

(Ἀπέρχονται ἡ ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ καὶ ἡ ΑΙΜΙΛΙΑ.)

(Εἰσέρχεται ἡ ΒΙΑΓΚΑ.)

ΒΙΑΓΚΑ

Καλῶς σὲ ἤυρα, Κάσιε.

ΚΑΣΙΟΣ

Σὺ εἶσαι; τί γυρεύεις

ἔξω ἐδῶ; τί γίνεσαι ἀγαπητή μου Βιάγκα;
 Τώρα ἠρχόμην νὰ σ' ἰδῶ, ἀγάπη μου, — ἀλήθεια.

ΒΙΑΓΚΑ

Κ' ἐγὼ ἠρχόμην νὰ σ' ἰδῶ, ἐσένα, Κάσιέ μου.
 Ἐπτὰ μερόνυχτα σωστὰ νὰ μὲ ἰδῆς δὲν ἦλθες!
 Μιὰν ἐβδομάδα! Ἐκατὸν ἐξῆντα τόσαις ὥραις!
 καὶ φαίνονται χίλιαι φοραῖς μακρύτεραις αἱ ὥραις,
 ὅταν δὲν ἔχωμεν κοντὰ ἐκεῖνον π' ἀγαποῦμεν·
 ὄχι, δὲν ἔχουν μετρημόν!

ΚΑΣΙΟΣ

Συμπάθησέ με, Βιάγκα·
 εἶχα μεγάλαις συλλογαῖς αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα.
 Ἄλλὰ θὰ εὔρω τὸν καιρὸν νὰ σοῦ ταῖς ξεπληρώσω
 ταῖς ὥραις ὅπου ἔλειψα. Νὰ ζῆς, γλυκειά μου Βιάγκα,
 ἀντίγραψε τὸ σχέδιον αὐτό.

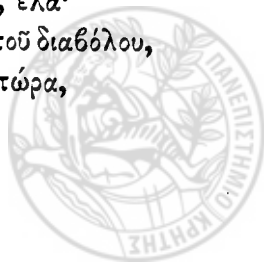
(Τῆ δίδει τὸ χειρόμακτρον τῆς Δυσδαιμόνας.)

ΒΙΑΓΚΑ

Καὶ ποῦ τὸ ἡῦρες;
 Εἶν' ἀπὸ χέρι, Κάσιε, ἀπὸ ἀγάπην νέαν.
 Τώρα τὸ βλέπω διατὶ τὸσον καιρὸν δὲν ἦλθες.
 Ἄ! μ' ἐβαρέθηκες; Καλά!

ΚΑΣΙΟΣ

Ἔλα, γυναῖκα, ἔλα·
 πέταξ' αὐτοὺς τοὺς στοχασμοὺς ἔς τὰ δόντια τοῦ διαβόλου,
 ἐκεῖ ἀπ' ὅπου σ' ἔρχονται. Θὰ μὲ ζηλεύσης τώρα,

πῶς εἶναι τοῦτο χάρισμα ἀπ' ἀγαπητικῆν μου;
 Ὅχι, ἀλήθεια, Βιάγκα μου.

ΒΙΑΓΚΑ

Λοιπόν, καὶ τίνος εἶναι;

ΚΑΣΙΟΣ

Οὔτε ἤξεύρω νὰ σοῦ 'πῶ. Ἐν τὸ σπίτι μου τὸ ἡῦρα·
 μοῦ ἤρεσε τὸ κέντημα, καὶ πρὶν μοῦ τὸ ζητήσουν
 (καθὼς πιστεύω θὰ συμβῆ), νὰ τ' ἀντιγράψω θέλω.
 Πάρε λοιπόν καὶ βγάλε το. Καὶ τώρα — ἄφησέ με.

ΒΙΑΓΚΑ

Πῶς νὰ σ' ἀφήσω; διατί;

ΚΑΣΙΟΣ

Διότι περιμένω
 τὸν στρατηγόν, καὶ σύστασις δὲν εἶναι δι' ἐμένα
 γυναικωμένον νὰ μ' ἰδῆ.

ΒΙΑΓΚΑ

Καὶ διατί, νὰ ζήσης;

ΚΑΣΙΟΣ

Ὅχι πῶς δὲν σὲ ἀγαπῶ.

ΒΙΑΓΚΑ

Ἄλλ' ὅτι δὲν μὲ θέλεις.
 Ἐλα μαζῆ, παρακαλῶ συντρόφευσέ μ' ὀλίγον,
 κ' εἰπέ μου ἂν θὰ σὲ ἰδῶ, πλὴν ἐνωρίς, ἀπόψε;

ΚΑΣΙΟΣ

Πολὺ μακρὰν δὲν ἤμπορῶ νᾶλθω μαζῆ σου τώρα·
ἐδῶ νὰ μείνω χρεωστῶ. Θὰ σὲ ἰδῶ ἀπόψε.

ΒΙΑΓΚΑ

Ἄφοῦ δὲν γίνεται ἀλληῶς, ἄς γείνη ὅπως θέλεις.

(Ἐξέρχονται).

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Ἐμπροσθεν τοῦ φρουρίου.

(Εἰσέρχονται ὁ ΘΘΕΛΛΟΣ καὶ ὁ ΙΑΓΟΣ.)

ΙΑΓΟΣ

Λοιπὸν νομίζεις, στρατηγέ.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ἄν τὸ νομίζω, Ἰάγο;

ΙΑΓΟΣ

Τί; ἓνα μυστικὸν φίλι;

ΘΘΕΛΛΟΣ

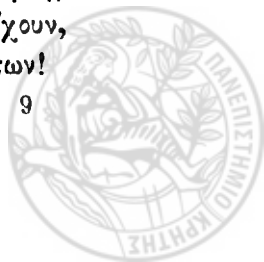
Φιλί τῆς ἀνομίας!

ΙΑΓΟΣ

Ἦ μὲ τὸν φίλον της γυμνή νά ἦναι ἔς τὸ κρεββάτι
μιὰν ὥραν ἢ πλείότερον, χωρὶς κακὸν ἔς τὸν νοῦν των;

ΘΘΕΛΛΟΣ

Εἰς τὸ κρεββάτι, καὶ γυμνοί, χωρὶς κακὸν ἔς τὸν νοῦν των;
Εἶναι ψευτιά! Τὸν διάβολον μ' αὐτὰ θὰ τὸν γελάσουν;
Ἐκεῖνοι πῶχουν ἀρετὴν καὶ κάμνουν τέτοιον πρᾶγμα,
τοὺς σκανδαλίζει ὁ Σατανᾶς τὴν ἀρετὴν ποῦ ἔχουν,
καὶ σκανδαλίζουν τὸν Θεὸν μὲ τὰ καμώματά των!

ΙΑΓΟΣ

Ἐὰν δὲν κάμουν τίποτε, εἶναι μικρὸν τὸ κρῖμα.
Ἄλλ' ἂν εἰς τὴν γυναῖκά μου ἓνα μαντίλι δώσω...

ΘΘΕΛΛΟΣ

Αἰ, τί;

ΙΑΓΟΣ

Τῆς τὸ ἐχάρισα, κι' ἀφοῦ εἶν' ἰδικόν της,
εἰς ὅποιον θέλει δύναται κ' ἐκείνη νὰ τὸ δώσῃ.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Καὶ τὴν τιμὴν ἔς τὸ χέρι της τὴν ἔχει. Νὰ τὴν δώσῃ
κ' ἐκείνην;

ΙΑΓΟΣ

Εἶναι ἡ τιμὴ ἀόρατος οὐσία·
πολλοὶ ὅπου τὴν ἔχασαν περνοῦν ὅτι τὴν ἔχουν.
Πλὴν τὸ μαντίλι...

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ὦ Θεέ! ἄς τὸ ἐλησμονοῦσα!
Μοῦ εἶπες... (Ἐπανερχεται εἰς τὴν ἐνθύμησίν μου
ἄν κόρακας ποῦ ἔρχεται εἰς σπῖτι μολυσμένον,
σημάδι τῆς καταστροφῆς!) (29) Μοῦ εἶπες, τὸ μαντίλι
τὸ εἶδες εἰς τὰ χέρια του;

ΙΑΓΟΣ

Τὸ εἶπα! τί μὲ τοῦτο;

ΘΘΕΛΛΟΣ

Εἶναι καχόν!

ΙΑΓΟΣ

Κι' ἂν ἔλεγα πῶς εἶδα νὰ σοῦ κάμῃ
τὸ ἄδικον; Κι' ἂν ἔλεγα πῶς ἤκουσα νὰ λέγῃ...
Ἐπάρχουν καὶ παληάνθρωποι, ποῦ ἂν τὸ καταφέρουν,
(ἢ μὲ κυνήγημα πολὺ, ἢ καὶ ξελόγιασμά της),
καὶ ἀπατήσουν καὶ χαροῦν τὴν ἀγαπητικῆντων,
τὸ θεωροῦν ἄν τίποτε νὰ φλυαροῦν κατόπιν.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Σοῦ εἶπε τίποτε αὐτός;

ΙΑΓΟΣ

Καὶ βέβαια μοῦ εἶπε·
ἀλλ' ὅμως θὰ σοῦ ὀρκισθῇ, ὅτι δὲν εἶπε λέξιν.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Τί εἶπε;

ΙΑΓΟΣ

ἽΟτι ἔκαμε... Τί ἔκαμε δὲν ἔξέρω.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Τί; τί;

ΙΑΓΟΣ

ἽΟτι ἐχάρηκε...

ΘΘΕΛΛΟΣ

ἽΕκείνην; Αἶ;

ΙΑΓΟΣ

μ' ἐκείνην, — ὅπως ἀγαπᾶς. (30)

ἽΕκείνην, —

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ἐχάρηκε μ' ἐκείνην! Ἐχάρηκεν ἐκείνην! Ἐχάρηκε μ' ἐκείνην, θὰ εἰπῆ ἐδιασκέδασε. Τὴν ἐχάρηκε. Φρίκη! Τὸ μαντίλι! Νὰ τὸ ὁμολογήσῃ! Τὸ μαντίλι!... Νὰ τὸν κάμω νὰ τὸ ὁμολογήσῃ καὶ κρέμασμα! Πρῶτα κρέμασμα καὶ ἔπειτα ἄς τὸ ὁμολογήσῃ! Ἀνατριχιάζω νὰ τὸ συλλογίζωμαι! Δὲν εἶναι φυσικὸν νὰ βλέπη κανεὶς εἰς τ' ὄνειρον του τὴν σκιάν, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ τὸ πρᾶγμα. Δὲν εἶναι λόγια ὅπου μὲ κάμνουν ἄνω κάτω... Πίστ!... Μύταις, αὐτιά, καὶ χεῖλη!... Πῶς γίνεται; Τὸ μαντίλι!... Νὰ τὸ ὁμολογήσῃ!... Τὸ μαντίλι!... ὦ διάβολε!

(Πίπτει καταγῆς λειποθυμισμένος.)

ΙΑΓΟΣ

Φαρμάκι, δούλευε! Ἴδού, πῶς οἱ κουτοὶ γελιοῦνται. Ἴδού ὁ τρόπος νὰ χαθῆ μιᾶς γυναικὸς τιμίας καὶ ὄνομα κ' ὑπόληψις, χωρὶς αὐτὴ νὰ πταίῃ.— Δὲν μὲ ἀκούεις, στρατηγέ; ὦ στρατηγέ! Ὁθέλλε!

(Εἰσέρχεται ὁ ΚΑΣΙΟΣ.)

ΙΑΓΟΣ

Αἶ, Κάσιε!

ΚΑΣΙΟΣ

Τί ἔπαθε:

ΙΑΓΟΣ

Ἐπιληψίαν ἔχει.

Εἶναι δευτέρα προσβολή· καὶ χθὲς τοῦ ἤλθεν ἄλλη.

ΚΑΣΙΟΣ

Δὲν τρίβεις τὰ μηλίγγια του;

ΙΑΓΟΣ

Μὴ τὸν ταραξῆς. Ὅχι.

Καλλίτερα τὸ βυθός του τὸν δρόμον του νὰ κάμη.
 Ἄν ταραχθῆ, τὸ στόμα του ἀφρίζει, καὶ κατόπιν
 μία μανία φοβερὰ τοῦ ἔρχεται... Σαλεύει.
 Ἀπομακρύνσου μιὰν στιγμὴν. Ἀμέσως θὰ συνέλθῃ.
 Καὶ ὅταν φύγῃ ἀπ' ἐδῶ νὰ σοῦ μιλήσω ἔχω
 κάτι πολὺ σημαντικόν.

(Ἀποσύρεται ὁ ΚΑΣΙΟΣ.)

Πῶς εἶσαι, στρατηγέ μου;

Ἐκτύπησες τὴν κεφαλὴν; πονεῖ;

ΘΘΕΛΛΟΣ

Μὲ περιπαίζεις;

ΙΑΓΟΣ

Νὰ περιπαίξω; ποιός; ἐγώ; Μὰ τὴν ζωὴν μου, ὄχι!
 Νὰ ὑποφέρῃς σ' ἤθελα τὴν τύχην σου ἄν ἄνδρας.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ὁ ἄνδρας πῶχει κέρατα ζῶον καὶ τέρας εἶναι.

ΙΑΓΟΣ

Γεμάτη τέρατα λοιπὸν ἢ κάθε χώρα εἶναι,
 γεμάτη ζῶα λογικά.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Τὸ ἐξωμολογήθη;

ΙΑΓΟΣ

Σὲ θέλω ἄνδρα, στρατηγέ. Δὲν συλλογεῖσαι, ὅτι
 ὅποιος γενάτος ἐμπλεχθῆ εἰς τὸν ζυγὸν τοῦ γάμου,
 ἔμπορεῖ σκυμμένος νὰ τραβᾷ ζευγαρωτὰ μ' ἐσένα;
 Πόσαις χιλιάδες ἄνθρωποι πλαγιάζουν κάθε βράδου
 εἰς μολυσμένα στρώματα, καὶ τὰ θαρροῦν ἴδικά των!
 Πάλιν καλλίτερα ἐσύ! — Εἶναι διαβόλου πλάνη,
 περίγελως τοῦ Σατανᾶ, νὰ σφίγγῃς μίαν βρῶμαν
 εἰς ἀγκαλιὰν συζυγικὴν, κ' ἀγνὴν νὰ τὴν νομίζῃς!
 Ὅχι· ἄς ξεύρω κάθε τί. Κι' ἂν ξεύρω τί μοῦ κάμνει,
 τότε κ' ἐγὼ θὰ ξεύρω κἂν τί πρέπει κ' εἰς ἐκείνην.

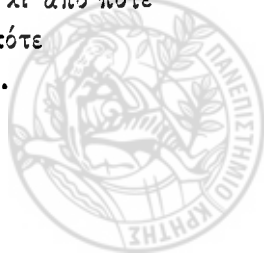
ΟΘΕΛΛΟΣ

Ἐσὺ ἴσαι ἄνδρας γνωστικός, ἀληθινά.

ΙΑΓΟΣ

Ἄν θέλῃς

κρύψου ἐδῶ· πλὴν κύτταξε ὑπομονὴν νὰ ἔχῃς.
 Ἐνῶ ἐσὺ ἐκείτεσο ἔς τὴν λύπην βυθισμένος,
 (πρᾶγμ' ἄτοπον κ' ἀταίριαστον εἰς ἄνδρα ἴσῃν ἐσένα,) ἦλθεν ὁ Κάσιος ἐδῶ. Τὸν ἔδωξα ἀμέσως,
 μὲ τρόπον τοῦ ἐξήγησα τὸ λιγοθύμισμά σου,
 καὶ τὸν ἐπαρακάλεσα νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν
 νὰ τοῦ λαλήσω. Μ' ἔταξε, ὅτι θὰ ἔλθῃ. Κρύψου,
 καὶ βλέπε τον ἔς τὸ πρόσωπον, τί μορφασμοὺς θὰ κάμῃ,
 τί νεύματα, τί σχήματα. Διότι θὰ τὸν βάλω
 νὰ ξαναπῆ ἀπ' τὴν ἀρχὴν τὴν ἱστορίαν ὄλην,
 τὸ πῶς, καὶ ποῦ, πόσαις φοραῖς, καὶ πότε, κ' ἀπὸ πότε
 μὲ τὴν γυναῖκά σου μαζῆ τὰ ἴταίριαξε, καὶ πότε
 θὰ ξαναρχίσῃ. Κύτταζε τὸ κάθε κίνημά του.

Ἄλλά, νὰ ζῆς, ὑπομονή! Ἀλλέως θὰ μὲ κάμης
νὰ λέγω πῶς τὰ ἔχασες κι' ὅτι δὲν εἶσαι ἄνδρας.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Ἄκουσε, Ἰάγο· θὰ μ' ἰδῆς· ὑπομονή δὲν λείπει,
πλὴν κ' αἰμοδόρον θὰ μ' ἰδῆς. Ἀκούεις;

ΙΑΓΟΣ

Δὲν πειράζει·
πλὴν ἔς τὸν καιρὸν τοῦ κάθε τί. Ἄν ἀγαπᾷς τραβήξου.

(Ἀποσύρεται ὁ ΟΘΕΛΛΟΣ καὶ κρύπτεται.)

ΙΑΓΟΣ

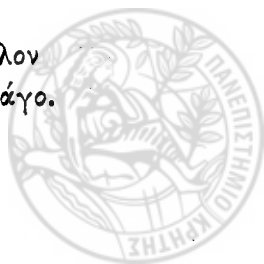
Θὰ φέρω εἰς τὸν Κάσιον τὴν ὀμιλίαν τώρα
τῆς Βιάγκας. Ἡ κυρὰ αὐτὴ πουλεῖ τὴν εὐμορφίαν της
καὶ ἀγοράζει τὸ ψωμί καὶ τὰ φορέματά της.
Ἄλλὰ διὰ τὸν Κάσιον τρελλαίνεται ἡ ἀθλία,
καθὼς αὐτῶν τῶν γυναικῶν τὸ ἔχει συχνὰ ἡ Μοῖρα·
πολλοὶ τὰ χάνουν δι' αὐταῖς, κι' αὐταῖς δι' ἓνα μόνον.
Κι' ὁ Κάσιος κάθε φορὰν π' ἀκούσῃ τ' ὄνομά της
δὲν ἠμπορεῖ νὰ κρατηθῆ ἀπὸ τὰ γέλοια.—Νάτος

(Εἰσέρχεται ὁ ΚΑΣΙΟΣ.)

Τὸ κάθε του χαμόγελον τὸν Μαῦρον θὰ τρελλαίνῃ,
κ' ἡ τυφλωμένη ζήλεια τοῦ στραβὰ θὰ ἐκλαμβάνῃ
κάθε του νεῦμα ἢ ἴματιάν.—Ἰπασπιστὰ πῶς εἶσαι;

ΚΑΣΙΟΣ

Καλὰ νὰ ἦμαι ἠμπορῶ ἐνῶ μ' αὐτὸν τὸν τίτλον
μὲ χαιρετᾷς; Μ' ἐσχότωσε ἡ στέρησίς του, Ἰάγο.

ΙΑΓΟΣ

Τὸν ἔχεις, ἂν μὲ τὸ καλὸν τὴν Δυσδαιμόναν πιάσης.

(Χαμηλῇ τῇ φωνῇ.)

Ἄν ἦτο εἰς τῆς Βιάγκας σου τὸ χέρι νὰ τὸν λάβης,
τελειωμένην τὴν δουλειὰν τὴν εἶχες.

ΚΑΣΙΟΣ (γελῶν).

Ἢ καυμένη!

ΟΘΕΛΛΟΣ (καθ' ἑαυτόν).

Ἦρχισε κι' ὄλα νὰ γελᾷ.

ΙΑΓΟΣ

Δὲν μ' ἔτυχε ποτέ μου
γυναῖκα τόσον ν' ἀγαπᾷ, ὅσον αὐτὴ ἐσένα.

ΚΑΣΙΟΣ

Ἢ κατεργάρα! Μ' ἀγαπᾷ τῶ ὄντι τὸ πιστεύω.

ΟΘΕΛΛΟΣ (καθ' ἑαυτόν).

Δὲν τὸ ἀρνεῖται, καὶ γελᾷ.

ΙΑΓΟΣ

Ἄκουεις, Κάσιέ μου.

(Συνομιλεῖ μετ' αὐτοῦ κρυφίως).

ΟΘΕΛΛΟΣ (καθ' ἑαυτόν).

Τοῦ λέγει τώρα νὰ τὰ 'πῆ. Ἐμπρός, ἐμπρός! Ὁραῖα!

ΙΑΓΟΣ

Κηρύττει καὶ διαλαλεῖ πῶς θὰ στεφανωθῆτε.
Σκοπὸν τὸ ἔχεις;

ΚΑΣΙΟΣ (γελῶν).

Χά! χά! χά!

ΘΘΕΛΛΟΣ (καθ' ἑαυτόν).

Σ' ἀρέσει; Αἴ; σ' ἀρέσει!

ΚΑΣΙΟΣ

Νὰ τὴν στεφανωθῶ! Μίαν νυκτογυρίστραν! Μὴ μ' ἔχῃς δά, ὅτι τὰ ἔχω χαμένα ὅλως διόλου. Χά, γά, χά!

ΘΘΕΛΛΟΣ (καθ' ἑαυτόν).

ὦ βέβαια! ὦ βέβαια! Γελᾷ ὁποῖος κερδίζει.

ΙΑΓΟΣ

Ἀλήθεια σοῦ λέγω· ἐβγήκε λόγος, ὅτι τὴν στεφανόνεσαι.

ΚΑΣΙΟΣ

Ὅμιλει μὲ τὰ σωστά σου, παρακαλῶ.

ΙΑΓΟΣ

Νὰ μὴν ἦμαι ἄνθρωπος, ἂν δὲν τὸ ἤκουσα.

ΘΘΕΛΛΟΣ (καθ' ἑαυτόν).

Κ' ἐμένα μ' ἐξεβγάλετε; Καλά!

ΚΑΣΙΟΣ

Ἡ μαϊμοῦ τὰ ἔβγαλεν αὐτά! Ἡ ἀγάπη της τὴν ἐπλάνεσε καὶ θαρρεῖ, ὅτι θὰ τὴν πάρω γυναϊκά μου· ὄχι βέβαια ἰδική μου ὑπόσχεσις.

ΟΘΕΛΛΟΣ (καθ' ἑαυτόν.)

Ὁ Ἰάγος νεῦμα μ' ἔκαμε· θ' ἀρχίσῃ νὰ τὰ λέγῃ.

ΚΑΣΙΟΣ

Τώρα ἦτον ἐδῶ. Ὅπου εὐρεθῶ, νά σου την κατόπιν μου! Προχθὲς ἤμουν εἰς τὴν ἀκρογιαλιὰν μὲ μερικοὺς Βενετούς, καὶ ἔξαφνα παρουσιάζεται ἡ λωλὴ καὶ χύνεται ἐπάνω μου...

ΟΘΕΛΛΟΣ (καθ' ἑαυτόν.)

Καὶ κράζει: ὦ ἀγάπη μου! αὐτὸ λέγει ἡ ἔκφρασις του.

ΚΑΣΙΟΣ

Καὶ μ' ἀγκαλιάζει, σειστή καὶ κουνιστή, καὶ ἀρχίζει τὰ κλαύματα, καὶ μὲ τραβᾷ καὶ μὲ σκουντᾷ... Χά, χά, χά!

ΟΘΕΛΛΟΣ (καθ' ἑαυτόν.)

Τώρα λέγει, πῶς τὸν ἔσυρε εἰς τὸ κρεββάτι μου. Ἄ! τὴν μύτην σου τὴν βλέπω, ἀλλὰ ποῦ εἶναι ὁ σκύλος εἰς τὸν ὁποῖον θὰ τὴν πετάξω;

ΚΑΣΙΟΣ

Μὰ τὴν ἀλήθειαν, πρέπει πλέον νὰ τὴν παραιτήσω.

ΙΑΓΟΣ

Κύτταξ' ἐμπρός μου. Νά την κ' ἔρχεται.

(Εἰσέρχεται ἡ ΒΙΑΓΚΑ).

ΚΑΣΙΟΣ

Τέτοια ἀλωποῦ μοσχομυρωδάτη!... Τί θέλεις καὶ μὲ κυνηγᾷς;

ΒΙΑΓΚΑ

Νὰ σὲ κυνηγήσῃ ὁ Διάβολος καὶ ἡ μάνα του! Τί μαντίλι ἦτον ἐκεῖνο ποῦ μοῦ ἔδωσες; Ἀνόητη ἐγὼ νὰ τὸ πάρω! Νὰ σοῦ ἀντιγράψω τὸ σχέδιον! Ποῖον τὰ πουλεῖς, ὅτι τὸ ἡῦρες εἰς τὸ σπίτι σου, καὶ ὅτι δὲν ἤξεύρεις ποῖος τὸ ἄφησεν ἐκεῖ; Σοῦ τὸ ἐχάρισε καμμία βρωμα, καὶ μοῦ τὸ δίδεις ἐμένα νὰ σοῦ τὸ ἀντιγράψω! Νά, δός το εἰς τὴν φιληνάδα σου. Ὅπου κι' ἂν τὸ ἡῦρες, σχέδιον ἐγὼ δὲν σοῦ βγάζω!

ΚΑΣΙΟΣ

Τί εἶν' αὐτὰ Βιάγκα μου γλυκειά; Τί εἶν' αὐτά; Τί εἶν' αὐτά;

ΟΘΕΛΛΟΣ (καθ' ἑαυτόν.)

Μὰ τὸν Θεόν! Τὸ μαντίλι μου εἶναι τοῦτο.

ΒΙΑΓΚΑ

*Ἄν σοῦ ἀρέσῃ νὰ δειπνήσῃς ἀπόψε μαζῆ μου, κόπιασε.
*Ἄν δὲν σοῦ ἀρέσῃ, ἔλα ὅταν ἀγαπᾶς.

(*Ἀναχωρεῖ).

ΙΑΓΟΣ

Τὸ κατόπιν της! Τὸ κατόπιν της!

ΚΑΣΙΟΣ

Δὲν ἤμπορῶ νὰ κάμω διαφορετικά. Εἰ δέ, δὲν τὸ ἔχει τίποτε νὰ βάλῃ ταῖς φωναῖς μέσα εἰς τοὺς δρόμους.

ΙΑΓΟΣ

Θὰ δειπνήσῃς μαζῆ της;

ΚΑΣΙΟΣ

Τὸ ἔχω σκοπόν.

ΙΑΓΟΣ

Καλά. Ἴσως ἔλθω κ' ἐγὼ νὰ σ' εὔρω ἐκεῖ διότι ἔχω
νὰ σοῦ μιλήσω.

ΚΑΣΙΟΣ

Ἔλα σὲ παρακαλῶ. Ἐρχεσαι;

ΙΑΓΟΣ

Πήγαινε, πήγαινε. Καλά!

(*Αναχωρεῖ ὁ ΚΑΣΙΟΣ.)

ΟΘΕΛΛΟΣ (προχωρῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς.)

Πῶς νὰ τὸν σκοτώσω, Ἰάγο;

ΙΑΓΟΣ

Τὸν εἶδες πῶς ἔπαιρνε εἰς τὸ ἀστεῖον τὴν αἰσχρό-
τητά του;

ΟΘΕΛΛΟΣ

ὦ! Ἰάγο!

ΙΑΓΟΣ

Καὶ τὸ μαντίλι τὸ εἶδες;

ΟΘΕΛΛΟΣ

Τὸ ἰδικόν μου ἦτο;

ΙΑΓΟΣ

Τὸ ἰδικόν σου, μὰ τὸ χέρι τοῦτο! Καὶ ἰδὲ πῶς τὴν

ἔχει τὴν ἀνόητην τὴν γυναῖκά σου. Τοῦ χαρίζει τὸ μαντίλι τῆς, καὶ αὐτὸς τὸ δίδει εἰς τὴν λεγάμενήν του.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Ἦθελα νὰ τὸν ἔχω ἐννέα χρόνους νὰ τὸν σκοτόνω. — Τέτοια εὐμορφη γυναῖκα, τέτοια νόστιμη, τέτοια γλυκειὰ γυναῖκα!

ΙΑΓΟΣ

Αὐτὰ νὰ τὰ λησμονήσης τώρα.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Ναί! Νὰ σαπίση καὶ νὰ χαθῆ καὶ νὰ κολασθῆ—ἀπόψε! Δὲν ἔχει ζωὴν! Ὅχι! Ἡ καρδιά μου ἔγεινε πέτρα· τὴν κτυπῶ καὶ μοῦ πονεῖ τὸ χέρι.—ὦ! Δὲν ἔχει ὁ κόσμος πλᾶσμα γλυκύτερον. Τῆς ἤξιζε νὰ κάθηται εἰς ἑνὸς βασιλέως πλευρὸν καὶ νὰ προστάζῃ!

ΙΑΓΟΣ

Αὐτὰ δὲν εἶναι λόγια δι' ἐσένα.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Νὰ χαθῆ! Λέγω μόνον τὸ τί εἶναι. Τόσον ἐπιτηδεῖα εἰς τὸ κέντημα! Καὶ πῶς ἐτραγωδοῦσε! ὦ! Καὶ ἀρκοῦσαις ἡμέρονε τὸ τραγούδημά τῆς. Καὶ τόσον ξυπνητὴ καὶ προκομμένη!

ΙΑΓΟΣ

Τόσον χειρότερα, λοιπόν, δι' ἐκείνην.

ΟΘΕΛΛΟΣ

᾽Ω, χίλιαις, χίλιαις φοραῖς χειρότερα! Καὶ τόσον γλυκειὰ συμπεριφορά.

ΙΑΓΟΣ

Γλυκειὰ μὲ τὸ παρεπάνω.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Ἔχεις δίκαιον. Καὶ ὅμως τί κρίμα, Ἰάγο! ᾽Ω Ἰάγο, τί κρίμα!

ΙΑΓΟΣ

Ἄν σοῦ ἀρέσῃ ἡ ἀνομία της, δός της τὴν ἀδειαν νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ἀφοῦ ἐσένα δὲν σὲ πειράζει, ποῖος ἔχει νὰ παραπονεθῇ;

ΟΘΕΛΛΟΣ

Θὰ τὴν κάμω κομμάτια! Νὰ μὲ κερατώσῃ ἐμένα!

ΙΑΓΟΣ

Ἐντροπή της!

ΟΘΕΛΛΟΣ

Καὶ μὲ ποῖον; μὲ τὸν ἀξιωματικόν μου!

ΙΑΓΟΣ

Ἀκόμη μεγαλειτέρα ἐντροπή της!

ΟΘΕΛΛΟΣ

Εὐρέ μου φαρμάκι, Ἰάγο, — ἀπόψε . . . Δὲν θ' ἀλλάξω

λόγια μαζῆ τῆς, μήπως μοῦ γυρίσῃ καὶ πάλιν τὴν γνώ-
μην τὸ κορμί τῆς καὶ ἡ εὐμορφιά τῆς . . . Ἐπόψε, Ἰάγο.

ΙΑΓΟΣ

Μὴ μὲ φαρμάκι. Πινίξέ την εἰς τὸ κρεβάτι τῆς· τὸ
κρεβάτι τὸ ὁποῖον σοῦ ἐμόλυνε.

ΘΕΕΛΛΟΣ

Καλά, καλά! Μοῦ ἔρχεται αὐτὴ ἡ δικαιοσύνη. Πολὺ
καλά!

ΙΑΓΟΣ

Διὰ τὸν Κάσιον, ἐγὼ ἐπάνω μου τὸν παίρνω.
Κοντὰ εἰς τὰ μεσάνυχτα ἔχεις ν' ἀκούσῃς κι' ἄλλα.

ΘΕΕΛΛΟΣ

Ἐξαίρετα! πολὺ καλά!

(Σάλπιγγες ἔξωθεν).

Τί σάλπιγγες σημαίνουν;

ΙΑΓΟΣ

Τῆς Βενετίας τίποτε . . . Ὁ Λοδοβίκος εἶναι
τοῦ Δόγη φέρνει μῆνυμα· μαζῆ κ' ἡ Δυσδαιμόνα.

(Εἰσέρχονται ὁ ΛΟΔΟΒΙΚΟΣ, ἡ ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ καὶ συνοδεία).

ΛΟΔΟΒΙΚΟΣ

Καλῶς σὲ ἤυρα, στρατηγὲ γενναῖε.

ΘΕΕΛΛΟΣ

Καλῶς ἦλθες.

ΛΟΔΟΒΙΚΟΣ

Ὁ Δόγης καὶ οἱ ἄρχοντες χαιρετισμούς σοῦ στέλλουν.

(Τῷ ἐγχειρίζει φάκελλον)

ΘΘΕΛΛΟΣ

Τὸν ὑψηλὸν των ὀρισμὸν ἀσπάζομαι μὲ σέβας.

(Ἐνοίγει τὸν φάκελλον καὶ ἀναγινώσκει).

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Τί νέα; Λέγ' ἐξάδελφε, καλέ μου Λοδοβίκε.

ΙΑΓΟΣ

Αὐθέντα μου σέ χαιρετῶ. Μετὰ χαρᾶς σέ βλέπω
ἔς τὴν Κύπρον καλῶς ὤρισες.

ΛΟΔΟΒΙΚΟΣ

Εὐχαριστῶ σε, Ἰάγο,
Τί κάμνει ὁ ὑπασπιστής, ὁ Κάσιος;

ΙΑΓΟΣ

Ἵπάρχει.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἐξάδελφέ μου, μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀνδρός μου
Ἐγεινε χάλασμα κακόν. Ἐσὺ θὰ τοὺς τὸ ἰσιάσης.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Εἶσαι βεβαία δι' αὐτό;

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Αὐθέντα μου;

ΘΘΕΛΛΟΣ (ἀναγινώσκων).

«Καὶ πρέπει
νὰ πράξης ὅ,τι γράφομεν ἀφεύκτως, ἐὰν θέλῃς» . . .

ΛΟΔΟΒΙΚΟΣ

Ἐσένα δὲν ὠμίλησε. Τὰ γράμματα διαβάζει.
Ὁ Κάσιος κι' ὁ ἄνδρας σου τὰ ἔχουν χαλασμένα;

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ναι, δυστυχῶς. Καὶ ἤθελα παραπολύ, — διότι
τὸν Κάσιον τὸν ἀγαπῶ,—νὰ τοὺς συμφιλιώσω.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Φωτιά καὶ λαῦρα!

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἄνδρα μου;

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ἐς τὰ λογικά σου εἶσαι;

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ, (πρὸς τὸν Λοδοβίκον).

Ἐθύμωσε;

ΛΟΔΟΒΙΚΟΣ

Τὰ γράμματα φοβοῦμαι τὸν συγχύζουν,
διότι φέρνουν προσταγὴν ὀπίσω νὰ γυρίτη,
καὶ εἰς τὴν θέσιν του ἐδῶ τὸν Κάσιον ν' ἀφήσῃ.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἦ! πίστευσε, τὸ χαίρομαι . . .

ΟΘΕΛΛΟΣ

Ἄληθινά;

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Αὐθέντα;

ΟΘΕΛΛΟΣ

Χαίρομαι ποῦ ἴσαι παλαβή!

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ὅθέλλε μου, τί ἔχεις;

ΟΘΕΛΛΟΣ

ὦ Σατανᾶ!

(Τὴν βαπίζει)

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Δὲν τ' ἀξίζα!

ΔΟΔΟΒΙΚΟΣ

ὦ! Δὲν θὰ τὸ πιστεύσουν
 ἔς τὴν Βενετίαν, κι' ἂν εἰπῶ μὲ ὄρκους πῶς τὸ εἶδα!
 Ἦτο πολὺ. Συγχώρησιν νὰ τῆς ζητήσης. Κλαίει.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Τὰ δάκρυσά σου, Σατανᾶ, ἔς τὴν γῆν ἐὰν φυτρῶνουν,
 κάθε ποῦ πέφτει σταλαγμός, κροκόδειλος γεννᾶται!
 Νὰ μὴ σὲ ἴδουν τὰ μάτια μου!

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἄν σὲ πειράζω φεύγω.

(*Ἀποσύρεται).

ΛΟΔΟΒΙΚΟΣ

Ἄληθινὰ ὑπήκοη γυναῖκα! Στρατηγέμου,
 παρακαλῶ σε, κάμε με τὴν χάριν νὰ τὴν κράξης

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ἐδῶ, κυρά.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ (ἐπιστρέφουσα.)

Αὐθέντα μου.

ΘΘΕΛΛΟΣ (πρὸς τὸν Λοδοβίκον.)

Τί θέλεις νὰ τὴν κάμης;

ΛΟΔΟΒΙΚΟΣ

Ποῖος; ἐγώ;

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ἐζήτησες ὀπίσω νὰ γυρίση.

᾽Ω! νὰ γυρίση δύναται, καὶ πάλιν νὰ γυρίση,
 καὶ νὰ πηγαίνει ἔς τὰ ἔμπρός, καὶ νὰ ξαναγυρίση.

᾽Ω! καὶ νὰ κλαίη δύναται, νὰ κλαίη· κι' ὅπως εἶπες
 εἶναι ὑπήκοη πολὺ, ὑπήκοη γυναῖκα!

Πολὺ ὑπήκοη! — Ἐμπρός· τὸ κλαύσιμον μὴ παύης. —

᾽Ὡς πρὸς αὐτό... — Καμόνεται καλὰ τὴν λυπημένην! —

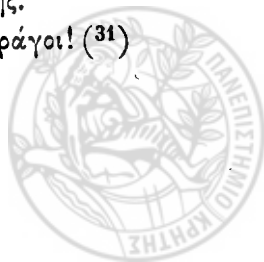
Οἱ ἄρχοντες μὲ προσκαλοῦν ἔς τὴν Βενετιάν. — Φῦγε·
 ὅταν σὲ θέλω σὲ μηνῶ. — Ὅσους ὄρισμούς των κλίνω,
 καὶ ὅσον τὸ ταχύτερον ἀναχωρῶ. — Κρημνίσου!

(Ἀναχωρεῖ ἡ ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ.)

Ὁ Κάσιος τὴν θέσιν μου θὰ λάβῃ. Πλὴν ἀπόψε
 παρακαλῶ, ἂν ἀγαπᾷς, μαζῆ μου νὰ δειπνήσης.

Ἐστὴν Κύπρον καλῶς ὠρίσες. — ᾽Ω! πίθηκοι καὶ τράγοι! (31)

(Ἐξέρχεται.)

ΛΟΔΟΒΙΚΟΣ

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἐδῶ εἶν' ὁ γενναῖος Μαῦρος,
 ποῦ καύχημα καὶ στήριγμα τὸν ἔχ' ἡ Βενετία;
 Αὐτὴ ἐδῶ εἶν' ἡ ψυχὴ ποῦ δὲν καταπονεῖται;
 Αὐτὸ εἶναι τ' ἀδάμαστον τὸ στῆθος, τὸ ὁποῖον
 οὔτε κλονίζει συμφορὰ οὔτε πληγόνει τύχη;

ΙΑΓΟΣ

Δὲν εἶν' ὁ ἴδιος ἄνθρωπος.

ΛΟΔΟΒΙΚΟΣ

Ἄλλ' εἶναι 'ς τὰ σωστά του;
 Μὴ τοῦ ἐσάλευσε ὁ νοῦς;

ΙΑΓΟΣ

Εἶναι αὐτὸς ποῦ εἶναι.
 Φωνὴν δὲν ἔχω νὰ εἰπῶ τὸ τί φρονῶ. Μακάρι
 νὰ ἦτον ὅπως ἔπρεπε... ἂν δὲν ἦν' ὅπως πρέπει.

ΛΟΔΟΒΙΚΟΣ

Νὰ δείρη τὴν γυναῖκά του!

ΙΑΓΟΣ

Μὰ τὴν ἀλήθειαν, τοῦτο
 δὲν ἦτο κάμωμα σωστόν. Καὶ ὅμως ἄς 'μποροῦσα
 νὰ σοῦ εἰπῶ, πῶς ἀπ' αὐτὸ χειρότερα δὲν ἔχει.

ΛΟΔΟΒΙΚΟΣ

Τοῦ ἔγαινε συνήθεια; Ἡ μήπως ἐξ αἰτίας
 τοῦ γράμματος ποῦ ἔλαβε τοῦ ἤναψε τὸ αἷμα;

ΙΑΓΟΣ

Ἄλλοίμονον, ἀλλοίμονον! Ὅσ' ἐμένα δὲν ἀρμόζει
καὶ οὔτε πρέπει νὰ εἰπῶ τί εἶδα καὶ τί ἔξυρω.
Θὰ τὸν ἰδῆς, καὶ περιττὰ τὰ λόγια τὰ ὀδικά μου.
Τὰ ἴδια του καμώματα θὰ σοῦ τὸν μαρτυρήσουν·
Φθάνει νὰ δώσης προσοχὴν καὶ θὰ ἰδῆς τί κάμνει.

ΛΟΔΟΒΙΚΟΣ

Πολὺ λυποῦμαι εἰς αὐτὸν νὰ ἔβγω γελασμένος.
(Ἀπέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Θάλαμος ἐν τῷ φρουρίῳ

(Εἰσέρχονται ὁ ΘΘΕΛΛΟΣ καὶ ἡ ΑἸΜΙΛΙΑ.)

ΘΘΕΛΛΟΣ

Λοιπὸν δὲν εἶδες τίποτε;

ΑἸΜΙΛΙΑ

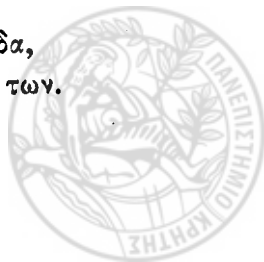
Οὔτ' ἤκουσα, οὔτ' εἶδα,
οὔτ' ὑπωπτεύθηκα ποτέ.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ναί, πλὴν μαζῆ τούς εἶδες,
ἐκείνην καὶ τὸν Κάσιον.

ΑἸΜΙΛΙΑ

Ἄλλὰ κακὸν δὲν εἶδα,
κ' ἤκουσα κάθε συλλαβὴν καὶ καθ' ἀναπνοὴν των.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Κρυφά δὲν ἐψιθύρισαν ποτέ;

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ποτέ, αὐθέντα.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Καὶ δὲν σὲ ἔστειλαν ποτὲ νὰ μακρυνθῆς;

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ποτέ των!

ΘΘΕΛΛΟΣ

Νὰ φέρῃς τὰ χειρόφτια της, ἢ φουσερόν, ἢ ἄλλο;

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ποτέ, ποτέ!

ΘΘΕΛΛΟΣ

Παράδοξον!

ΑΙΜΙΛΙΑ

Αὐθέντα, βεβαιώσου

εἶν' ἡ γυναῖκά σου πιστή. Τὴν παίρνω 'ς τὴν ψυχὴν μου.

'Αν ἄλλο ὑποπτεύεσαι, ἀπὸ τὸν νοῦν σου βγάλ' το

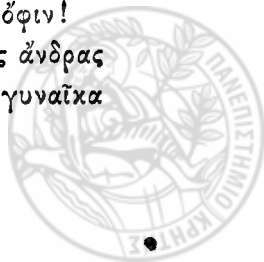
καὶ ἄδικα κολάζεσαι. Ἄν τὸ 'βαλε 'ς τὸν νοῦν σου

κανένας ἄνθρωπος κακός, κατάρρα νὰ τὸν εὔρῃ!

Ναί, ἡ κατάρρα πῶδωσε ὁ Πλάστης εἰς τὸν ὄφιν!

'Αν τιμημένη καὶ σεμνή δὲν ἦν' αὐτή, ποιὸς ἄνδρας

θὰ λογισθῆ καλότυχος; Καὶ ποιὰν σεμνήν γυναῖκα

δὲν θὰ λερῶση διαβολή;

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ἴπέ της ἐδῶ νὰ ἔλθη.

Πήγαινε.

(Ἐξέρχεται ἡ ΑΙΜΙΛΙΑ).

Εἶπεν ἀρκετά. Ἄλλ' ὅμως ποιά μαυλίστρα
τὰ ἴδια δὲν θὰ ἔλεγε; Ἡξεύρει τὴν δουλειάν της
ἢ πόρνη,—τὰ αἰσχρὰ κρυφὰ νὰ κλειδομανταλόνη.
Καὶ κάμνει ταῖς μετάνοιαῖς της, καὶ κάμνει τὸν σαυρόντης!
Τὴν εἶδα νὰ καμόνεται!

(Ἐπιστρέφει ἡ ΑΙΜΙΛΙΑ μετὰ τῆς ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑΣ).

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Αὐθέντα μου, τί θέλεις;

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ἴελα, πουλάκι μου, ἐδῶ.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Τί εἶν' ὁ ὀρισμός σου;

ΘΘΕΛΛΟΣ

Θέλω τὰ ἴμια σου νὰ ἰδῶ. Ἵ τὸ πρόσωπον ἰδέ με.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Τί φαντασία σου φρικτή;

ΘΘΕΛΛΟΣ (πρὸς τὴν Αἰμιλίαν.)

Νὰ ἴπας εἰς τὴν δουλειάν σου,

ἔσὺ κυρά, καὶ ἄφινε μονάχα τὰ ζευγάρια.
 Κλείσε τὴν θύραν.— Κραῖξε χμ, ἡ βῆξε ὅποιος ἔλθῃ.
 Τὴν τέχνην σου! τὴν τέχνην σου! Μὲ ἤκουσες; Νὰ φεύγῃς!

(Ἐξέρχεται ἡ ΑΙΜΙΛΙΑ.)

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἵς τὰ γόνατά μου σοῦ ζητῶ νὰ μοῦ εἰπῆς τί ἔχεις;
 Μίαν μανίαν ἐννοῶ ἔς τὰ λόγια ὅπου λέγεις,
 ἀλλ' ὅμως δὲν τὰ ἐννοῶ τὰ λόγια.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Δὲν μοῦ λέγεις

ποιὰ εἶσαι σύ;

ΔΥΣΔΑΙΜΝΟΑ

Αὐθέντα μου, ἡ σύζυγός σου εἶμαι·
 ἡ σύζυγός σου ἡ πιστὴ καὶ ἀφοσιωμένη.

ΟΘΕΛΛΟΣ

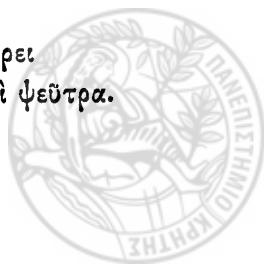
Ἔλα, ὀρκίσου το λοιπόν· ὀρκίσου καὶ κολάσου,
 μὴ γελασθοῦν οἱ δαίμονες, ποῦ μοιάζεις τοὺς ἀγγέλους,
 καὶ νὰ σ' ἀρπάξουν φοβηθοῦν ἔς τὴν Κόλασιν. Ὅρκισου,
 διὰ νὰ διπλοκολασθῆς, πῶς εἶσαι τιμημένη.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἦ! τὸ ἤξεύρει ὁ Θεός!

ΟΘΕΛΛΟΣ

Ναί, ὁ Θεός τὸ ἤξεύρει.
 πῶς εἶσαι ἴσάν τὴν Κόλασιν καὶ ἄπιστη καὶ ψεύτρα.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Μὲ ποιὸν εἶμ' ἄπιστη; μὲ ποιὸν; Πῶς; Ἄπιστη πῶς εἶμαι;

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ἄχ, Δυσδαιμόνα, ἄφες με· φῦγ' ἀπ' ἐμένα· φῦγε!

(Κλαίει.)

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἄλλοίμονον! ὦρα κακὴ ποῦ εἶν' αὐτή! Τί κλαίεις;

Μὴν εἶμ' ἐγὼ ἡ ἀφορμὴ διὰ τὰ δάκρυά σου;

Ἄν τύχη κ' ὑποπτεύεσαι πῶς τὴν ἀνάκλησίν σου
τὴν ἔκαμ' ὁ πατέρας μου, ἐγὼ 'ς αὐτὸ τί πταίω;

Ἐσὺ ἂν δὲν τὸν ἀγαπᾶς, δὲν θέλω νὰ τὸν ἔξερω.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ἄν τὴν ψυχὴν μου ἤθελε νὰ μοῦ τὴν δοκιμάσῃ
ὁ Οὐρανὸς μὲ βάσανα, ἂν ἤθελε νὰ βρέξῃ
εἰς τὴν γυμνήν μου κεφαλὴν καθ' ἐντροπὴν καὶ πίκραν,
νὰ μὲ βυθίσῃ ἂν ἤθελε 'ς τὴν πτώχειαν ὡς τὰ χεῖλη,
κ' ἐμὲ καὶ τὰς ἐλπίδας μου εἰς τὴν σκλαβιὰν νὰ θάψῃ,
κάπου, 'ς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς, θὰ εἶχα ποῦ νὰ εὕρω

σταλαγματιὰν ὑπομονῆς. Ἄλλὰ νὰ καταντήσω

τώρα ἐγὼ, (ὦ συμφορά!) τὸ σταθερὸν σημάδι,

ὁποῦ ἡ καταφρόνησις τὸ χέρι θὰ σηκόνῃ

νὰ δείχνῃ, μὲ τὸ δάκτυλον τὸ ἀργοκινημένον!...

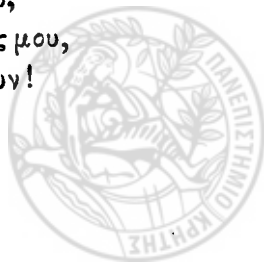
Πλὴν τὸ ὑπέφερα κι' αὐτό! Ἄς ἦναι, —ναί, ἄς ἦναι!

Ἄλλὰ, ἐκεῖ ποῦ ἔβαλα νὰ τρέφετ' ἡ καρδιά μου,

ἐκεῖ ἀπ' ὅπου προσδοκῶ νὰ ζῶ ἢ ν' ἀποθάνω,

τὴν βρῦσιν ὅθεν χύνεται τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς μου,

ἡ ποῦ στειρεῖται, —ἀπ' ἐκεῖ νὰ μὲ ἀποτινάξουν!

Ἦ στέρναν νὰ τὴν ἔχω ἄγῳ διὰ βρωμοβατράχους
 νὰ ζευγαρόνωνται ἐκεῖ καὶ νὰ γεννοβολοῦνται! . . .
 ὦ! Ἄλλαξε τὴν ὄψιν σου. Ὑπομονή, καὶ γίνου
 ἀπὸ ἀφράτον Χερουβήμ με δροσερὰ χειλάκια,
 γίνου ἀγριοπρόσωπη καὶ μαύρη ἄν τὸν Ἄδην!

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἐλπίζω ὁ αὐθέντης μου διὰ τιμίαν μ' ἔχει

ΟΘΕΛΛΟΣ

ὦ, ναί· ἄν μυῖγαν μακελειοῦ ἔς τὸ καλοκαίρι μέσα,
 ποῦ μόνον με τὸ φύσημα γαστρώνεται. . . ὦ ἄνθος,
 χαριτωμένον κ' εὐμορφον καὶ γλυκομυρωδάτον,
 τόσον ποῦ ἂν σὲ μυρισθῆ κανεὶς ἴλιγοψυχίζει,
 ὦ! νὰ μὴν εἶχες γεννηθῆ ποτέ, ποτέ!

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἦ μαύρη,
 τί κρῖμα εἶναι πῶκαμα, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζω;

ΟΘΕΛΛΟΣ

Ἦ αὐτὸ τὸ κάτασπρον χαρτί, τὸ εὐμορφον βιβλίον
 πῶς ἔγεινε νᾶχη κανεὶς νὰ γράψῃ μέσα: «πόρνη»!
 Τί κρῖμα, λέγει, ἔκαμε! Τί κρῖμα!—Δημοσία!
 Θὰ μ' ἀναπταν τὰ μάγουλα ἄν φλογερὰ καμίνια
 νὰ καύσουν κάθε ἐντροπήν καὶ νὰ τὴν κάμουν στάκτην,
 ἂν εἶχα στόμα νὰ εἰπῶ τί ἔκαμες! Τί κρῖμα;
 Κρῖμα, ποῦ τὰ ρουθούνια του ὁ Οὐρανὸς τὰ φράζει,
 καὶ ἡ Σελήνη κρύπτεται, κ' ὁ ἀσελγῆς Ἄερας
 ποῦ ὅ,τι ἀπαντᾷ φιλεῖ, ἐχῶθη ἐντροπιασμένος

μέσα ἔς τὰ τάρταρα τῆς γῆς, μὴ τύχη καὶ τ' ἀκούσῃ!
Τί κρῖμα, λέγει, ἔκαμε! Ξεντροπιασμένη πόρνη!

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Μὰ τὸν Θεὸν μὲ ἀδικεῖς!

ΘΘΕΛΛΟΣ

Τί; μὴ δὲν ἦσαι πόρνη;

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

ὦ! Νὰ μὴν ἦμαι χριστιανὴ ἂν ἦμαι τέτοιον πράγμα!
Ἐὰν διὰ τὸν ἀνδραμου αὐτὸ ἐδῶ τὸ σκεῦος
νὰ τὸ κρατῶ ἀμόλυντον κι' ἀνέγγιχτον,—ἂν τοῦτο
πόρνη δὲν λέγεται, κ' ἐγὼ δὲν εἶμαι τέτοια! "Οχι!

ΘΘΕΛΛΟΣ

Δὲν εἶσαι πόρνη;

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

"Οχι, ἦ—νὰ μὴ σωθῆ ἡ ψυχὴ μου!

ΘΘΕΛΛΟΣ

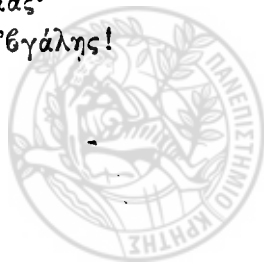
Συμπάθησέ με τὸ λοιπόν· σ' ἐπῆρα δι' ἐκείνην
τὴν βρῶμαν τὴν παμπόνηρην ἀπὸ τὴν Βενετίαν,
ποῦ τοῦ Ὀθέλλου ἔγεινε γυναῖκα.

(Πρὸς τὴν ΔΙΜΙΛΙΑΝ εἰσερχομένην.)

Σὺ κυρία,

ποῦ κάμνεις τὴν ἀντίθετην δουλειὰν τ' Ἁγίου Πέτρου,
καὶ ποῦ φυλάγεις τὰ κλειδιὰ τοῦ Ἄδου,—σένα λέγω·
ἰδοὺ διὰ τὸν κόπον σου· τελείωσ' ἡ δουλειά μας·
γύρισε τώρα τὸ κλειδὶ καί... λέξιν νὰ μὴ ἔγάλης!

(Ἐξέρχεται.)

ΑΙΜΙΛΙΑ

Νὰ ἀλλαγὴ, ἀλήθεια!

('Εξέρχεται.)

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ φερθῆ τ' ἀξίζω· ναί, τ' ἀξίζω.
 ὦ! πῶς ἐστραβοπάτησα καὶ ἔδωσα αἰτίαν
 νὰ τοῦ περάσῃ ἀπ' τὸν νοῦν πῶς ἤμπορῶ νὰ πταίω;

('Επανέρχεται ἡ ΑΙΜΙΛΙΑ μετὰ τοῦ ΙΑΓΟΥ.)

ΙΑΓΟΣ

Τί ἀγαπᾶς, Κυρία μου; Τί ἔχεις;

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Δὲν ἤξεύρω.

Ὅταν κανεὶς μωρὸν παιδὶ νὰ δασκαλεύσῃ ἔχει,
 μὲ εὐκόλα μαθήματα, μὲ τὸ καλὸν ἀρχίζει.
 Κ' ἐμένα ἄς μ' ἐμάλονε μὲ τὸ καλόν· διότι
 εἶμαι 'ς τὸ μάλωμα παιδί.

ΙΑΓΟΣ

Τί ἔτρεξε, Κυρία;

ΑΙΜΙΛΙΑ

Καλέ, τὴν ἐξεντρόπιασε, τὴν εἶπε πόρνην, Ἰάγο! ⁽³²⁾
 Τόσαις τῆς ἐβρίξε βρυσιαῖς καὶ τόσα χονδρὰ λόγια,
 ποῦ μιὰ εὐαίσθητη ψυχὴ ποτὲ δὲν ὑποφέρει.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Μ' ἀξίζει, Ἰάγο, τ' ὄνομα;

ΙΑΓΟΣ

Τί ὄνομα, Κυρία;

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Αὐτό, ποῦ ἡ γυναῖκά σου σοῦ λέγει πῶς με εἶπε
ὁ ἄνδρας μου;

ΑΙΜΙΛΙΑ

Νά τήν εἰπῆ μιὰν πόρνην! Τέτοιον λόγον
δὲν θά 'λεγε σ' τὸ ταῖρι του ζητιάνος μεθυσμένος.

ΙΑΓΟΣ

Καὶ διατὶ νὰ τὸ εἰπῆ;

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Δὲν ξεύρω· πλὴν δὲν εἶμαι
τέτοια γυναῖκα βέβαια!

ΙΑΓΟΣ

Μὴ κλαίης, ὦ! μὴ κλαίης.

'Αλλοίμονον!

ΑΙΜΙΛΙΑ

'Παραίτησε τόσους ποῦ τήν 'ζητοῦσαν,
ἀφῆκε τὸν πατέρα της καὶ φίλους καὶ πατρίδα,
διὰ νὰ ἐξυβρίζεται! . . . Πῶς θέλεις νὰ μὴν κλαίη;

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

'Ἦτον τῆς Μοίρας μου κι' αὐτό!

ΙΑΓΟΣ

Θὰ τὸ μεταννοήση!

Πλὴν πῶς τοῦ ἐκαταίβηκε;

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἄχ, ὁ Θεός τὸ ἔξεύρει.

ΑΙΜΙΔΙΑ

Κακὸν νὰ μ' ἔλθῃ ἂν κανεὶς ἀχρεῖος κατεργάρης,
 κανένας ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ βάζῃ λόγια,
 κανένας ἀσυνείδητος κ' αἰσχρὸς δὲν ἐφευρῆκε
 αὐτὴν τὴν βρωμοδιαβολὴν διὰ σκοποὺς ἴδικούς του.
 Ἄν δὲν ἦν ἔτσι, νὰ χαθῶ!

ΙΑΓΟΣ

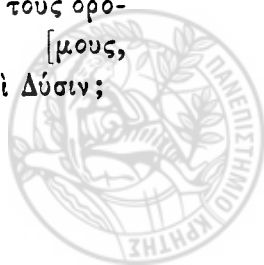
Πῶς γίνεται; Δὲν ἔχει
 ἔς τὸν κόσμον τέτοιον ἄνθρωπον. Ἀδύνατον!

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἄν ἦναι
 τέτοιος κανεὶς, ἀπ' τὸν Θεὸν συγχώρησιν νὰ εὔρῃ!

ΑΙΜΙΔΙΑ

Κρεμάλ' ἀντὶ συγχώρησιν! Καὶ νὰ τοῦ καταφάγῃ
 τὰ κόκκαλα ἢ κόλασις! Πῶς νὰ τὴν κράξῃ πόρνην;
 Ποιὸς εἶν' ὁ φίλος της; Ποῦ; πῶς; ποῦ φάνηκε; ποιὸν
 [μοιάζει;
 Τὸν Μαῦρον τὸν ἐγέλασε κανένας κατεργάρης·
 κανεὶς βρωμάνθρωπος κακὸς καὶ κνώδαλον ἀχρεῖον!
 Τέτοιους ἀνθρώπους, ὦ Θεέ, πῶς δὲν τοὺς ξεσκεπάζεις;
 Κ' εἰς κάθε χέρι τίμιον πῶς βούνευρον δὲν βάζεις,
 νὰ τοὺς ξυλίζουσαν σκυλιά, ὀλόγυμνους ἔς τοὺς δρό-
 [μους,
 ἔς τὰ τετραπέρατα τῆς γῆς, ἔς Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν;

ΙΑΓΟΣ

Λέγε τα μέσα σου αυτά.

ΑΙΜΙΔΙΑ

Κατάρα νὰ τοὺς εὖρη !

Κανένας τέτοιος σύμβουλος περίφημος, κ' ἐσένα
σοῦ ἴγυρισε ἀνάποδα τὸν νοῦν, τὰ μέσα ἔξω,
ὀπόταν ὑποπτεύθηκες ἐμένα μὲ τὸν Μαῦρον.

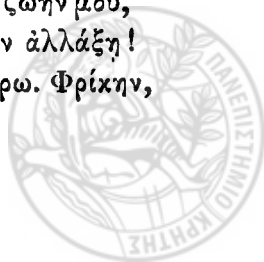
ΙΑΓΟΣ

Τὰ ἔχεις χαμένα; Σώπαινε.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἄλλοίμονον, ᾧ Ἰάγο,

πῶς ἠμπορῶ τὸν ἄνδρα μου νὰ τὸν ξανακερδίσω;
Πήγαινε, φίλε, κ' εὖρέ τον. Ναί, μὰ τὸ φῶς ποῦ βλέπω,
δὲν ἔξέρω πῶς τὸν ἔχασα. Ἰδέ με· γονατίζω.
Ἐὰν εἰς τὴν ἀγάπην του ἠμᾶρτησα ποτέ μου,
ἐὰν ποτὲ μὲ στοχασμόν, ἐὰν ποτὲ μὲ πρᾶξιν,
ἂν μὲ τὰ ἴματιά μου, τ' αὐτιά, μὲ πᾶσαν αἴσθησίν μου
ἠῦρα ποτέ μου ἠδονὴν ἔς ἄλλην μορφήν ἀνθρώπου,
ἢ ἂν καὶ τώρα, ἢ καὶ πρὶν, κι' ὅσον ἀκόμη ζήσω,
(καὶ ἂν νὰ μὲ ξεφορτωθῆ θελήσῃ, καὶ μὲ ρίψῃ
ἔς τὴν συμφορὰν τοῦ χωρισμοῦ), ἂν ἔς ὅλην τὴν ζωὴν μου
δὲν τὸν ἠγάπησα πιστὰ καὶ μ' ὅλην τὴν καρδίαν μου,
τότ' ὁ Θεὸς παρηγοριὰν κ' ἐλπίδα μὴ μοῦ δώσῃ!
ᾠ! ἢ σκληρότης ἠμπορεῖ παραπολὺ νὰ κάμῃ,
καὶ ἢ σκληρότης του ἠμπορεῖ νὰ κόψῃ τὴν ζωὴν μου,
πλὴν τὴν ἀγάπην μου ποτὲ δὲν θὰ μοῦ τὴν ἀλλάξῃ!
Τὴν λέξιν πόρνη δὲν ἠμπορῶ νὰ τὴν προφέρω. Φρίκην,

φρίκην μου φέρνει μοναχὰ καὶ νὰ τὴν λέγω τώρα!
 Ἄλλὰ, νὰ κάμω τὸ κακὸν διὰ νὰ τὴν ἀξίζω...
 ὄχι, δι' ὄλα τὰ καλὰ τὰ μάταια τοῦ κόσμου!

ΙΑΓΟΣ

Ἦσυχασε, παρακαλῶ· Θὰ ἦτον συγχυσμένος.
 Θὰ τοῦ ἐτάραξαν τὸν νοῦν τὰ πράγματα τοῦ κράτους,
 κ' ἐξέσπασεν ἐπάνω σου.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Αὐτὸ νὰ ἦτο μόνον!

ΙΑΓΟΣ

Αὐτὸ εἶν', εἶμαι βέβαιος.

(Σάλπιγγες ἔξωθεν).

Ἀκούεις, ποῦ σημαίνει
 τοῦ γεύματος ἢ πρόσκλησις; Θὰ σὲ προσμένουν τώρα
 ἔς τὴν τράπεζαν οἱ ἄρχοντες ἀπὸ τὴν Βενετίαν.
 Πήγαινε μέσα· μὴ θρηνῆς, καὶ διορθώνοντ' ὄλα.

(Ἐξέρχονται ἡ ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ καὶ ἡ ΑΙΜΙΛΙΑ.) (32)

(Ἐισέρχεται ὁ ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ).

ΙΑΓΟΣ

Τί γίνεσαι, Ροδερίκε;

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Δὲν μοῦ φαίνεται νὰ μοῦ φαίρνεσαι καλά, Ἰάγο.

ΙΑΓΟΣ

Καὶ τί κακὸν σοῦ ἔκαμα;

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Μὲ τραβᾶς ἐμπρὸς ἀπὸ ἡμέραν εἰς ἡμέραν, πότε μὲ τὸ ἓνα καὶ πότε μὲ τὸ ἄλλο. Καὶ ἀπὸ ὅτι ἐκατάλαβα, ἀντὶ νὰ μοῦ πληθαίνης τὰς ἐλπίδας μου, μοῦ ὀλιγοστεύεις τὸ ἔχειν μου. Ἄλλὰ μοῦ φθάνει ἕως ἐδῶ. Καὶ ἀκόμη δὲν τὸ ἀπεφάσισα, ἀν πρέπει νὰ καθίσω ἡσυχος, ὕστερον ἀπὸ ὅσα ἐξ αἰτίας σου ὑπέφερα, σὰν κουτός.

ΙΑΓΟΣ

Θέλεις νὰ μὲ ἀκούσης, Ροδερίκε;

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Σὲ ἤκουσα μὲ τὸ παρεπάνω· καὶ τὰ λόγια σου δὲν εἶναι ἐξαδέλφια μὲ τὰ ἔργα σου.

ΙΑΓΟΣ

Ἔχεις ἄδικον νὰ μὲ κατηγορῆς.

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Σοῦ λέγω ἐκεῖνο ὅπου εἶναι. Ἐξωδεύθηκα περισσότερον ἀπὸ τὰ μέσα μου. Τὰ διαμαντικά, τὰ ὅποια μοῦ ἐπῆρες νὰ τὰ δώσης τῆς Δυσδαιμόνας, ἦσαν καλὰ νὰ πλανέσουν καὶ μίαν ἀσκήτριαν. Μοῦ εἶπες, ὅτι τὰ ἐκαλοδέχθηκε καὶ ὅτι μοῦ λέγει νὰ παρηγοροῦμαι καὶ νὰ ἐλπίζω, ὅτι θὰ μὲ καλοδεχθῆ κ' ἐμένα. Ποῦ εἶναι ὅλα αὐτά; δὲν τὰ βλέπω.

ΙΑΓΟΣ

Καλὰ· πολὺ καλὰ· ἐξακολούθει.

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Πολὺ καλὰ! Ἐξακολούθει!—Δὲν ἔμπορῶ νὰ ἐξακο-
λουθῶ, ἄνθρωπε, καὶ δὲν εἶναι καθόλου πολὺ καλὰ.
Ἐξ ἐναντίας, πολὺ βρώμικα τὰ βλέπω, καὶ ἀρχίζω νὰ
καταλαμβάνω, ὅτι μὲ παίζεις.

ΙΑΓΟΣ

Πολὺ καλὰ.

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Σοῦ λέγω, ὅτι δὲν εἶναι πολὺ καλὰ! Θὰ πάγω νὰ
τὴν ἰδῶ, τὴν Δυσδαιμόναν. Ἄν μοῦ δώσῃ ὀπίσω τὰ
διαμαντικά μου, θὰ παραιτηθῶ ἀπὸ τὸ κυνήγημά της
καὶ θὰ μετανοήσω, ὅτι ἔβαλα κακὸν εἰς τὸν νοῦν
μου. Ἄν ὄχι, ἤξευρέ το καλὰ, ὅτι θὰ λογαριασθῶ
μαζῆ σου.

ΙΑΓΟΣ

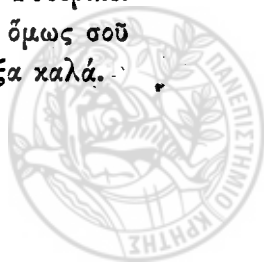
Τὰ εἶπες ὅλα;

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Μάλιστα· καὶ δὲν εἶπα τίποτε, τὸ ὅποῖον νὰ μὴν
ἦμαι ἀποφασισμένος καὶ νὰ κάμω.

ΙΑΓΟΣ

Ἄ! Τώρα τὸ βλέπω, ὅτι δὲν σοῦ λείπει νεῦρον, καὶ
ἀπὸ αὐτὴν τὴν στιγμήν σε παίρνω εἰς ὑπόληψιν, πε-
ρισσότερον ἀπὸ πρὶν. Δὸς μου τὸ χέρι σου, Ροδερίκε.
Εἶχες δίκαιον νὰ τὰ βάλῃς μαζῆ μου, καὶ ὅμως σοῦ
ὀρκίζομαι, ὅτι τὴν δουλειάν σου τὴν ἐκύτταξα καλὰ.

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Αὐτό δὲν ἐφάνηκε διόλου.

ΙΑΓΟΣ

Τ' ὁμολογῶ, ὅτι δὲν ἐφάνηκε. Καὶ ἡ ὑποψία σου ἔχει τὸν λόγον της. Ἄλλὰ, Ροδερίκε, ἂν ἔχῃς μέσα σου ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μοῦ ἔδωσες τώρα περισσότερον ἀπὸ πρὶν ἀφορμὴν νὰ πιστεύω, ὅτι τὸ ἔχεις, — ἂν ἔχῃς ἀπόφασιν, θάρρος καὶ ἀνδρείαν, — ἀπόδειξέ το ἀπόψε, καὶ ἂν αὔριον δὲν τὴν χαρῆς τὴν Δυσδαιμόναν, ξεπάστρευσέ με ἀπὸ τὸν κόσμον, καὶ σοφίσου πῶς νὰ μοῦ κόψῃς τὴν ζωὴν.

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Καὶ τί ἔχει νὰ γείνη; Εἶναι πρᾶγμα, ὁποῦ ἔρχεται εἰς τὸν λογαριασμόν;

ΙΑΓΟΣ

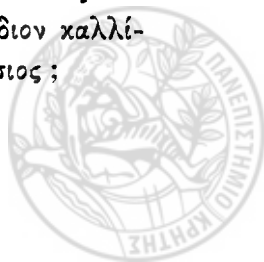
Ἦλθε προσταγὴ ἀπὸ τὴν Βενετίαν νὰ λάβῃ ὁ Κάσιος τὴν θέσιν τοῦ Ὁθέλλου.

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Ἀλήθεια; Λοιπὸν θὰ γυρίσουν εἰς τὴν Βενετίαν ὁ Ὁθέλλος καὶ ἡ Δυσδαιμόνα;

ΙΑΓΟΣ

Ὅχι· πηγαίνει εἰς τὴν Μαυριτανίαν ὁ Μαῦρος, καὶ παίρνει μαζὴ του τὴν ὡραίαν Δυσδαιμόναν· ἐκτὸς ἐὰν συμβῇ τίποτε καὶ ἐμποδισθῇ. Καὶ τί ἐμπόδιον καλλίτερον, παρὰ νὰ ἔβγῃ ἀπὸ τὴν μέσην ὁ Κάσιος;

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Τί λογιῆς νὰ ἔβγη ἀπὸ τὴν μέσην;

ΙΑΓΟΣ

Εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴν ἠμπορῇ νὰ πάρῃ τὴν θέσιν τοῦ Ὁθέλλου. Νὰ ξεπατωθῇ!

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Καὶ θέλεις ἐγὼ νὰ τὸ κάμω;

ΙΑΓΟΣ

Ἐσύ, ἂν ἔχῃς τὴν καρδιὰν νὰ εὔρῃς μὲ μίαν καὶ τὸ δίκαιον σου καὶ τὸ κέρδος σου.—Ἀπόψε δειπνᾷ μὲ μίαν προκομένην, καὶ θὰ ὑπάγω κ' ἐγὼ νὰ τὸν σμίξω. Ἀκόμη δὲν ἔμαθε τὸν προβιθασμόν του. Ἄν τὸν παραμονεύσῃς ὅταν φεύγῃ ἀπ' ἐκεῖ, (καὶ θὰ καταφέρω νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα ἕως τὴν μίαν), ἠμπορεῖς εὐκολὰ εὐκολὰ νὰ τὸν διορθώσῃς. Θὰ ἦμαι ἐκεῖ κοντὰ νὰ σὲ βοηθήσω, καὶ οἱ δύο μας μαζῇ σοῦ τὸν τελειόνομεν. Ἐλα· μὴ στέκεσαι καὶ χάσκεις. Ἐλα μαζῇ μου καὶ θὰ σὲ καταπείσω τόσον, ὅτι πρέπει ν' ἀποθάνῃ, ὥστε θὰ τὸ ἰδῇς καὶ σύ, ὅτι εἶναι χρέος σου νὰ τὸν σκοτώσῃς. Κοντεύει ἡ ὥρα τοῦ δείπνου, καὶ ἡ νύκτα περνᾷ. Μὴ χάνωμεν καιρόν.

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Πρέπει νὰ μοῦ εἰπῆς καὶ ἄλλα διὰ νὰ καταπεισθῶ.

ΙΑΓΟΣ

Θὰ σὲ καταπείσω!

('Εξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ἐτέρα ἀΐθουσα ἐν τῷ φρουρίῳ.

(Εἰσέρχονται ὁ ΘΘΕΛΛΟΣ, ἡ ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ, ὁ ΛΟΔΟΒΙΚΟΣ,
ἡ ΔΙΜΙΔΙΑ καὶ συνοδεῖα.)

ΛΟΔΟΒΙΚΟΣ

Παρακαλῶ, αὐθέντα μου, μακρύτερα μὴν ἔλθης.

ΘΘΕΛΛΟΣ

ὦ, ἄφησε· μεῦ ὠφελεῖ περίπατος ὀλίγος.

ΛΟΔΟΒΙΚΟΣ

Εὐχαριστῶ σε ταπεινῶς, Κυρία· καλὴν νύκτα.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Καλῶς μᾶς ὤρισες ἐδῶ.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Λοιπὸν περιπατοῦμεν;—

Αἶ, Δυσδαιμόνα.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Πρόσταξε.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Πήγαινε νὰ πλαγιάσης εὐθύς. Τώρα θὰ γυρίσω. Νὰ
διώξης τὴν παραστεκάμενὴν σου αὐτήν. Κύτταξε νὰ
κάμης ὅ,τι σοῦ λέγω.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ὅρισμός σου, αὐθέντα μου.

(Ἐξέρχονται ὁ ΘΘΕΛΛΟΣ ὁ ΛΟΔΟΒΙΚΟΣ καὶ ἡ συνοδεία).

ΑΙΜΙΛΙΑ

Πῶς τὰ πηγαίνει; φαίνεται ἡμερωμένος τώρα.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Μοῦ εἶπεν, ὅτι γρήγορα ὀπίσω θὰ γυρίση,
 κι' ἀμέσως 'σ τὸ κρεβάτι μου νὰ 'πάγω νὰ πλαγιάσω,
 κ' ἐσένα μὲ διέταξε νὰ διώξω.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Νὰ μὲ διώξης;

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Μοῦ τὸ ἐπρόσταξε. Λοιπόν, καλή μου Αἰμιλία,
 τὰ νυκτικά μου δόσε μου καὶ πήγαίνε. Δὲν πρέπει
 αἰτίαν νὰ τοῦ δώσωμεν δυσαρεσκείας τώρα.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Νὰ μὴ τὸν εἶχες 'δεῖ ποτέ!

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ὦ! Δὲν τὸ λέγω τοῦτο,
 διότι ἡ ἀγάπη μου τὸν στέργει καθὼς εἶναι.
 Ὡς κ' εἰς τὸ πείσμα, 'ς τὸν θυμὸν, καὶ 'ς τὰ μαλώματά του
 (ξεκάρφωσέ μ' ἐδῶ νὰ ζῆς) εἰς ὅλα του μ' ἄρσει.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Καθὼς μοῦ εἶπες ἔστρωσα ἐκεῖνα τὰ σεντόνια.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Καὶ τί ἐβγήκε ἀπ' αὐτό; Ἀλήθεια, τί κεφάλια
ἀνόητα ποῦ ἔχομεν!—Ἄν τύχη κι' ἀποθάνω
πρὶν ἀπ' ἐσέ, μ' ἔν ἀπ' αὐτὰ τὰ ἴδια τὰ σεντόνια
σαβάνωσέ μ' ἂν μ' ἀγαπᾶς.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Τί λόγια! Ἔλα, ἔλα.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Μιὰν δούλαν εἶχ' ἡ μάνα μου· τὴν ἔλεγαν Βαρβάραν.
Ἐγάπησε, κι' ἀπίστησεν ὁ ἀγαπητικός της
καὶ τὴν ἑπαίτησε. Αὐτὴ συνείθιζε νὰ λέγη
ἓνα τραγοῦδι τῆς ἰτιᾶς, —παμπάλαιον τραγοῦδι,
πλὴν ἔλεγε τὸν πόνον της. Κι' ἀπέθαν' ἡ καυμένη
μ' ἐκεῖνο εἰς τὸ στόμα της. Δὲν ἔξέρω πῶς ἀπόψε
δὲν μοῦ ἐβγαίνει ἀπ' τὸν νοῦν διόλου, κι' ὄλον θέλω
νὰ γείρω τὸ κεφάλι μου, καὶ νὰ τὸ τραγουδήσω
ἴσάν τὴν Βαρβάραν τὴν πτωχὴν . . Πλὴν μὴν ἀργῆς, νὰ
[ζήσης.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Τὸ νυκτικόν σου φόρεμα νὰ σοῦ τὸ φέρω;

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἦχι.

Ἐεκάρφωσέ μου το αὐτό. Αὐτὸς ὁ Λοδοβίκος
τί καθὼς πρέπει ἄνθρωπος.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Καὶ τί ὠραῖος νέος!

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Τί νόστιμα ποῦ ὀμιλεῖ.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Γνωρίζω μίαν ἀρχόντισσαν εἰς τὴν Βενετιάν· θὰ ἐπή-
γαινε γυμνοπόδι εἰς τὴν Παλαιστίνην, διὰ ν' ἀξιωθῆ νὰ
τοῦ ἐγγίση τὰ χεῖλη.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ (ᾄδει). (33)

Α΄.

«Π ἀθλία ψυχὴ καθήμενη σὲ χόρτο, σὲ λουλοῦδι,
μὲ μιὰ φωνὴ νεκρώσιμη ἀρχίνας τὸ τραγοῦδι.
» Ἐλάτε, τραγουδήσετε τὴν πράσινην ἱτιά.
» Ἀκίνητο τὸ χέρι της εἰς τὴν καρδιὰ βαστάει,
τὴν κεφαλὴν ᾗς τὰ γόνατα τ' ἀδύνατ' ἀκουμπάει.
» κι' ὁ βῦαξ ἐκεῖ ᾗς τὰ πόδια της ἐφλοίσβιζε τερπνά.

(Δίδει εἰς τὴν ΑΙΜΙΛΙΑΝ κοσμήματά της τινά.)

Κρυψέ μου τα αὐτά.

» Ἐλάτε τραγουδήσετε τὴν πράσινην ἱτιά.

Κάμε γρήγορα, σὲ παρακαλῶ. Θὰ ἔλθῃ ὅπου καὶ ἂν ᾔηται.

» Ὅλοι, ὅλοι τραγουδήσετε ἱτιά, ἱτιά, ἱτιά.

Β΄.

» Ἔως ποῦ ᾄμιλεῖ τὸ χεῖλι μου δὲν φταίει θὲ νὰ φωνάζῃ.

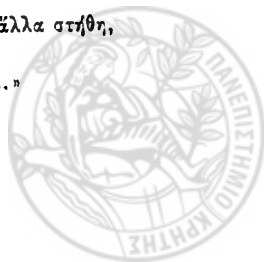
» Ὅχι· δὲν ἔρχεται αὐτὸς ὁ στίχος τώρα.— Ἀκούεις;
ποῖος κτυπᾷ;

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ἄέρας ᾔτον.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

» Μιὰ ἡμέρα ἐγὼ τοῦ ἔκλαυθηκα πῶς πέφτει ᾗς ἄλλα στήθη,
» κ' ἐμένα μὲ παράτησε· κ' ἐκεῖνος ἀπεκρίθη,
» μισήσου με κι' ἀγάπησε ἄλλη καὶ σὺ ἀγκαλιά.»

Πλήν φῦγε· Καλήν νύκτα σου. Τὰ μάτια μου μετρώγουν.
Αὐτὸ σημαίνει δάκρυα;

ΑΙΜΙΛΙΑ

Μήδ' ἄλλο, μήτε τοῦτο.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Κάπου τὸ ἤκουσα θαρῶν.—Οἱ ἄνδρες, ὦ! οἱ ἄνδρες!..
Νομίζεις,—εἰς τὴν πίστιν σου, εἰπέ μου, Αἰμιλία,—
εἶναι γυναῖκες ποῦ γελοῦν ξεντροπιασμένα τόσον
τοὺς ἄνδρας των;

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ὦ, βέβαια! Εὐρίσκονται καὶ τέτοιαις.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἦέ μου, τὸ ἔκαμνες ἐσύ, διὰ τὸν κόσμον ὅλον.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Σὺ δὲν τὸ ἔκαμνες;

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ποτέ, μὰ τ' Οὐρανοῦ τὴν λάμπιν.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Κ' ἐγὼ 'ς τὴν λάμπιν τ' Οὐρανοῦ δὲν τὸ 'καμνα ποτέ μου.
'Σ τὰ σκοτεινὰ καλλίτερα ἔμποροῦσα νὰ τὸ κάμω.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἦμποροῦσες νὰ κάμῃς τέτοιον πρᾶγμα, δι' ὅλον τὸν
κόσμον;

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ὁ κόσμος εἶναι θεόρατον πρᾶγμα. Θὰ ἦτο μεγάλη ἡ πληρωμὴ διὰ τόσον μικρὸν κρῖμα.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἀληθινά, πιστεύω ὅτι δὲν τὸ ἔκαμνες.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ἀληθινά, πιστεύω, ὅτι τὸ ἔκαμνα, . . . διὰ νὰ τὸ ξεκάμω ἔπειτα. Δὲν σοῦ λέγω,—δὲν τὸ ἔκαμνα οὔτε δι' ἓνα δακτυλίδι, οὔτε δι' ἓνα κομμάτι πανί, οὔτε διὰ φορέματα, ἢ φοῦσταις, ἢ σκούφιας, οὔτε διὰ μικρὰ στολίδια, ἀλλὰ . . . δι' ὅλον τὸν κόσμον! . . . Καλέ, ποῖα εἶναι ἐκείνη, ὅπου δὲν ἔβαζε κέρατα τοῦ ἀνδρός της, ἀν ἦτο νὰ τοῦ βάλῃ καὶ μίαν κορώναν μαζῆ! Διὰ τόσον κέρδος, ἐγὼ ἔτρεχα τὴν τύχην νὰ μὴν ἰδῶ τὸν παράδεισον.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Νὰ μὴν ἔχω καλὸν ἂν ἔκαμνα ἐγὼ αὐτὸ τὸ ἄδικον, διὰ τὸν κόσμον ὅλον;

ΑΙΜΙΛΙΑ

Τὸ ἄδικον θὰ ἦναι ἄδικον μέσα εἰς τὸν κόσμον. Ὅταν ἔχῃς ὅμως ἰδικόν σου τὸν κόσμον, τὸ ἄδικον θὰ γίνεταί μέσα εἰς τὸν ἰδικόν σου κόσμον, καὶ εὐκολὰ τὸ διορθώνεις.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Τέτοια γυναῖκα εἰς τὴν γῆν ἐγὼ θαρρῶ δὲν ἔχει.

ΑΙΜΙΑΙΑ

Ἔχει καμμιὰ δωδεκαριά, καὶ ὅσαις παρεπάνω
χωρεῖ ὁ κόσμος σου αὐτός, ἂν πληρωμὴν τὸν βάλης.
Πλὴν, νὰ σοῦ πῶ τὴν γνώμην μου; Ἄν σφάλουν αἱ
[γυναῖκες
πταίουں οἱ ἄνδρες των.—Ἐὰν μᾶς ἀμελοῦν ἐκεῖνοι,
ἐὰν εἰς ξέναις ἀγκαλιαῖς σκορποῦν τὸν θησαυρόν μας,
μὲ ζήλειαν χωρὶς νόημα ἐὰν μᾶς βασανίζουں,
καὶ κλειδωμέναις μᾶς κρατοῦں, ἢ ἂν σηκώσουں χέρι,
ἢ ἂν ἀπὸ τὸ πείσμα των ἴς τὸ ἐξοδοں μᾶς σφίξουں,
χολὴν δὲν ἔχομεν κ' ἡμεῖς; Ἡ γλύκα δὲν μᾶς λείπει,
πλὴν ἔχομεν κ' ἐκδίκησιν.—Οἱ ἄνδρες ἄς τὸ ἔξέρουں,
πῶς ἔχουں αἱ γυναῖκές των καθὼς αὐτοὺς αἰσθήσεις.
Μυρίζουμεν, καὶ βλέπομεν, καὶ νοιώθομεν τὴν γεῦσιν
καὶ τοῦ ξυνοῦ καὶ τοῦ γλυκοῦ, τὸ ἴδιον μὲ τοὺς ἄνδρας.—
Καὶ ὅταν ἄλλαις κυνηγοῦں ἐκεῖνοι, τί γυρεύουں;
Γυρεύουں διασκέδασιν; Αὐτὸ νομίζω θέλουں.
Καὶ ποία εἶν' ἡ ἀφορμή; Ἡ κλίσις των νομίζω.
Καὶ ἡ ἀδυναμία των τοὺς σπρώχνει; Ἔτσι λέγουں.—
Κλίσεις δὲν ἔχομεν κ' ἡμεῖς, κ' ἡμεῖς ἀδυναμίας,
κ' ἡμᾶς ἡ διασκέδασις δὲν μᾶς ἀρέσει τάχα;
Ἄς μᾶς μεταχειρίζωνται καλά, καὶ ἄς τὸ μάθουں
πῶς ἂν τοὺς ἀδικήσωμεν, αὐτοὶ μᾶς δασκαλεύουں.

ΔΥΣΑΙΜΟΝΑ

Καλὴν σου νύκτα! Τοῦ Θεοῦ τὴν χάριν τὴν γυρεύω
νὰ μὴν ξεπέφτω ἴς τὸ κακόν, πλὴν νὰ καλλιτερεύω.

(Ἐξέρχονται.)

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Ὁ δὸς ἐν Κύπρῳ.

(Εἰσέρχονται ὁ ΙΑΓΟΣ καὶ ὁ ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ).

ΙΑΓΟΣ

Κρύψου ὀπίσω ἀπ' ἐδῶ. Νὰ ἔλθῃ δὲν θ' ἀργήσῃ.
Βάστα τὸ ξιφὸς σου γυμνόν, καὶ χῶσ' το καθὼς πρέπει.
Ἐμπρός, ἐμπρός! Μὴ φοβηθῆς· θὰ ἦμαι 'ς τὸ πλευρόν σου.
Μ' αὐτὸ ἢ ἐχαθήκαμεν ἢ θὰ σωθοῦμεν, ὥστε
νὰ πάρῃς τὴν ἀπόφασιν, καὶ σφίξε τὴν καρδιάν σου.

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Κοντὰ νὰ ἦσαι. Ἐμπορῶ νὰ μὴ τὸν ἐπιτύχῳ.

ΙΑΓΟΣ

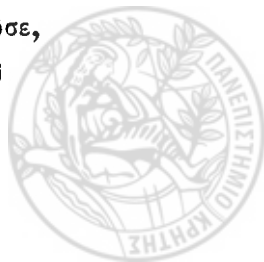
Θὰ ἦμ' ἐδῶ, 'ς τὸ πλάγι σου. Καρδιά! Καὶ ἐτοιμάσου.
(Ἀπομακρύνεται ὀλίγον.)

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Διὰ τὸ ἐπιχείρημα πολὺ ζεστός δὲν εἶμαι·
καὶ ὁμως μοῦ ἀπέδειξε πῶς πρέπει νὰ τὸ κάμω.
Αἶ! Ἕνας ὀλιγώτερος 'ς τὴν γῆν! Σπαθίμου ἔξω!
(Κρύπτεται.)

ΙΑΓΟΣ (καθ' ἑαυτόν.)

Τὸν ἔτριψα ὡς τὸ κόκκαλον ἐκεῖ ποῦ ἐπονοῦσε,
καὶ τὸν ἐρέθισα καλά.—Εἶτε αὐτὸς σκοτώσῃ

τὸν Κάσιον, εἴτε αὐτὸν ὁ Κάσιος σκοτώσῃ,
εἴτε κ' οἱ δύο σκοτωθούν, θὰ ἔβγω κερδισμένος.
Ὁ Ροδεῖκος ζωντανός, θὰ μοῦ γυρεύῃ ἴπισω
διαμαντικά καὶ χρήματα, ποῦ ἔχω σουφρωμένα
νὰ τὰ προσφέρω ἀπ' αὐτὸν ἔς τὴν Δυσδαιμόναν δῶρα.
Δὲν μοῦ συμφέρει.— Ἄλλ' ἐὰν ὁ ἄλλος ἀπομείνῃ,
μιὰ αἰωνία εὐμορφιὰ θὰ ἦναι ἡ ζωὴ του,
ποῦ θὰ μὲ κάμνῃ ἀσχημον ἐμένα! Κ' ἐκτὸς τούτου
ὁ Μαῦρος ἔξαφνα ἔμπορῆ νὰ τοῦ τὰ ξεσκεπάσῃ,
καὶ τότε τρέχω κίνδυνον μεγάλον. Ὁχι, ὄχι!
Πρέπει αὐτὸς νὰ σκοτωθῇ.— Σιμόνει. Τὸν ἀκούω.

(Κρύπτεται).

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Τὸ πάτημά του. Εἶν' αὐτός.— Σ' ἐσκότῳσα, ἀχρεῖε!

(Ἐφορμᾷ κατὰ τοῦ ΚΑΣΙΟΥ καὶ τὸν πληγόνει).

ΚΑΣΙΟΣ

Ἄ! Ἡ σπαθιά σου μ' ἔτρωγε τῷ ὄντι, ἂν δὲν εἶχα
τὸν θώρακα καλλίτερον ἀπ' ὅ,τι ἐθαῤῥοῦσες.
Τὸν ἰδικόν σου νὰ ἰδῶ.

(Πληγόνει τὸν Ροδεῖκον).

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

ὦ! Εἴμ' ἀποθαμένος!

(Ὁ ΙΑΓΟΣ ὄρμᾳ, πληγόνει ὅπισθεν τὸν ΚΑΣΙΟΝ εἰς τὸν μηρόν, καὶ φεύγει.)

ΚΑΣΙΟΣ

Βοήθεια! Μ' ἐκολόβωσαν! ὦ! Φονικόν! Βοήθεια!

(Ὁ ΘΘΕΛΛΟΣ εἰσέρχεται μακρόθεν).

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ὁ Κάσιος! Τὸν λόγον του ἐφύλαξεν ὁ Ἰάγος.

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

ὦ! κακοῤῥίζικος ἐγὼ!

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ἄλήθεια εἶναι τοῦτο.

ΚΑΣΙΟΣ

Βοήθεια! Αἶ! Φέρετε φῶς! Ἐνα ἰατρόν! Βοήθεια!

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ἐκεῖνος εἶναι.— Δίκαιε, πιστέ, γενναῖε Ἰάγο, ποῦ τ' ἄδικον τοῦ φίλου σου ἐπάνω σου τὸ πῆρες. Μοῦ δίδεις τὸ παράδειγμα.— Ὁ ἀγαπητικός σου νά τος, ὦ ἄπιστη, νεκρός! Ἡ μαύρησου ἢ Μοῖρα σὲ κυνηγᾷ. Ἐπλάκωσεν ἡ ὥρα! — Ἠλθα, πόρνη! Ἰδού! Τὰ ἐξεβρίζωσα τὰ μάγια τῆς καρδιᾶς μου, τὰ μάτια σου! Τὴν κλίνην σου, ποῦ ἔλερωσ' ἀνομία, μὲ τ' ἀνομον τὸ αἷμά σου ἀπόψε θὰ τὴν βάψω!

(Ἐξέρχεται).

ΚΑΣΙΟΣ

Ἐδῶ! Τί ἔγειν' ἢ φρουρά; ποιὸς εἶν' ἐκεῖ; Βοήθεια!

(Εἰσέρχονται μακρόθεν ὁ ΛΟΔΟΒΙΚΟΣ καὶ ὁ ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ.)

ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ

Κάποιος 'κακόπαθε' ἀκοῦς; Κραυγαὶ ἀπελπισίας.

ΚΑΣΙΟΣ

Ἐδῶ! Βοήθεια!

ΛΟΛΟΒΙΚΟΣ

"Ηκουσες ;

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

"Ω! κακομοιριασμένος!

ΛΟΛΟΒΙΚΟΣ

Δύο ἢ τρεῖς βογγοῦν ἐδῶ. Εἶναι βαθὺ σκοτάδι·
μὴν ἦναι παραμόνευμα; Τῆς γνώσεως δὲν εἶναι
νὰ πολυπλησιάζωμεν πρὶν ἔλθῃ κανεὶς ἄλλος.

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Ποιὸς εἶν' ἐκεῖ; Τὸ αἶμά μου τὸ ἔχασα.

ΛΟΛΟΒΙΚΟΣ

'Ακούεις;

(Εἰσέρχεται ὁ ΙΑΓΟΣ ἄνευ ἐπενδύτου, κρατῶν δαυλὸν καὶ ξιφήρης.)

ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ

Νὰ ἕνας χωρὶς φόρεμα· δαυλὸν κρατεῖ καὶ ὄπλα.

ΙΑΓΟΣ

Ποιὸς εἶν' ἐκεῖ; Ποιὸς φονικὸν φωνάζει καὶ βοήθεια;

ΛΟΛΟΒΙΚΟΣ

Δὲν 'ξεύρω.

ΙΑΓΟΣ

Δὲν ἠκούσατε νὰ κράζουν ἐδῶ κάτω;

ΚΑΣΙΟΣ

Ἐδῶ δι' ὄνομα Θεοῦ! Ἐδῶ! Βοήθησέ με.

ΙΑΓΟΣ

Τί ἔτρεξε;

ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ (πρὸς τὸν Λοδοβίκον).

Εἶν' ἄνθρωπος νομίζω τοῦ Ὁθέλλου.

ΛΟΔΟΒΙΚΟΣ

Εἶν' ὁ σηματοφόρος του. Γενναῖον παλλικάρη!

ΙΑΓΟΣ

Ἐσὺ ποιὸς εἶσαι, ποῦ ἐκεῖ μὲ τόσον πόνον κράζεις;

ΚΑΣΙΟΣ

Ἦ Ἰάγο, ἔλα· μ' ἔσφαξαν, μ' ἀφάνισαν κακοῦργοι.
Βοήθησέ με·

ΙΑΓΟΣ

Συμφορά! Ἐσύ, ὑπασπιστά μου!
Ποιὸς σοῦ τὸ ἔκαμεν αὐτό;

ΚΑΣΙΟΣ

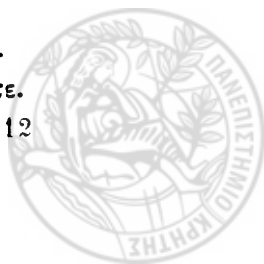
Ἐδῶ νομίζω κάπου
εἶναι ὁ ἓνας ἀπ' αὐτούς, καὶ δὲν ἔμπορεῖ νὰ φύγη.

ΙΑΓΟΣ

Ἦ τοὺς προδότας!

(Πρὸς τὸν ΛΟΔΟΒΙΚΟΝ καὶ τὸν ΓΡΑΤΙΑΝΟΝ).

Αἶ, ἐσεῖς, ἐλάτε, βοηθήτε.

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

Ἐδῶ, βοήθεια!

ΚΛΕΙΟΣ

Νά! Αὐτός εἶν' ἕνας ἀπ' ἐκείνους.

ΙΑΓΟΣ

Μαχαιρογάλτη, μιαρέ!

(Πληγόνει δι' ἐγχειριδίου τὸν ΡΟΔΕΡΙΚΟΝ.)

ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ

ὦ Ἰάγο κολασμένε,

ὦ σκῦλε ἄπιστε!

ΙΑΓΟΣ

Ἄκοῦς! Τὸν κόσμον νὰ σκοτόνουν
 ἔς τὰ σκοτεινά!—Τί ἔγειναν, ποῦ εἶν' οἱ σύντροφοί του;—
 Ἦ ὅλην τὴν χώραν σιωπή!—Αἶ, φονικόν! Σκοτόνουν!

(Πρὸς τὸν ΛΟΔΟΒΙΚΟΝ καὶ τὸν ΓΡΑΤΙΑΝΟΝ).

Ποῖοι εἴσθε σεῖς; Καλοί; κακοί; Τί εἴσθε; τί ζητεῖτε;

ΛΟΔΟΒΙΚΟΣ

Δοκίμασέ μας νὰ ἰδῆς.

ΙΑΓΟΣ

Σὺ εἶσαι, Λοδοβίκε;

ΛΟΔΟΒΙΚΟΣ

Ἐγώ.

ΙΑΓΟΣ

Συμπάθειον ζητῶ.—Ἐπλήγωσαν κακοῦργοι
 τὸν Κάσιον.

ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ

Τὸν Κάσιον!

ΙΑΓΟΣ (πρὸς τὸν Κάσιον.)

Πῶς εἶσαι, ἀδελφέ μου;

ΚΑΣΙΟΣ

Μοῦ ἔκοψαν τὸ πόδι μου. (34)

ΙΑΓΟΣ

Θεὸς φυλάξει!—Φίλοι,
τὸ φῶς ἐδῶ.—Τὸ δένω ἴγῳ μὲ τὸ ἴποκάμισόν μου.

(Εἰσέρχεται ἡ ΒΙΑΓΚΑ.)

ΒΙΑΓΚΑ

Τί εἶναι τοῦτο τὸ κακόν; Τί τρέχει; ποῖος φωνάζει;

ΙΑΓΟΣ

Ποῖος φωνάζει;

ΒΙΑΓΚΑ (ἀναγνωρίζουσα τὸν Κάσιον.)

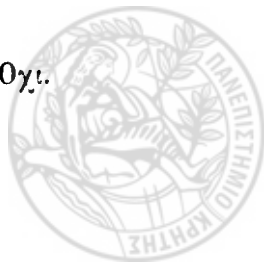
Κάσιε! ὦ Κάσιε, ζωή μου!
Γλυκέ μου Κάσιε, ἐσύ; Κάσιε, Κάσιέ μου!

ΙΑΓΟΣ

Ἄ! Σκρόφα σὺ πασίγνωστη!—Δὲν ἔχεις ὑποψίαν
ποιοὶ τάχα σ' ἔμαχαίρωσαν, ὦ Κάσιε μου;

ΚΑΣΙΟΣ

"Οχι.

ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ

Μὲ κακοφαίνεται πολὺ ἐδῶ νὰ σ' ἀπαντήσω
ς αὐτὴν τὴν θέσιν, Κάσιε. Νὰ σ' εὕρω ἐζητοῦσα.

ΙΑΓΟΣ

Μιὰν καλτζοδέταν δότεμου. Καλά.—'Ω! μιὰν καθέκλαν
νὰ τὸν σηκώσωμεν σιγὰ καὶ χωρὶς νὰ πονέση.

ΒΙΑΓΚΑ

'Αλλοίμονον! Λιγοθυμᾶ!—'Ω Κάσιε, ψυχὴ μου!

ΙΑΓΟΣ

Αὐθένται, ὑποπτεύομαι αὐτὴν τὴν σιχαμένην,
ὅτι 'ς αὐτὸ τὸ φρονικὸν εἶν' ἀνακατωμένη.—
'Υπομονή, ὦ Κάσιε! — 'Ελᾶτ' ἐδῶ, ἐλᾶτε.

(Πλησιάζει πρὸς τὸ πτώμα τοῦ ΡΟΔΕΡΙΚΟΥ).

Δότεμου φῶς. Ποιὸς εἶν' αὐτός; Τὸν 'ξεύρομεν, ἦ ὄχι;
'Αλλοῖ! 'Ο συντοπίτης μου καὶ ὁ καλὸς μου φίλος,
ὁ Ροδερίκος! 'Οχι,—ναί!—'Ο Ροδερίκος εἶναι!

ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ

'Ο Βενετός;

ΙΑΓΟΣ

'Εκεῖνος· ναί. Τὸν 'ξεύρεις;

ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ

'Αν τὸν 'ξεύρω!

ΙΑΓΟΣ

'Ο Γρατιάνος! Σοῦ ζητῶ συμπάθειον αὐθέντα,

ἂν μὲ αὐτὰ τὰ φονικά ἐφάνηκα χωριάτης,
καὶ δὲν σὲ παρετήρησα.

ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ

Δὲν βλάπτει. Καλῶς σ' ἤϊρα.

ΙΑΓΟΣ

Πῶς εἶσαι τώρα, Κάσιε;—'Ω! δότε μιὰν καθέκλαν.

ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ

Ὁ Ροδεῖκος!

ΙΑΓΟΣ

Ναί· αὐτός! — 'Ω! Ἦλθεν ἡ καθέκλα.

(Τὴν φέρουν ἐπὶ τῆς σκηνῆς.)

Ἄς ἔχῃ δόξαν ὁ Θεός!—Καλά μου παλλικάρια
σηκώσατέ τον ἀπ' ἐδῶ μὲ προσοχὴν... ἀγάλια.
'Εγὼ θὰ τρέξω τὸν ἱατρὸν τοῦ στρατηγοῦ νὰ φέρω.

(Πρὸς τὴν Βιάγκαν).

Ἐσὺ, Κυρά, τὸν κόπον σου τὸν χάνεις. — Κάσιέ μου,
αὐτὸς ποῦ κείτεται νεκρὸς πιστὸς μου φίλος ἦτο.
Πῶς ἐμαλώσατε μαζύ; ἡ ἀφορμὴ ποιά ἦτο.

ΚΑΣΙΟΣ

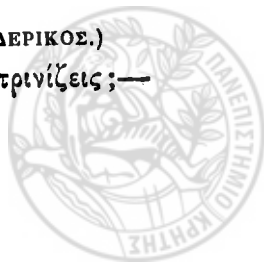
Οὔτε γνωρίζω ἀφορμὴν, οὔτε αὐτὸν τὸν 'ξεύρω.

ΙΑΓΟΣ (πρὸς τὴν Βιάγκαν).

Τί ἐκιτρίνισες ἐσύ;—'Ω, δότε του ἀέρα!

(Μεταφέρονται ἔξω τῆς σκηνῆς ὁ ΚΑΣΙΟΣ καὶ ὁ ΡΟΔΕΡΙΚΟΣ.)

Σεῖς, ἀρχοντές μου, μείνατε.—Κυρά, τί κιτρινίζεις;—

Κυττάξετε τὸ ἴματι τῆς πῶς εἶναι θολωμένον.—
 Κάτι θὰ ἔξέρῃς βέβαια, διὰ νὰ τρέμῃς τόσον.—
 Παρατηρεῖτέ τὴν καλὰ· ἰδέτε τὴν, αὐθένται.
 Τὴν εἶδατε; Ἔχει φωνὴν τὸ κρῖμα καὶ φωνάζει,
 καὶ ἂν ἀκόμ' ἦναι βωβὴ καὶ σιωπᾶ ἢ γλῶσσα!

(Εἰσέρχεται ἡ ΑΙΜΙΛΙΑ).

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ἄλλοίμονον, ὦ ἄνδρα μου, τί ἔγεινε; τί τρέχει;

ΙΑΓΟΣ

Ἦ τὰ σκοτεινὰ τὸν Κάσιον ὁ Ροδερίκος, μ' ἄλλους
 ποῦ ἔξφυγαν, τὸν ἔκτύπησε. Μισοθανατωμένος
 ἔμειν' ὁ Κάσιος. Νεκρὸς ὁ Ροδερίκος εἶναι.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ἄχ! Τὸν καλὸν τὸν Κάσιον! Κρῖμα ἔς τὸν νέον, κρῖμα!

ΙΑΓΟΣ

Νὰ τῆς πορνείας οἱ καρποί!—Προσπάθησ', Αἰμιλία,
 νὰ μάθῃς ποῦ εἰδείπνησεν ὁ Κάσιος ἀπόψε.

(Πρὸς τὴν Βιάγκαν).

Ἐσὺ τί τρέμεις εἰς αὐτό;

ΒΙΑΓΚΑ

Ἐδείπνησε μαζῆ μου,
 ἀλλὰ δὲν εἶναι δι' αὐτὸ ποῦ τρέμω.

ΙΑΓΟΣ

Ἄ! Μαζῆ σου;

Τότ' ἀκολούθει με λοιπόν.

ΑΙΜΙΛΙΑ

ὦ ἐντροπή σου, βρῶμα!

ΒΙΑΓΚΑ

Βρῶμα δὲν εἶμαι. Ζῶ κ' ἐγὼ ἐξ ἴσου τιμημένα
μ' ἐσένα, ποῦ μὲ ὕβρισες.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Μ' ἐμένα ; ἐντροπή σου !

ΙΑΓΟΣ

Αὐθένται, νὰ φροντίσωμεν τὸν Κάσιον ἐλάτε.—
Ἐσύ, κυρά, ἔλα μαζῆ νὰ μᾶς εἰπῆς καὶ ἄλλα.—
Σύ, Αἰμιλία, πήγαινε κ' εἰπέ τοῦ στρατηγοῦ μας
καὶ τῆς κυρίας σου αὐτά. Ἐμπρός! (Αὐτὴν τὴν νύκτα
ἢ γίνεται ἡ τύχη μου, ἢ ἡ καταστροφή μου!)

(Ἐξέρχονται πάντες).

ΣΚΗΝΗ Β΄.

(Ὁ κοιτῶν τῆς ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑΣ, ἣτις κοιμᾶται ἐπὶ τῆς κλίνης.

Παρ' αὐτὴν λαμπὰς καίουσα. Εἰσέρχεται ὁ ΘΘΕΛΛΟΣ).

ΘΘΕΛΛΟΣ

Τὸ αἴτιον ! Τὸ αἴτιον ! Αὐτὸ εἶν', ὦ ψυχὴ μου ! (35)

ὦ ἄστρα σεῖς ἐντροπαλά, ἄς μὴ σᾶς τ' ὀνομάσω !

Εἶναι τὸ αἴτιον ! Ἀλλά, τὸ αἶμα δὲν τῆς χύνω,
καὶ τὸ κορμὶ δὲν τῆς χαλνῶ, τὸ ἄσπρον ἴσάν τὸ χιόνι,
τ' ἀφράτον καὶ ὑαλιστερόν ἴσάν μαρμαροχολώνα !

(Ἀποθίτε: τὸ ξίφος).

Πλήν ν' ἀποθάνῃ! Ἡ ἀλληῶς καὶ ἄλλους θὰ προδώσῃ.—
 Τὸ φῶς νὰ σβύσω, κ' ἔπειτα... τὸ φῶς αὐτὸ νὰ σβύσω!
 Σὺ φωτοδότῃ λειτουργέ, ἂν τώρα σέ φυσήσω,
 τὴν λάμψιν πάλιν ἤμπορῶ νὰ σοῦ τὴν ξαναδώσω,
 ἂν μεταννοιώσω. Ἄλλ' ἐὰν σοῦ πάρω μιὰν τὸ φῶς σου,
 σέ, ποῦ ἡ φύσις σ' ἔπλασε τὴν τέχνην της νὰ δείξῃ,
 ποιὸς Προμηθεὺς θὰ δυνηθῇ τὴν φλόγα νὰ μοῦ φέρῃ
 νὰ ξανανάψω τέτοιον φῶς! Τὸ ρόδον ἂν τὸ κόψω,
 δὲν ἤμπορῶ τὴν βλάστησιν καὶ πάλιν νὰ τοῦ δώσω.
 Θὰ μαραθῇ!—Εἰς τὸ κλαδί ἐπάνω ἄς σέ μυρίσω.

(Τὴν φιλεῖ).

ὦ σύ, μοσχάτῃ ἀναπνοή, ποῦ τὴν δικαιοσύνην
 τὴν μισοπεῖθεις τὸ σπαθὶ νὰ σπάσῃ,—ἐν ἀκόμῃ
 ἀκόμῃ ἐν. Παρόμοια κ' ἀποθαμμένη μεῖνε,
 νὰ σ' ἀγαπῶ καὶ ὕστερα... ἀφοῦ σέ θανατώσω.
 Ἄκόμῃ ἔνα, καὶ αὐτὸ νὰ ἦναι τελευταῖον.
 Δὲν ἐξανάγεινε ποτὲ τόσον γλυκεῖα ἢ πίκρα!
 Πρέπει νὰ κλαύσω. Πλήν σκληρὰ τὰ δάκρυά μου εἶναι·
 εἶναι ὡσὰν τὸν Οὐρανὸν καὶ ἡ ἴδική μου λύπη
 παιδεύει ὅπου ἀγαπᾷ.—Ἐξύπνησε.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ποιὸς εἶναι;

Ποιὸς εἶν' ἐκεῖ; Ὅθέλλε μου.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Ἐγὼ ἔμαι, Δυσδαιμόνα.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Αὐθέντα μου, ἐπιθυμεῖς νὰ ἔλθῃς νὰ πλαγιάσῃς;

ΘΘΕΛΛΟΣ

Τὴν προσευχὴν σου σήμερα τὴν εἶπες, Δυσδαιμόνα;

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Τὴν εἶπα, ὦ αὐθέντα μου.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ἄν ἔχῃς νὰ ζητήσης
ἀπὸ τὸν Θεὸν συγχώρησιν διὰ κανένα κρίμα
ποῦ σοῦ βαραίνει τὴν ψυχὴν, ἀμέσως προσευχήσου.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἄλλοίμονον! Τί εἶν' αὐτὰ τὰ λόγια;

ΘΘΕΛΛΟΣ

Προσευχήσου,
καὶ σύντομα. Περιπατῶ ἕως νὰ τελειώσης.
Δὲν θέλω ἀνετοίμαστην νὰ πάρω τὴν ψυχὴν σου.
Καὶ τὴν ψυχὴν σου δὲν ζητῶ νὰ σοῦ τὴν θανατώσω.
Νὰ μὲ φυλάξῃ ὁ Θεός!

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Νὰ θανατώσης εἶπες;

ΘΘΕΛΛΟΣ

Τὸ εἶπα.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Τότε ὁ Θεὸς λοιπὸν νὰ μ' ἐλεήσῃ!

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ἄμην ἐκ βάθους τῆς ψυχῆς!

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἄφοῦ τὸ λέγῃς τοῦτο,
 νὰ μὲ σκοτώσης τὸ λοιπὸν ἐλπίζω δὲν σκοπεύεις.

ΟΘΕΛΛΟΣ

᾿Ω!

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Κι' ὅμως εἶσαι φοβερός! Τί ἄγριος ποῦ εἶσαι!
 Εἶναι τὰ ἴματα σου θολά! Δὲν ἔξέρω τί φοβοῦμαι,
 ἀφοῦ δὲν ἔξέρω ἔνοχη νὰ ἦμ' ἐγώ, καὶ ὅμως
 φοβοῦμαι τὸ αἰσθάνομαι.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Τὰ κρίματά σου σκέψου.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

᾿Οτι σ' ἀγάπησα πολύ. Δὲν ἔχω ἄλλο κρῖμα.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Καὶ θ' ἀποθάνῃς δι' αὐτό.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἡ φύσις δὲν τὸ θέλει
 νὰ θανατόνεται κανεὶς διὰ πολλὴν ἀγάπην.
 Ἄλλοίμονον! Τὰ χεῖλη σου τί τὰ δαγκάνεις ἔτσι;
 Σοῦ τρέμει ὅλον τὸ κορμὶ ἀπὸ φρικτὴν μανίαν!
 Κακὰ σημάδια εἶν' αὐτά. Ἐλπίζω πλήν, ἐλπίζω,
 ὅτι ἂν ἔρχεται κακὸν δὲν εἶναι δι' ἐμένα.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Ἡσύχασε καὶ σώπαινε.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἐσύχασα. Τί θέλεις;

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ἐκεῖνο τὸ μαντίλι μου, ποῦ τόσον ἀγαποῦσα
καὶ ποῦ σ' ἐχάρισα ἐγώ, τὸ ἔχεις χαρισμένον
᾿ς τὸν Κάσιον.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Μὰ τὴν ζωὴν καὶ τὴν ψυχὴν μου, ὄχι!
Κραῖξ' τον ἐδῶ κ' ἐρώτησε.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ψυχίτσα μου, φυλάξου,
μὴ κάμῃς ὄρκον ψεύτικον, καὶ θάνατος προσμένει.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἡ ὥρα τοῦ θανάτου μου δὲν ἦλθε.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ναί· ἀμέσως.

Λοιπὸν τὴν ἀμαρτίαν σου ἐξομολόγησέ την
εἰλικρινῶς. Τὸ ν' ἀρνηθῇς τὰ πράγματα μὲ ὄρκους
δὲν πνίγει, οὔτε ἀφαιρεῖ τὴν βεβαιότητά μου,
ποῦ μοῦ θερίζει μέσα μου τὰ σπλάγχνα. Θ' ἀποθάνῃς!

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἐλέησέ με ὁ Θεός, τὴν μαύρην!

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ἄμην, εἶπα.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Καὶ σὺ ἐλέησε, καὶ σύ! Διότι ᾿ς τὴν ζωὴν μου
δὲν σὲ ἀδίκησα, ποτέ! Τὸν Κάσιον ποτέ μου
δὲν τὸν ἠγάπησα, ποτέ, ἐκτὸς μ' ἀγάπην τόσην,
ᾧσσην τὸ θέλει κι' ὁ Θεὸς καὶ ἡ συνείδησίς μου·
ἀλλὰ ποτέ του χάρισμα δὲν ἔλαβ' ἀπ' ἐμένα.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Μὰ τὸν Θεόν, ᾿ς τὰ χέρια του τὸ εἶδα τὸ μαντίλι!
Τὸ εἶδα, ᾧ ἐπίορκη! Πετρόνεις τὴν καρδιάν μου!
κ' ἐκεῖνο πῶχῳ εἰς τὸν νοῦν, μὲ θέλεις νὰ τὸ κάμω
ὡς φονικόν, ἐνῶ ἐγὼ τὸ εἶχα ὡς θυσίαν! (36)
Τὸ εἶδα τὸ μαντίλι σου!

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Τότε λοιπὸν τὸ ἤῤρε·
δὲν τοῦ τὸ ἔδωσα ποτέ. Κραῖξ' τον ἐδῶ νὰ ἔλθῃ,
κ' ἐμπρὸς μου τὴν ἀλήθειαν ἄς τὴν ὁμολογήσῃ.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Τὰ ὠμολόγησεν αὐτός.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Τί πρᾶγμα;

ΟΘΕΛΛΟΣ

᾿Οτι . . . ᾧτι

σ' ἐχάρηκε . . .

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἐμένα!

ΟΘΕΛΛΟΣ

Ναί !

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Δέν θά τὸ 'πῆ ποτέ του !

ΟΘΕΛΛΟΣ

Δέν θά τὸ 'πῆ. Τὸ στόμα του εἶναι κλεισμένον τώρα.
Τὰ μέτρα του τὰ ἔλαβε ὁ τιμημένος Ἰάγος.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

'Εμάντευσεν ὁ φόβος μου ! Ἀποθαμένος εἶναι ;

ΟΘΕΛΛΟΣ

'Εὰν ἡ κάθε τρίχα του καὶ μιὰ ζωὴ του ἦτο,
δέν θά τοῦ ἄφινά ἐγὼ ζωὴν !

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

ὦ δυστυχία !

'Αδικημένος εἶν' αὐτός, κ' ἐγὼ ἀφανισμένη !

ΟΘΕΛΛΟΣ

Πόρνη! Δέν ἔχεις ἐντροπήν; Ἐμπρός μου θά τὸν κλαύσης;

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

ὦ ! διώξέ με, αὐθέντα μου, ἀλλὰ μὴ μὲ σκοτώσης !

ΟΘΕΛΛΟΣ

'Αχρεῖα ! πέσε.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Αὔριον, ἂν θέλῃς, σκότωσέ με·
ἀπόψε ὁμως ἄφησε νὰ ζήσω.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ἄν παλεύης . . .

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ὀλίγον μόνον . . .

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ἐγεινε· ἀναβολὴν δὲν ἔχει!

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Μόνον γὰρ ἔγωγε μίαν προσευχὴν.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Δὲν εἶναι πλέον ὥρα!

(Τὴν πνίγει διὰ τοῦ προσκεφαλαίου αὐτῆς).

ΑΙΜΙΑΙΑ, (ἔξωθεν).

Αὐθέντα μου, αὐθέντα μου! ὦ! ἄνοιξε αὐθέντα!

ΘΘΕΛΛΟΣ

Τί εἶν' ὁ θόρυβος αὐτός;—Ἀκόμη ζῆ; Ἀκόμη;
Ἐγώ, ὁ ἄγριος ἐγώ, θὰ δείξω εὐσπλαγχνίαν.
Ἴδού· τὴν ἀγωνίαν σου δὲν σοῦ τὴν προμακρύνω.
Νά, νά!

(Τὴν μαχαιρώνει.) (37)

ΑΙΜΙΑΙΑ (ἔξωθεν).

Αὐθέντα, ἄκουσε· αὐθέντα!

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ποῖος εἶναι;

ΑΙΜΙΛΙΑ (ἔξωθεν).

Ἐγώ, αὐθέντα μου καλέ· νὰ σοῦ ῥιμλήσω θέλω.

ΘΕΛΛΟΣ

Ἡ Αἰμιλία.—Αἶ, καλά· εὐθύς.—Ἀποθαμένη...
 Θὰ ἦλθεν ἴσως νὰ μοῦ ῥη τὸν φόνον τοῦ Κασίου·
 ἔγεινε θόρυβος πολὺς.—Ἄ! δὲν σαλεύει πλέον...
 Ὅσὰν τὸν τάφον ἤσυχη.—Νὰ τὴν ἀφήσω τώρα
 νὰ ἔμβη;—Ἄ! μοῦ φαίνεται, ὅτι σαλεύει πάλιν.
 Ὅχι...—Τί εἶναι τὸ σωστόν; Ἄν ἔμβη, θὰ ῥιμλήσῃ
 τῆς γυναικός μου... Γυναικός; Ποιᾶς γυναικός; Γυναίκα
 ἐγὼ δὲν ἔχω. Τί φρικτόν! ὦ! Δὲν τὸ ὑποφέρω!
 ὦρα βαρειά! Μοῦ φαίνεται μιὰ ἔκλειψις μεγάλη
 θὰ γείνη τώρα, νὰ χαθῆ καὶ Ἡλῖος καὶ Σελήνη,
 κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ νὰ κουτουλᾷ ἡ τρομασμένη Σφαῖρα!

ΑΙΜΙΛΙΑ (ἔξωθεν).

Αὐθέντα μου, παρακαλῶ, νὰ σοῦ ῥιμλήσω θέλω.

ΘΕΛΛΟΣ

Ἐσένα σ' ἐλησμόνησα.—Σ' ἀνοίγω, Αἰμιλία.—
 Σιγά.—Ἀμέσως ἔρχομαι.—Νὰ κρύψω τὸ κρεββάτι.

(Καταβιάζει τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης. Ἀνοίγει τὴν θύραν.

Εἰσέρχεται ἡ ΑΙΜΙΛΙΑ).

ΘΕΛΛΟΣ

Ποῦ εἶσαι; Αἶ; τί ἔπαθες; τί θέλεις;

ΑΙΜΙΛΙΑ

ὦ αὐθέντα,

ἔγεινε κάτω φονικόν φρικτόν!

ΟΘΕΛΛΟΣ

Τί πρᾶγμα ; τώρα ;

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ναί, τώρα, ὦ αὐθέντα μου !

ΟΘΕΛΛΟΣ

Τὰ ἔχασ' ἡ Σελήνη·
ἤλθε σιμώτερα 'ς τὴν γῆν ἀπ' ὅ,τι συνειθίζει,
καὶ τοὺς ἀνθρώπους 'τρέλλανε.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ὁ Κάσιος, αὐθέντα,
ἐσκότωσ' ἕνα Βενετόν, ποῦ λέγουν Ροδερῖκον.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Τὸν Ροδερῖκον ! Καὶ αὐτὸς ἐπίσης σκοτωμένος ;

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ὁ Κάσιος ἐγλύτωσε· δὲν εἶναι σκοτωμένος.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Ὁ Κάσιος ἐγλύτωσε ! Τότ' ἡ δολοφονία
ἔχει χαμένα τὰ νερά, καὶ ἡ ἐκδίκησίς μου
παραστρατίζει.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

"Αδिका, ὦ, ἄδικ' ἀποθνήσκω !

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ἄλλοίμονον ! Αὐτ' ἡ φωνή . . .

ΟΘΕΛΛΟΣ

Ποία φωνή; Τί εἶναι;

ΑΙΜΙΛΙΑ

ὦ! τῆς Κυρίας μου φωνὴ ἦτον αὐτή. Βοήθεια!
 Βοήθεια! ὦ! τί συμφορά! Ὁμίλησε ἀκόμη,
 Κυρία, Δυσδαιμόνα μου, Κυρία μου γλυκειά μου,
 ὁμίλησέ με, λέγε μου!

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Ἄθῶα ἀποθνήσκω.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ποῖος τὸ ἔκαμεν αὐτό;

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ

Κανείς. Ἐγὼ μονάχη.

Νὰ πῆς πολλὰ ὑπὲρ ἐμοῦ εἰς τὸν καλὸν μου ἄνδρα. (38)

(Ἄποθνήσκει).

ΟΘΕΛΛΟΣ

Πῶς τάχα ἐσκοτώθηκε;

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ἄλλοίμονον! Ποιὸς ἔξυρει;

ΟΘΕΛΛΟΣ

Τὴν ἤκουσες; Μονάχη της ὄχι ἐγώ. Τὸ εἶπε.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Τὸ εἶπε. Τὴν ἀλήθειαν νὰ μαρτυρήσω πρέπει.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ἐς τὴν φλογισμένην Κόλασιν ἄν ψευτρα ὅπου ἦτο
πηγαίνει. Τὴν ἐσκότωσα ἐγώ!

ΑΙΜΙΔΙΑ

Ἔ! Τότ' ἐκείνη
ἀκόμη πλέον ἄγγελος, κι' ἀκόμη πλέον μαῦρος
ἐσύ, ὦ μαῦρε Σατανᾶ!

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ἐγύρισε ἔς τὴν τρέλλαν
κ' ἔγεινε πόρνη.

ΑΙΜΙΔΙΑ

Ψεύματα, ὦ κολασμένε!

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ἦτον
ἔς τὴν ἀπιστίαν θάλασσα.

ΑΙΜΙΔΙΑ

Εἶσαι φωτιά καὶ φλόγα.
ἔάν τὴν λέγῃς ἀπιστην ἐκείνην, ὅπου ἦτον
πιστὴ ὡσάν τὸν Οὐρανόν!

ΘΘΕΛΛΟΣ

Τὴν εἶχεν ἰδικὴν του
ὁ Κάσιος. Καλλίτερα τὸν ἄνδρα σου ἐρώτα.
Θὰ μ' ἤξιζεν ἡ Κόλασις καὶ τὰ βαθύτερά της,
ἔάν δὲν εἶχα δίκαιον ἐγώ νὰ καταντήσω
ἔως ἐδῶ. Ὁ ἄνδρας σου ἐγνώριζε τὰ πάντα.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ὁ ἄνδρας μου;

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ὁ ἄνδρας σου.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ὅτι ἔς τὰ στέφανά της
αὐτὴ ἀπίστησεν;

ΘΘΕΛΛΟΣ

Αὐτὴ σοῦ λέγω μὲ τὸν Κάσιον.

ὦ! Ἐὰν ἔμενε πιστὴ!... Καὶ ἓνα νέον κόσμον
νὰ μοῦ ἐχάριζ' ὁ Θεός, καὶ ὄλον ζυμωμένον
ἀπὸ χρυσάφι καθαρὸν, μ' αὐτὸν τὸν νέον κόσμον
ποτέ μου δὲν τὴν ἤλλαζα!

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ὁ ἄνδρας μου;

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ἐκεῖνος
μοῦ εἶπεν ὄλ' ἀπ' τὴν ἀρχήν. Εἶν' ἄνδρας τιμημένος
ἐκεῖνος, κί' ἀποστρέφεται τὴν λάσπην, ὅπου σέρνουν
τὰ βρωμερὰ καμώματα.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ὁ ἄνδρας μου;

ΘΘΕΛΛΟΣ

Τί εἶναι!

ἢ ἐπανάληψις αὐτή, γυναῖκα; Σοῦ τὸ εἶπα·
ὁ ἄνδρας σου!

ΑΙΜΙΔΙΑ

Ἄλλοίμονον! Κυρία, τὴν ἀγάπην
τὴν ἔπαιξ' ἢ κατεργαριά!—Ὁ ἄνδρας μου σοῦ εἶπε,
πῶς ἦτον ἄπιστη;

ΟΘΕΛΛΟΣ

Αὐτός, γυναῖκα· σοῦ τὸ εἶπα,
ὁ ἄνδρας σου! Δὲν ἐννοεῖς ἢ λέξεις τί σημαίνει;
Ὁ φίλος μου, ὁ ἄνδρας σου, ὁ τιμημένος Ἰάγος!

ΑΙΜΙΔΙΑ

Ἄν τὸ 'πε, ἢ παμπόνηρη ψυχὴ του νὰ σαπίζη
σπυρὶ σπυρὶ κάθε στιγμὴν! Ψεῦδος αἰσχρὸν σοῦ εἶπε!
Ἠγάπησε παραπολὺ τ' ἀκάθαρτόν της ταῖρι!

ΟΘΕΛΛΟΣ (ἀπειλῶν αὐτήν.)

Ἄ!

ΑΙΜΙΔΙΑ

Κάμε ὅ,τι ἀγαπᾶς. Τὸ κάμωμά σου τοῦτο
ἀξίζει τὸν παράδεισον, ὅσον ἐσὺ ἐκείνην!

ΟΘΕΛΛΟΣ

Διὰ καλόν σου σώπαινε.

ΑΙΜΙΔΙΑ

Ἦσ τὸ χέρι σου δὲν εἶναι

οὔτε τὸ ἥμισυ κακὸν ἐμένα νὰ μοῦ κάμῃς,
 ἀπὸ ἐκεῖνο ποῦ ἔμπορῶ νὰ ὑποφέρω τώρα.
 Κουτέ! Βρωμοπαπάτητε! Τὸ κάμωμά σου εἶναι...
 Δὲν σοῦ φοβοῦμαι τὸ σπαθί. ὦ! θὰ σὲ καταδώσω,
 κ' ἄς εἶχα εἴκοσι ζωαῖς νὰ χάσω! ὦ, βοήθεια!
 Ἐδῶ! βοήθεια! φονικόν! βοήθεια! Τὴν κυράν μου
 ὁ Μαῦρος τὴν ἐσκότωσε. ὦ! φονικόν! βοήθεια!

(Εἰσέρχονται ὁ ΜΟΝΤΑΝΟΣ, ὁ ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ, καὶ ὁ ΙΑΓΟΣ.)

ΜΟΝΤΑΝΟΣ

Τί τρέχει; τί ἀκολουθεῖ, ὦ στρατηγέ,

ΛΙΜΙΛΙΑ

ὦ Ἰάγο,

ἔλα. Τί ἔκαμες ἐσύ, καὶ τὰ ἐγκλήματα τῶν
 τὰ ρίχνουν εἰς τὴν ῥάχην σου οἱ ἄλλοι;

ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ

Τί συνέβη;

ΛΙΜΙΛΙΑ

Τὸν ἀσυνεῖδητον αὐτὸν ἀπόδειξέ τον ψεύτην,
 ἂν ἦσαι ἄνδρας. Μ' ἔλεγεν, ὅτι ἐσύ τοῦ εἶπες,
 πῶς ἦτον ἡ γυναῖκά του μιὰ ἄτιμη. Τὸ ἔξέρω,
 σὺ δὲν τὸ εἶπες, ἐπειδὴ τόσον πολὺ ἀχρεῖος
 δὲν εἶσαι! Πέ μου, κ' ἡ καρδιά μου ξεχειλίζει πλέον!

ΙΑΓΟΣ

Τοῦ εἶπα ὅ,τι ἴστευα· καὶ ἄλλο δὲν τοῦ εἶπα
 παρ' ὅ,τι μόνος του αὐτὸς καὶ ἤκουσε καὶ εἶδε.

ΑΙΜΙΔΙΑ

Ἄλλὰ πῶς ἦτον ἄπιστη ποτέσου τοῦ τὸ εἶπες ;

ΙΑΓΟΣ

Τὸ εἶπα.

ΑΙΜΙΔΙΑ

Ἦτο ψεῦμά σου· αἰσχρὸν καὶ μαῦρον ψεῦμα!
Μὰ τὴν ψυχὴν μου, ψεύματα! Ξεντροπιασμένον ψεῦμα!
Ἐκείνη μὲ τὸν Κάσιον! Τὸν Κάσιον; Τὸ εἶπες;

ΙΑΓΟΣ

Τὸ εἶπα· μὲ τὸν Κάσιον. Τὴν γλῶσσαν δὲν μαζεύεις;

ΑΙΜΙΔΙΑ

Νὰ ὀμιλήσω χρεωστῶ. Τὴν γλῶσσαν δὲν μαζεύω.
Ἐκεῖ, εἰς τὸ κρεβάτι της ἐπάνω, σκοτωμένη
εἶν' ἡ κυρία μου, ἐκεῖ!

ΠΑΝΤΕΣ

Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ!

ΑΙΜΙΔΙΑ

Κ' αἰτία τοῦ θανάτου της, τὰ ἰδικά σου λόγια!

ΟΘΕΛΛΟΣ

Μή, ἄρχοντες, ἕπιπάξεσθε. Σᾶς λέγει τὴν ἀλήθειαν.

ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ

Μαύρη ἀλήθεια καὶ φρικτή.

ΜΟΝΤΑΝΟΣ

Τί πράξεις τερατώδης!

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ὦ, προδοσία ἔγεινε, Θεέ μου! προδοσία!
 Τώρα τὸ βλέπω ἢ τυφλή· τὸ βλέπω. Προδοσία!
 Μ' εἶχε περάσει ἀπ' τὸν νοῦν! Θὰ μὲ σκοτώσῃ ἢ λύπη!
 Ὦ! προδοσία!

ΙΑΓΟΣ

Τὰ ἕχασες; ἔς τὸ σπίτι! Σὲ προστάζω.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Καλοὶ μου ἄρχοντες ἐσεῖς, ἀφῆτε νὰ λαλήσω.
 Τοῦ χρεωστῶ ὑποταγὴν, ἀλλ' ὅμως ὄχι τώρα.
 Ἴσως ἔς τὸ σπίτι μου ποτὲ δὲν θὰ γυρίσω, Ἰάγο.

ΟΘΕΛΛΟΣ (πίπτων ἐπὶ τῆς κλίνης).

Ὦ! Ὦ! Ὦ! Ὦ!

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ναί, πές' ἐκεῖ καὶ μούγγριζε, θηρίον,
 ἀφοῦ τὸ ἐθανάτωσες τὸ πλάσμα τὸ ἀθῶον,
 ὅπου γλυκύτερον ποτὲ ὁ Οὐρανὸς δὲν εἶδε.

ΟΘΕΛΛΟΣ (ἐγειρόμενος).

Ὦ! ἔγεινε σιχαμερή!

(Πρὸς τὸν Γρατιάνον).

Μόλις σὲ βλέπω, θεῖε.

Ἢ ἀνεψιά σου εἶν' ἐκεῖ. Ναί, τὴν ἀναπνοὴν της

τὴν ἐσταμάτησαν αὐτὰ τὰ χέρια ὁποῦ βλέπεις.
Τὸ κάμωμά μου φοβερόν σοῦ φαίνεται· τὸ 'ξεύρω.

ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ

Ἡ Δυσδαιμόνα ἡ πτωχή! ὦ! Τὸν Θεὸν δοξάζω
ποῦ ὁ πατέρας σου δὲν ζῆ. Ὁ γάμος σου τοῦ ἦτο
θανατηφόρος, κ' ἔκοψε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς του
τὸ γέρικον ἢ λύπη του. Ἐὰν ἐζοῦσε τώρα,
θὰ τὸν ἀπέλπιδεν αὐτὸ τὸ θέαμα, καὶ ἴσως
τὸν ἀγαθόν του ἄγγελον θὰ τὸν ἐβλασφημοῦσε
καὶ ἡ ἀθλία του ψυχὴ θὰ ἴπηγαινε 'ς τὸν Ἄδην.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Ναί· εἶν' ἀξιοδάκρυτον. Ἀλλὰ ὁ Ἱάγος 'ξεύρει
πῶς μὲ τὸν Κάσιον αὐτὴ τῆς ἐντροπῆς τὴν πρᾶξιν
χίλιαις φοραῖς τὴν ἔκαμε. Τὸ ἐξωμολογήθη
ὁ Κάσιος. Κ' ἐπλήρωσε αὐτὴ τοὺς ἔρωτάς του
μ' ἐκεῖνο τὸ τεκμήριον καὶ δῶρον τῆς ἀγάπης,
ποῦ τῆς ἐπρωτοχάρισα· 'ς τὰ χέρια του τὸ εἶδα·
ἓνα μαντίλι κεντητόν, ἐνθύμημα ἀρχαῖον
ποῦ ἔδωσ' ὁ πατέρας μου 'ς τὴν μάναν μου.

ΑΙΜΙΑΙΑ

Θεέ μου,

Θεέ μου παντοδύναμε!

ΙΑΓΟΣ

Σιώπησε σοῦ λέγω.

ΑΙΜΙΑΙΑ

Θὰ τὰ εἰπῶ, θὰ τὰ εἰπῶ. Νὰ σιωπήσω; Ὅχι!

Ἐλεύθερη ἴσάν τὸν Βορειᾶν θὰ πεταχθῆ ἡ φωνή μου!
 Κι' ὁ Οὐρανός, κ' οἱ ἄνθρωποι, κ' οἱ διάβολοι, τὰ πάντα,
 κι' ἂν κράζουν ὅλα ἐντροπή ἔς ἐμένα, θὰ λαλήσω!

ΙΑΓΟΣ

Σοῦ λέγω, ἔσο γνωστικὴ καὶ πήγαινε ἔς τὸ σπίτι.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Δὲν σὲ ἀκούω.

(Ὁ Ἰάγος τὴν ἀπειλεῖ σύρων τὸ ξίφος).

ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ

Ἐντροπή! Σπαθί, εἰς μιὰν γυναῖκα!

ΑΙΜΙΛΙΑ

ὦ Μαῦρε σὺ ἀνόητε! Ἐκεῖνο τὸ μαντίλι
 τὸ ἡῦρα κατὰ σύμπτωσιν καὶ τό ἴδωσα τ' ἀνδρός μου,
 ἀφοῦ αὐτὸς πολλαῖς φοραῖς, μ' ἐπιμονὴν μεγάλην
 ποῦ τέτοιον πράγμ' ἀσήμαντον δὲν ἤξιζε βεβαίως,
 μ' ἐθερμοπαρὰ κάλεσε νὰ τῆς τὸ κλέψω.

ΙΑΓΟΣ

Βρῶμα!

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ἐκεῖνη εἰς τὸν Κάσιον νὰ τὸ χαρίσῃ! Ὅχι!
 Τὸ ἡῦρα ἔγω, ὦρα κακὴ! καὶ τό ἴδωσα τ' ἀνδρός μου.

ΙΑΓΟΣ

ὦ βρῶμα, λέγεις ψεύματα!

ΑΙΜΙΑΙΑ

Μὰ τὸν Θεὸν δὲν λέγω,
 μὰ τὸν Θεὸν μου, ψεύματα δὲν λέγω, ἄρχοντές μου!
 ὦ σύ, ἀνόητε φονηᾶ! Τί ἤθελε νὰ πάρῃ
 ἓνα μωρὸν ὡσὰν κ' ἐσὲ τέτοια καλὴ γυναῖκα!

(Ὁ ΙΑΓΟΣ πληγώνει τὴν ΑΙΜΙΑΙΑΝ καὶ φεύγει δρομαῖος).

ΟΘΕΛΛΟΣ

Πῶς τώρα δὲν πετροβολεῖ ἐδῶ τοὺς κερανοὺς του
 ὁ Οὐρανός! Παμπόνηρε!

ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ, (δεικνύων τὴν Αἰμιλίαν).

Κλονίζεται· θὰ πέσῃ·
 Ἴδέτε! Τὴν γυναῖκά του ἐσκότωσ' ὁ ἀχρεῖος!

ΑΙΜΙΑΙΑ

Ἵς τὸ πλάγι τῆς Κυρίας μου ξαπλώσατε κ' ἐμένα.

ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ

Τὴν ἴσκότωσε κ' ἐξέφυγε!

ΜΟΝΤΑΝΟΣ

Αἰσχροὺς κακοῦργος εἶναι!
 Τὸ ξίφος τοῦτο φύλαξε· τὸ ἴπῃρ' ἀπὸ τὸν Μαῦρον.
 Ἄπ' ἔξω ἔλα, φύλαγε τὴν θύραν. Πρόσεχέ τον.
 Μὴ τὸν ἀφήσης ζωντανὸν ἀπὸ ἐδῶ νὰ φύγῃ.
 Τὸν ἄλλον δαίμονα ἐγὼ νὰ κυνηγήσω τρέχω.

(Ἐξέρχονται ὁ ΜΟΝΤΑΝΟΣ καὶ ὁ ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ).

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ούτε ἀνδρείος εἶμαι κᾶν, καὶ μέσ' ἀπὸ τὰ χέρια
τὸ πρῶτον σάψαλον ἔμπορεῖ νὰ πάρῃ τὸ σπαθί μου!
Πλὴν ἀφοῦ παγ' ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ τιμὴ ἄς πάγῃ,
καὶ ἔλα!

ΑΙΜΙΛΙΑ :

Τί ἐπρόλεγεν ἐκεῖνο τὸ τραγοῦδι;
Μ' ἀκούεις, ὦ Κυρία μου; Ἐμπορεῖς νὰ με ἀκούσης;
Ἰδού· κ' ἐγὼ με μουσικὴν νὰ ξεψυχήσω θέλω,
'σάν κύκνος. ὦ! ἰτιά, ἰτιά! — Ἄγνή, ὦ Μαῦρε, ἦτο.
Μαῦρε σκληρέ, ἠγάπησεν ἐσένα κι' ὄχι ἄλλον.
Νὰ μὴν ἰδῶ παράδεισον, ἂν δὲν σοῦ λέγω ἀλήθειαν.
Ὅ,τι πιστεύω σοῦ λαλῶ με τὴν ψυχὴν 'ς τὸ στόμα.

('Αποθνῄσκει).

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ἄκόμη μου εὐρίσκεται ἐν ὄπλον ἐδῶ μέσα·
ἓνα σπαθί Ἰσπανικόν, 'ς τὸ κρύσταλλον βαμμένον.
Τὸ ἡῦρα· νά το. — Ἄνοιξε. Θέλω νὰ ἔβγω, θεῖε.

ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ (ἔξωθεν).

Θὰ τὸ πληρώσης ἀκριβὰ ἐὰν τὸ δοκιμάσης.
Δὲν ἔχεις ὄπλον· πρόσεχε καὶ ἴσως κακοπάθης.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ἐμβα λοιπὸν νὰ με ἰδῆς καὶ νὰ σοῦ ὀμιλήσω·
ἦ καὶ γυμνὸς καὶ ἄοπλος ἐπάνω σου θὰ πέσω!

ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ (Εἰσερχόμενος).

Τί θέλεις;

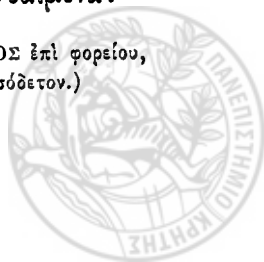
ΟΘΕΛΛΟΣ

Κύτταξέ μ' ἐδῶ. Κρατῶ σπαθὶ ἔς τὸ χέρι.
 ἔς τὴν μέσσην του δὲν ἔζωσε ποτέ του στρατιώτης
 καλλίτερον. Ἦτο καιρὸς καὶ εἶδα τὴν ἡμέραν,
 ποῦ τὸ καλὸν αὐτὸ σπαθὶ ἔς αὐτὸ τὸ μικρὸν χέρι
 ἐμπόδια θὰ ἔκοπτε τὸν δρόμον νὰ μ' ἀνοίξη,
 μεγάλα εἴκοσι φοραῖς ὅσ' ἂν τὸ ἐμπόδιόν σου!
 Πλήν, μάταια καυχήματα! Τὴν Μοῖραν ποιὸς ἐρίζει;
 Δὲν εἶμαι τώρα τίποτε. Νὰ φοβηθῆς δὲν ἔχεις,
 καὶ ἄς κρατῶ καὶ τὸ σπαθὶ ὀλόγυμνον ἔς τὸ χέρι.
 Τοῦ ταξειδιοῦ μου εἶν' ἐδῶ τὸ τέλος καὶ ἡ ἄκρη
 ἐδῶ, ἐδῶ τὸ ὕστερον πανί μου ἀρμενίζει!
 Τί ἴπισω ἐτραβήχθηκες; Ὁ φόβος σου τοῦ κάκου.
 Καμώσου ὅτι χύνεσαι ἔς τὸ στήθος τοῦ Ὁθέλλου.
 θὰ τὸν ἰδῆς νὰ τραβηχθῆ. Ὁ Μαῦρος ποῦ νὰ πάγη;

(Πρὸς τὸ πτώμα τῆς Δυσδαιμόνας.)

Νὰ σὲ ἰδῶ πῶς φαίνεσαι; Δυστυχισμένη νέα!
 Ὡσὰν τὸ σάβανον χλωμῆ! Ὅταν ἐνταμωθῶμεν
 ἔς τὴν κρίσιν μας τὴν ὕστερην, αὐτή σου ἡ χλωμάδα
 θὰ μοῦ κρημνίσῃ τὴν ψυχὴν ἀπ' τ' Οὐρανοῦ τὰ ὕψη
 νὰ τὴν ἀρπάξουν Δαίμονες! Κόρη μου! Κρύα, κρύα!
 Ὡσὰν τὸ μάρμαρον ἀγνή καὶ κρύα!... Κολασμένε!
 ὦ! διώξατέ με, Δαίμονες, μὲ ξύλα, μὲ μαχαίρια,
 κ' ἐβγάλετέ με ἀπ' αὐτὴν τὴν οὐρανίαν θεάν!
 ὦ! ρίξετέ με νὰ χαθῶ εἰς τὴν ἀνεμοζάλην!
 ἔς τοῦ θειαφιοῦ ὀλόγυμνον ταῖς φλόγαις ψήσατέ με!
 Βουτήσατέ μ' εἰς πέλαγος ἀπὸ φωτιὰν λυωμένην!
 ὦ Δυσδαιμόνα μου! Νεκρά, νεκρά—ὦ Δυσδαιμόνα!

(Εἰσέρχονται ὁ ΛΟΔΟΒΙΚΟΣ, ὁ ΜΟΝΤΑΝΟΣ, ὁ ΚΑΣΙΟΣ ἐπὶ φορείου,
 καὶ ἀξιωματικοὶ συνοδεύοντες τὸν ΙΑΓΟΝ ἀλυσσόδετον.)

ΛΟΔΟΒΙΚΟΣ

Ποῦ εἶναι ὁ ταλαίπωρος αὐτὸς ὁ μανιώδης;

ΘΘΕΛΛΟΣ

Αὐτὸς ποῦ ἦτο μιὰν φορὰν Ὀθέλλος; Ἐδῶ εἶμαι.

ΛΟΔΟΒΙΚΟΣ

Ποῦ εἶν' ἐκεῖν' ἡ ἔχιδνα; Ποῦ εἶναι ὁ κακοῦργος;

(Ὁ ΙΑΓΟΣ φέρεται ἔμπροσθεν τῆς σκηνῆς).

ΘΘΕΛΛΟΣ

Θέλω τὰ πόδια σου νὰ ἰδῶ... πλὴν εἶναι παραμύθια. (39)

Δὲν ἤμπορῶ, ὁ Σατανᾶς ἂν ἦσαι, νὰ σὲ σφάζω.

(Ἐφορᾷ καὶ πληγόνει τὸν ΙΑΓΟΝ.)

ΛΟΔΟΒΙΚΟΣ

Ἄ! πάρετέ του τὸ σπαθί!

ΙΑΓΟΣ

Τὰ αἵματά μου τρέχουν,

ἀλλὰ δὲν μ' ἐθανάτωσε.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Δὲν τὸ λυποῦμαι· ὄχι·

ἔχω καλλίτερα νὰ ζῆς· ἔς τὴν γνώμην τὴν ἴδικήν μου
ὁ θάνατος εὐτύχημα μοῦ φαίνεται.

ΛΟΔΟΒΙΚΟΣ

Ὀθέλλε,

ἔσύ, ποῦ ἦσουν μιὰν φορὰν τόσον καλός, καὶ τώρα
 ἔς τὰ δίκτυα ἔπεσες ἐνός κατηραμένου σκύλου,
 τί περιμένεις νὰ σὲ ἴπῃ ὁ κόσμος;

ΟΘΕΛΛΟΣ

ἽΟ,τι θέλει·

καὶ δολοφόνον ἄς μὲ ἴποῦν, πλὴν ἐντιμον, διότι
 τὰ πάντα χάριν τῆς τιμῆς καὶ ὄχι ἀπὸ ἔχθραν (40)
 τὰ ἔκαμα.

ΛΟΔΟΒΙΚΟΣ

ἽΟ ἄθλιος αὐτὸς μᾶς εἶπεν, ὅτι
 ἐσυμφωνήσατε μαζῆ τὸν φόνον τοῦ Κασίου.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Ναί.

ΚΑΣΙΟΣ

Δὲν σοῦ ἔδωκ' ἀφορμὴν ποτέ, ὦ στρατηγέ μου.

ΟΘΕΛΛΟΣ

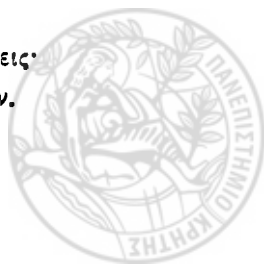
Καὶ σοῦ ζητῶ συγχώρησιν, διότι σὲ πιστεύω...

(Πρὸς τὸν Λοδοβίκον).

Παρακαλῶ, τὸν δαίμονα ἐρώτησέ τον τοῦτον,
 νὰ παγιδεύσῃ διατὶ καὶ σῶμα καὶ ψυχὴν μου;

ΙΑΓΟΣ

Μὴ μ' ἐρωτήσῃς τίποτε. Ἵξεύρεις ὅ,τι Ἵξεύρεις·
 διότι ἀπ' ἐδῶ κ' ἐμπρὸς δὲν θὰ προφέρω λέξιν.

ΛΟΔΟΒΙΚΟΣ

Τί; οὔτε νὰ προσευχηθῆς;

ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ

Τὸ στόμα θὰ σ' ἀνοίξουν
τὰ βάσανα.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Καλλίτερα νὰ κάμῃς ὅπως λέγεις.

ΛΟΔΟΒΙΚΟΣ

Νὰ σ' ἐξηγήσω χρεωστῶ πῶς κάθε τί συνέβη,
ποῦ δὲν τὰ ἔξυρεις βέβαια. Αὐτὸ ἐδῶ τὸ γράμμα
'ς τοῦ Ροδερίκου τοῦ νεκροῦ τὸ φόρεμα εὐρέθη,
καθὼς κι' αὐτὸ τὸ γράμμα του. Τὸ πρῶτον φανερόνει.
ὅτι ἐπῆρ' ἐπάνω του τὸν φόνον τοῦ Κασίου
ὁ Ροδερίκος.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Μιὰρέ!

ΚΑΣΙΟΣ

Τί μαύρη προδοσία!

ΛΟΔΟΒΙΚΟΣ

Ἴδου καὶ τ' ἄλλο γράμμα του, παράπονα γεμάτων.
Ἦτο ἐπάνω του κι' αὐτό. Ὁ Ροδερίκος τοῦτο
ἐσχόπευεν ὡς φαίνεται 'ς τὸν Ἰάγον νὰ τὸ στείλῃ,
ἀλλ' εἰς τὸ ἀναμεταξὺ ἐπρόκαμεν ἐκεῖνος
καὶ τὸν μετέπεισε.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Ὦ σύ, φαρμακερὲ κακοῦργε!
 Πλὴν τὸ μαντίλι, Κάσιε, τῆς γυναικός μου ἦτο.
 Πῶς ἔτυχες τὰ χέρια σου;

ΚΑΣΙΟΣ

Ὦ τὸ σπίτι μου τὸ ἡῦρα.
 Καὶ μᾶς τὸ ἐμαρτύρησεν ὁ ἴδιος πρὸ ὀλίγου,
 πῶς τ' ἄφησεν ἐπίτηδες ἐκεῖ διὰ σκοπούς του,
 καὶ ὅτι τοῦ ἐπέτυχε καθὼς ἐπεθυμοῦσε.

ΟΘΕΛΛΟΣ

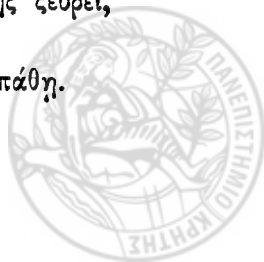
Μωρὸς ἐγὼ! Μωρὸς, μωρὸς!

ΚΑΣΙΟΣ

Καὶ εἰς τὸ ἴδιον γράμμα
 ἔς τὸν Ἰάγον μὲ παράπονον ὁ Ροδερῆκος γράφει,
 πῶς νὰ τὸν βάλῃ ἔς τὴν φρουρὰν μαζῆ μου νὰ μαλώσῃ,
 τότε ποῦ ἔγειν' ἀφορμὴ νὰ χάσω τὸν βαθμόν μου.
 Κ' ἐνῶ τὸν ἐνομίζαμεν νεκρὸν τὸν Ροδερῆκον,
 πρὶν ξεψυχῆσῃ μίλησε: τὸν ἔβαλεν ὁ Ἰάγος
 νὰ μὲ σκοτώσῃ, καὶ αὐτὸν τὸν ἴσκότωσεν ὁ Ἰάγος.

ΛΟΔΟΒΙΚΟΣ (πρὸς τὸν Ὁθέλλον.)

Πρέπει νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ καὶ νὰ μᾶς συνοδεύσῃς.
 Σοῦ ἀφαιρεῖται ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ ἀξίωμα σου,
 καὶ εἰς τὴν Κύπρον ἔς τὸ ἐξῆς ὁ Κάσιος ὀρίζει.
 Ὡς πρὸς τὸν ἄνομον αὐτόν, ὅ,τ' ἡ σκληρότης ἔξέυρει,
 ὅ,τ' ἠμπορεῖ πλειότερον νὰ καταθασανίζῃ
 καὶ ζωντανὸν νὰ τὸν κρατῇ, θὰ ἔχῃ νὰ τὸ πάθῃ.

(Πρὸς τὸν Ὅθελλον.)

Θὰ μείνης εἰς τὰ σίδερα φυλακισμένος, ἕως
τὸ ἐγκλημά σου νὰ κριθῇ ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν
τῆς Βενετίας. Πήγαινε.— Σεῖς ὀδηγήσατέ τον.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Σιγά. Προτοῦ νὰ φύγετε θέλω νὰ ἴπῳ δυὸ λέξεις.
Κάπως ἐδούλευσα ἐγὼ τὸ Κράτος, καὶ τὸ ἔξευρει.
Ἄς ἦναι.— Σὰς παρακαλῶ, ἔς τὰ γράμματά σας τώρα,
ποῦ θ' ἀναφέρετε αὐτὰ τὰ θλιβερὰ συμβάντα,
περὶ ἐμοῦ παρακαλῶ νὰ γράψετε ὡς εἶμαι·
μὴ τίποτε μικραίνετε, ἀλλὰ καὶ εἰς κακίαν
μὴ τίποτ' ἀποδώσετε. Νὰ γράψετε δι' ἓνα
ὁποῦ ἠγάπησε πολὺ, ἂν ὄχι καὶ μὲ γυνῶσιν·
δι' ἓνα, ὁποῦ εὐκολα δὲν ἔζηλευεν, ἀλλ' ὅμως
ἀφοῦ ν' ἀνάψῃ ἔτυχεν, ἐπῆγεν ὡς τὴν ἄκρην·
δι' ἓνα, ποῦ τυφλώθηκε καὶ ὡς τὸν Ἰουδαῖον
ἐπέταξ' ἀπ' τὸ χέρι του ἓνα μαργαριτάρι,
ποῦ ἤξιζε πλείοτερον ἀπ' ὅλην τὴν φυλὴν του· ⁽⁴¹⁾
δι' ἓνα, ποῦ τὰ μάτια του πεσμέν' ἀπὸ τὴν λύπην,
ἀνίσως κι' ἀσυνείθιστα ὡς τώρα νὰ βουρκόνουν,
σταλάζουν δάκρυα πικρά, καθὼς τῆς Ἀραβίας
τὸ δένδρον στάζει τὸν χυμόν, ποῦ ταῖς πληγαῖς ἰατρεύει.
Αὐτὰ νὰ γράψετε, αὐτά. Καὶ νὰ εἰπῆτ' ἀκόμη,
ὅτι ὁπότεν μιὰν φορὰν εἰς τὸ Χαλέπι μέσα
μοῦ ἔτυχ' ἓνας ἄπιστος σαρικομένος Τοῦρκος,
κ' ἐκτύπησ' ἓνα Βενετὸν κ' ἐπρόσβαλε τὸ Κράτος,
ἀπ' τὸν λαιμόν τὸν ἤρπασα τὸν βρωμισμένον σκύλον
κ' ἰδοῦ πῶς τὸν μαχαίρωσα.

(Αὐτοχειριάζεται.)

ΛΟΛΟΒΙΚΟΣ

Ἡμέρα τῶν αἱμάτων!

ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ

Χαμένοι λόγοι ὅ,τι 'πῆ κἀνεῖς.

ΟΘΕΛΛΟΣ

Πρὶν σὲ σκοτώσω,
σ' ἐφίλησα, γυναῖκά μου. Θὰ σὲ ξαναφιλήσω,
κ' ἐπάνω εἰς τὰ χεῖλη σου κ' ἐγὼ ἄς ξεψυχήσω.

(Ἀποθνήσκει ἐπὶ τῆς κλίνης).

ΚΑΣΙΟΣ

Αὐτὸ τὸ ἐπερίμενα. Ἄλλ' ὅμως ἐθαῖροῦσα
πῶς ἦτον ἄοπλος. Καρδιάν, καρδιάν μεγάλην εἶχε!

ΛΟΛΟΒΙΚΟΣ (πρὸς τὸν Ἰάγον).

Ἦ σκῦλε ἀσυνείδητε! Ἀνήμερον θηρίον, (42)
χειρότερον κ' ἀπὸ φωτιάν καὶ θάλασσαν καὶ πείναν!
Ἴδὲ αὐτοῦ τοῦ κρεββατιοῦ τὸ τραγικὸν φορτίον.
Εἶναι τὰ ἔργα σου αὐτά! Τὰ ῥάματα φαρμακεύει
ἡ θέα. Ἄς τὴν κρύψωμεν.—

(Σύρονται τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης).

Καὶ τώρα, Γρατιάνε,
κλείσε τὸ σπίτι. Φύλαξε τὰ πράγματα τοῦ Μαύρου
καὶ τὴν περιουσίαν του, διότι σοῦ ἀνήκουν.—
Καὶ εἰς ἐσέ, διοικητά, νὰ τιμωρήσης μένει
αὐτὸν τὸν καταχθόνιον. Τὴν ὥραν νὰ ὀρίσης,
τὸ μέρος, καὶ τὰ βάσανα φρικτὰ νὰ τοῦ τὰ κάμης!
Κ' ἐγὼ εὐθὺς ἀναχωρῶ, ἕς τὸ Κράτος ν' ἀναφέρω
τὸ πᾶγμα τοῦτο τὸ βαρὺ μὲ τὴν βαρεῖαν καρδιάν μου.

(Ἀπέρχονται).

